XXII. évfolyam 45. szám **Ára: 1 forint** *1966. november 10*

Ludas Matyi

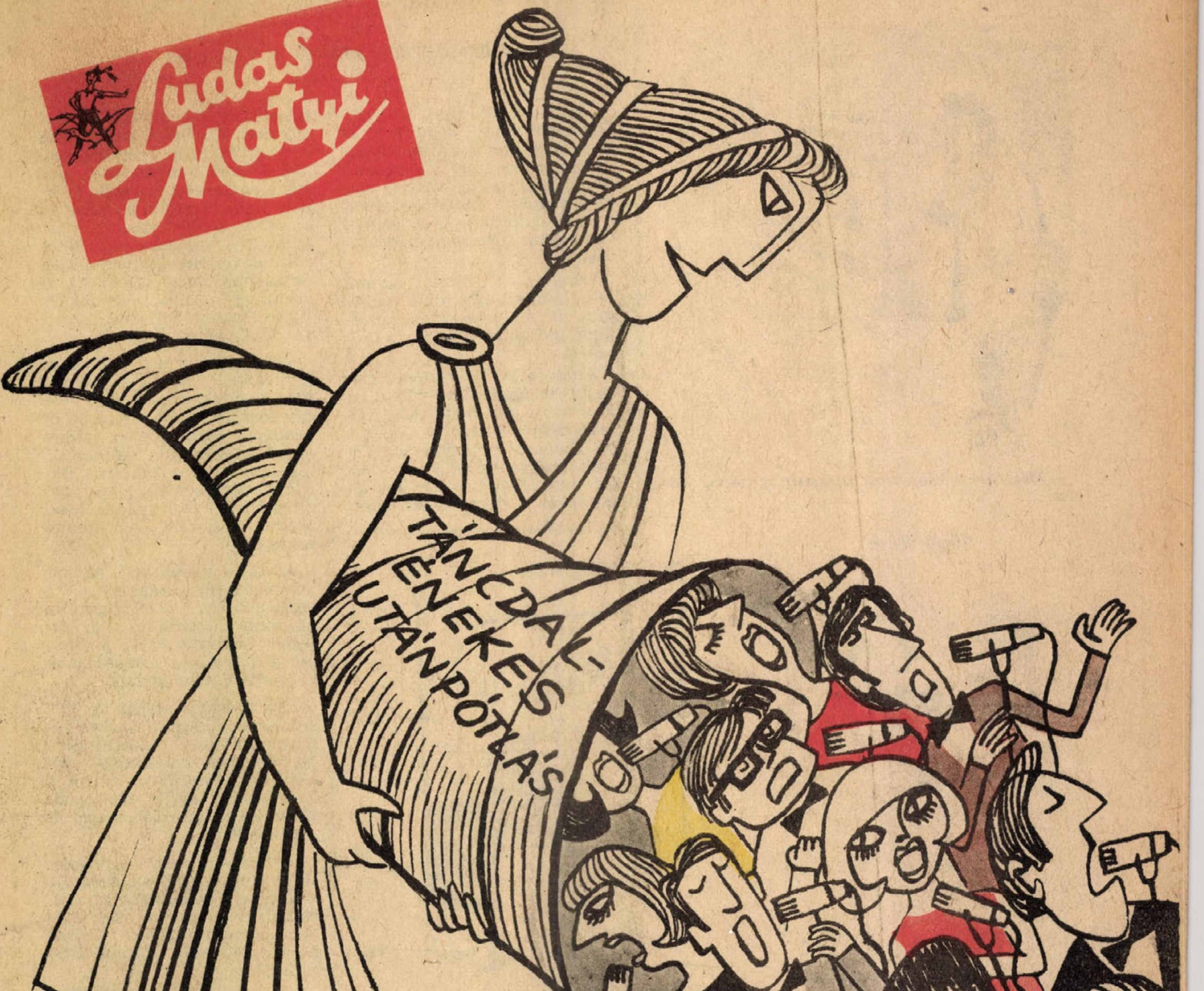
TÁNCDAL-
ÉNEKES
UTÁNPÓTLÁS
FORTUNA
Várnai

SZERENCSÉS ORSZÁG VAGYUNK

Várnai György rajza

Tűnődés

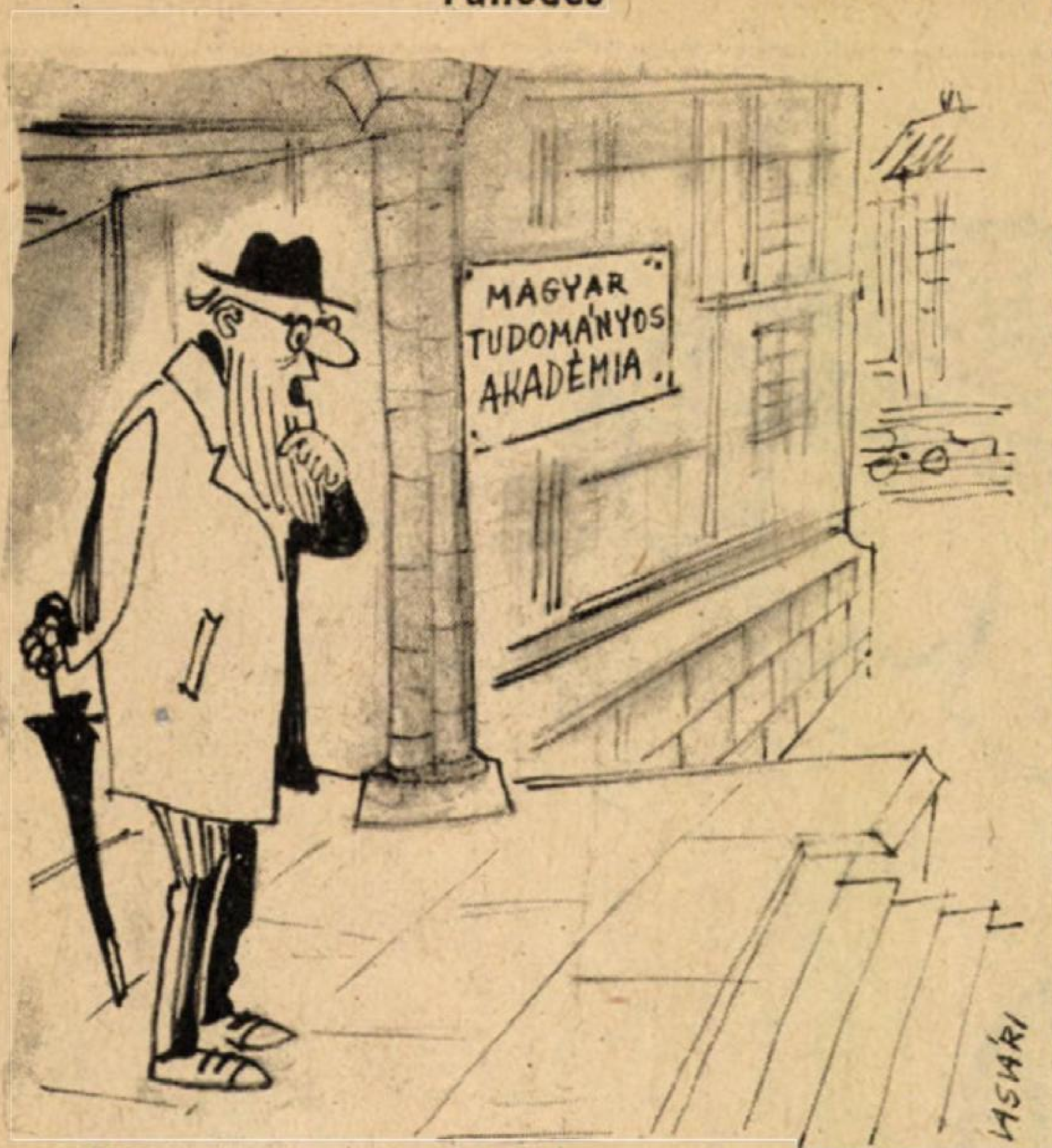

– Még milyen nemzetközi kongresszust lehetne összehívni . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EBÉDELJEN SZERDÁN A VÁRBAN!

Vendégek érkeztek, négyen. Érkezésük napja kedd volt, és szerdán máris a Várba kívánkoztak, ódon házak hangulatáért, napfényes kilátásért, magyar ebédért. Az idő kedvezett a kirándulásnak, és a sétától vendégeim alaposan megéheztek.

Déli egyet ütött; nálunk ebéd, náluk lunch ideje. Kellemes, finom vendéglőt kerestünk, gulyáslevesért, túrós csuszáért.

Ámde a Fortuna utcai *Pest-Buda* vendéglő zárva volt, ajtajára azt írták, hogy csak délután négykor kezdi a hivatalt. Az *Alabárdos* éttermet ugyancsak csukva találtuk, az csak este hatkor nyit. A *Fortuna* étteremben a takarítóasszonnyal sikerült találkoznunk, de ő sem mondott vigasztalóbbat, ők este hétkor indítják gépezetüket. Maradt tehát mentsvárul, bár egyetlen kis szobája szűk, a *Fekete Holló*. Szerdán azonban ez is fehér hollót játszik, mert szünnapja szerdára esik. Nem voltunk restek, elballagtunk az Országház utca végibe, ott is árvul egy „udvari vendéglő”. Változatosság kedvéért ezt a vendéglőt éppen átépítik.

Vendégeim a sok fölösleges sétától már csaknem összeestek. Hogy ekkora kis területen egy szerdai napon mind az öt vendéglő zárva legyen valami oknál fogva: nem sejthettük. Ragaszkodtak a Várhoz. Maradjon tehát — ha egy percnyi pihenőre is — a legendás *Ruszwurm*. Legalább egy krémes erejéig!

Ámde — s ezek után ez már valóban nem csodálatos — a vendéglőipari összhangzattan nagyobb dicséretére s az éttermi naptárkészítők jóvoltából a Ruszwurm-cukrászdának is szerda a pihenőnapja.

Kopogtattunk tehát a vele szomszédos Idegenforgalmi Információs Iroda üvegajtaján, ott óhajtva információt: hol ebédelhet szerdán, éhhalála küszöbén a vándor. Ne lepődjünk meg: az információ is zárva volt.

— Ebédelni ment! — világosított fel a Tejbolt vezetője kedvesen. Fellélegeztünk. Végre valaki tudja, hol lehet ebédelni szerdai napon a Várban! De ő is gondosan magával vitte a titkát.

(szombathy)

Gőzfürdőben

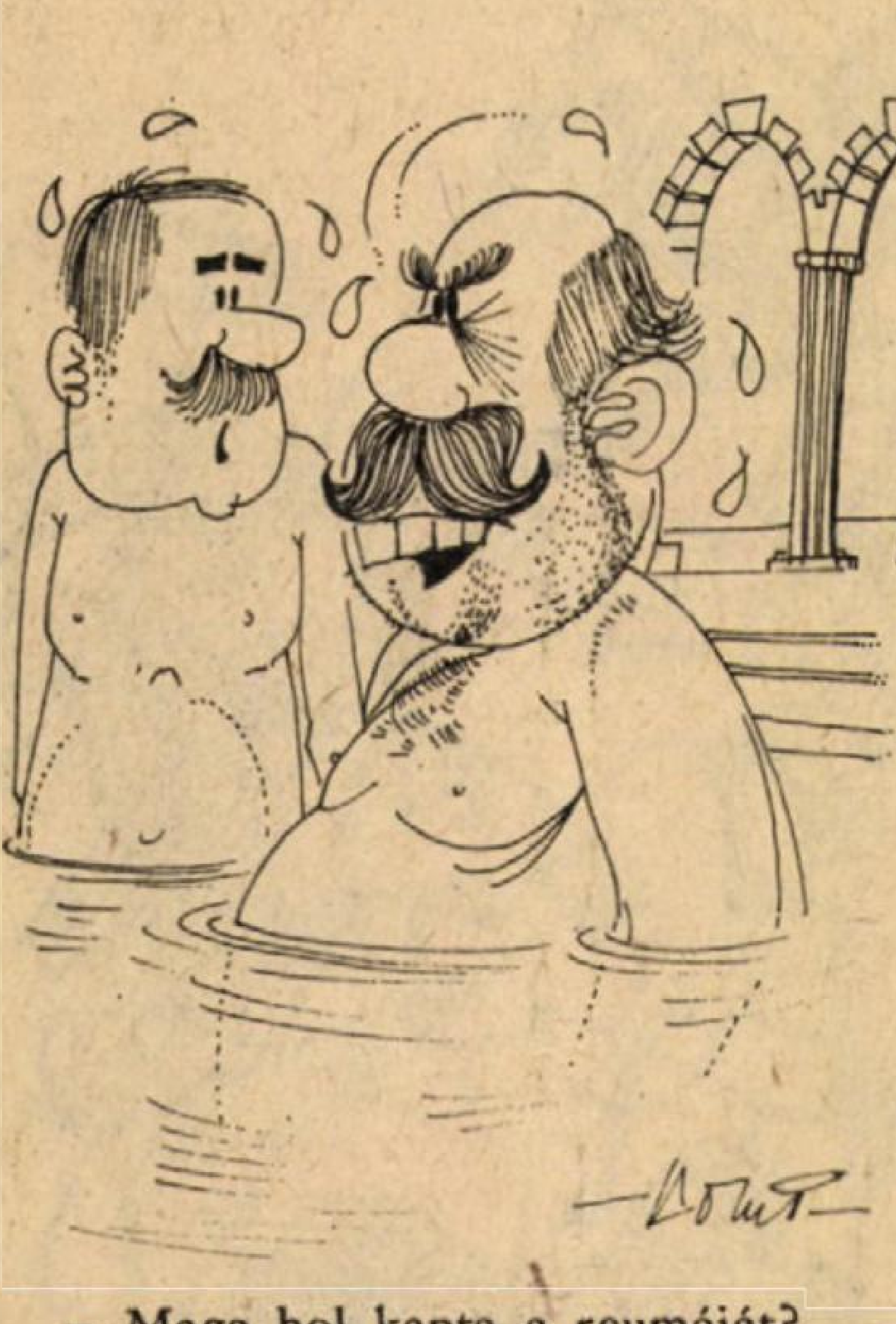

– Maga hol kapta a reumáját?
– Itt . . .

Hírszerzés

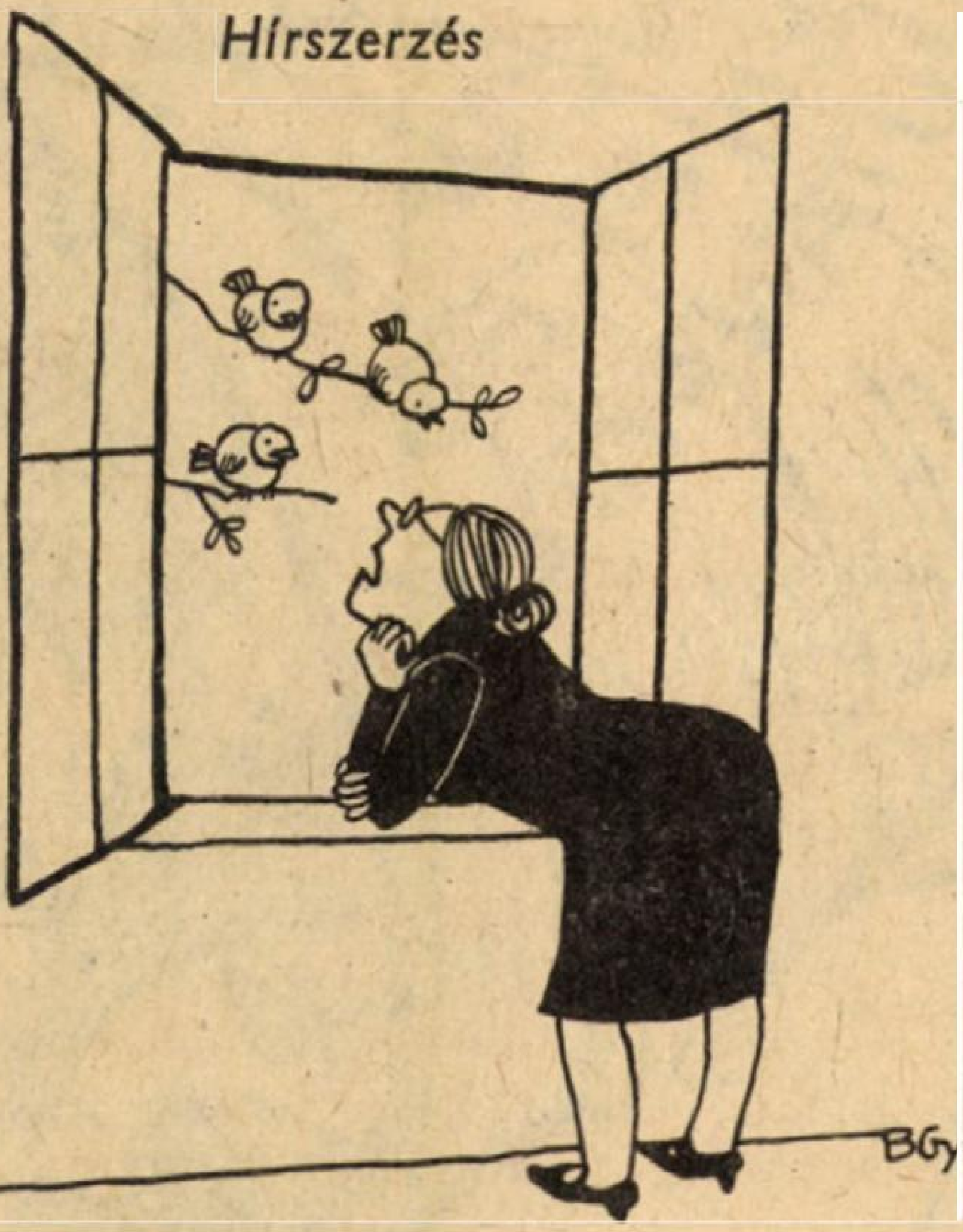

– Szóval a lakbérek, és . . . ?

1000 férfira 1069 nő jut

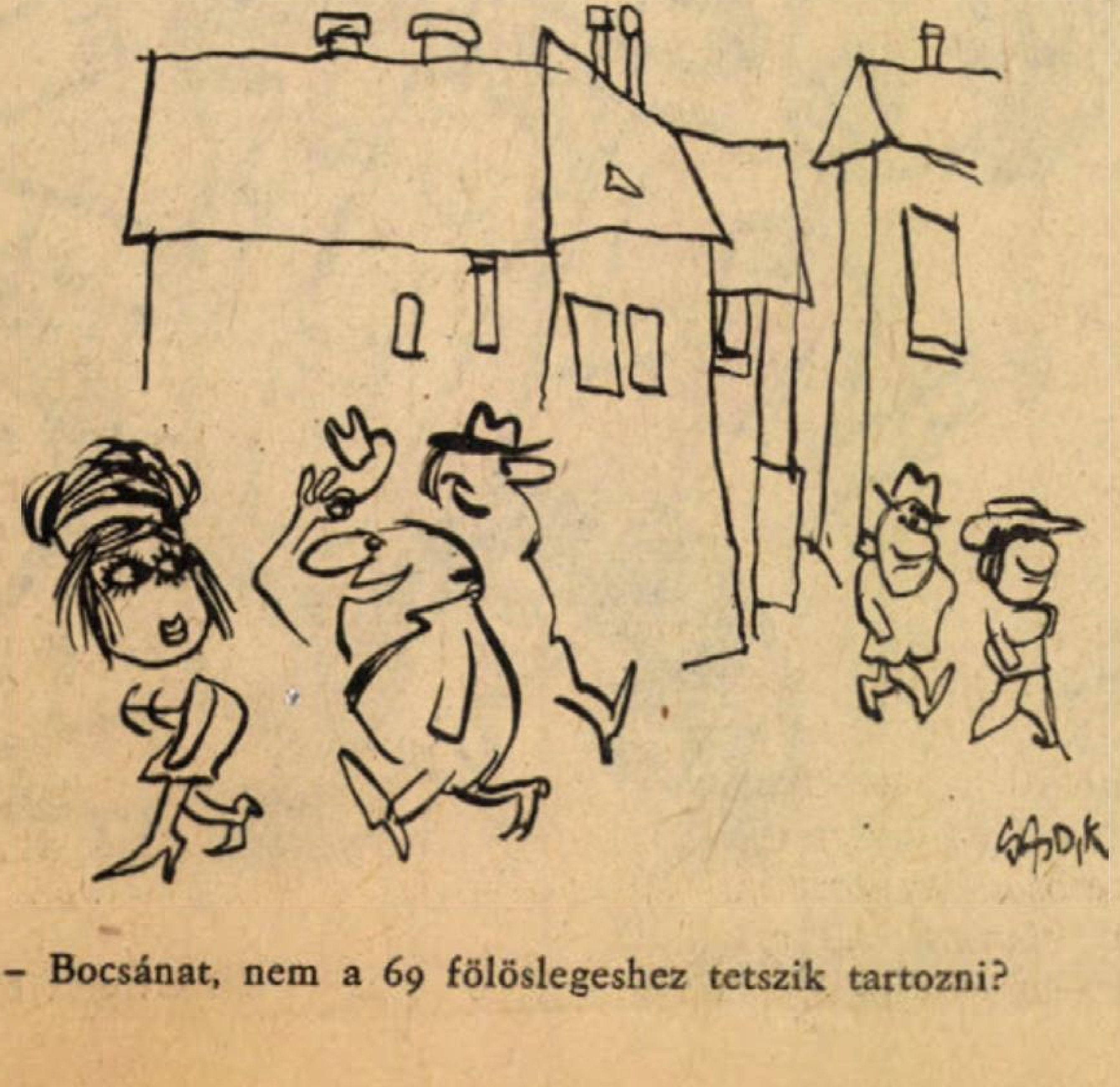

– Bocsánat, nem a 69 fölöslegeshez tetszik tartozni?

Erőszakos ügyfél

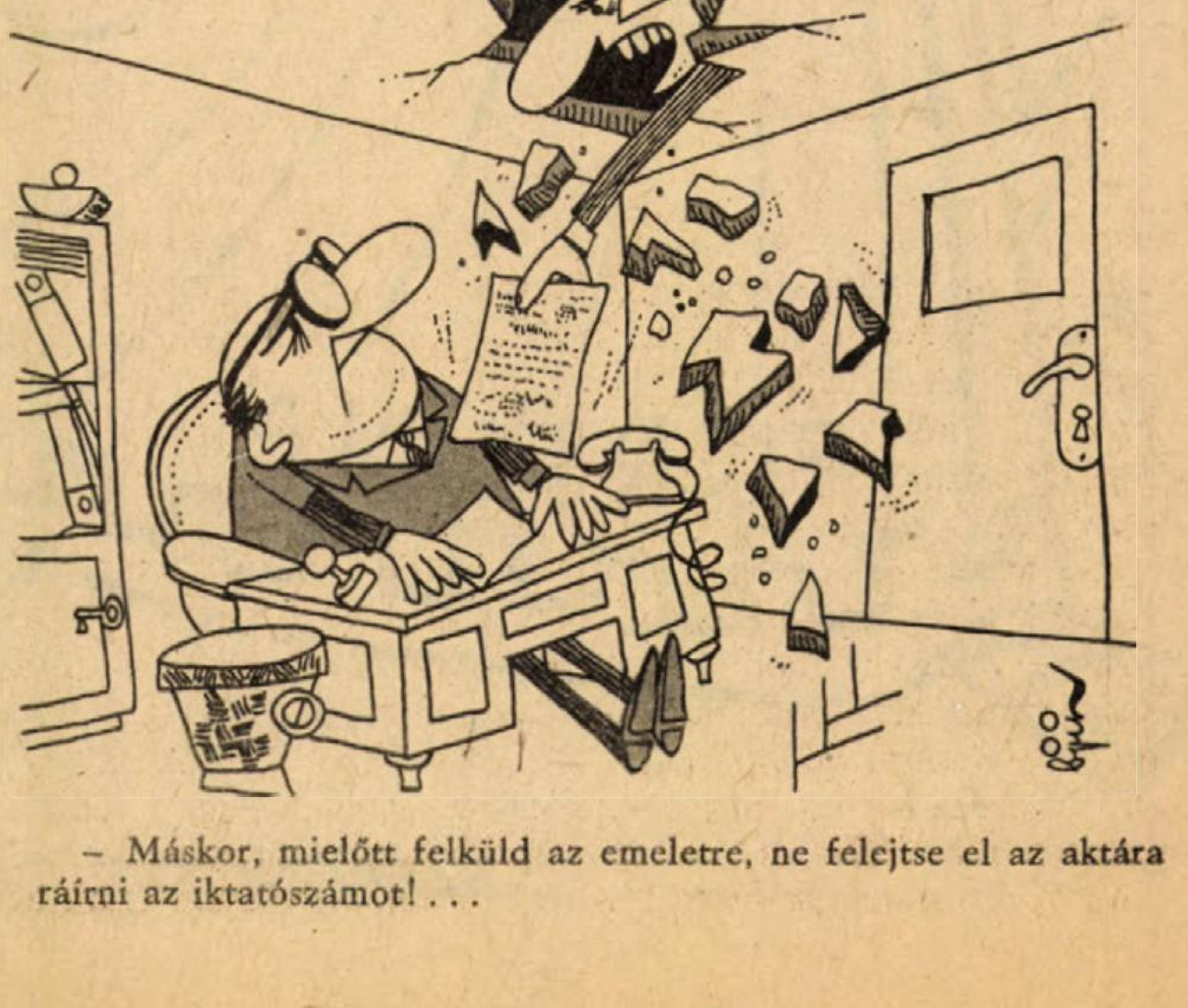

– Máskor, mielőtt felküld az emeletre, ne felejtse el az aktára ráírni az iktatószámot! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL! —

A SZÉPMŰVÉSZETI MÚZEUM VÁLASZOL

Joggal kifogásolta a Ludas Matyi, hogy nem lehet kapni a múzeumunk kincseit megörökítő képeslapokat, reprodukciókat.

A múzeumi műtárgyakról levelezőlapot, reprodukciót kiadni sem a Szépművészetinek, sem más múzeumnak nincs joga, ez egyedül a Képzőművészeti Alap Kiadóhivatalának a monopóliuma. Múzeumunk hosszú évek óta igyekszik a jogos panaszok megszüntetése érdekében saját hatáskörében intézkedni, ám a fennálló – és véleményünk szerint már idejétmúlt – rendelkezések ebben gátolnak bennünket.

Végtelenül örülnénk, ha a levelezőlapok, reprodukciók és a látogatók által egy évtizede reklamált színes diapozitívok kiadása tekintetében múzeumunk végre a saját gazdája lehetne!

Bíró Károly,
a Szépművészeti Múzeum főigazgatóhelyettese

Beugratás

Szegő Gizi rajza

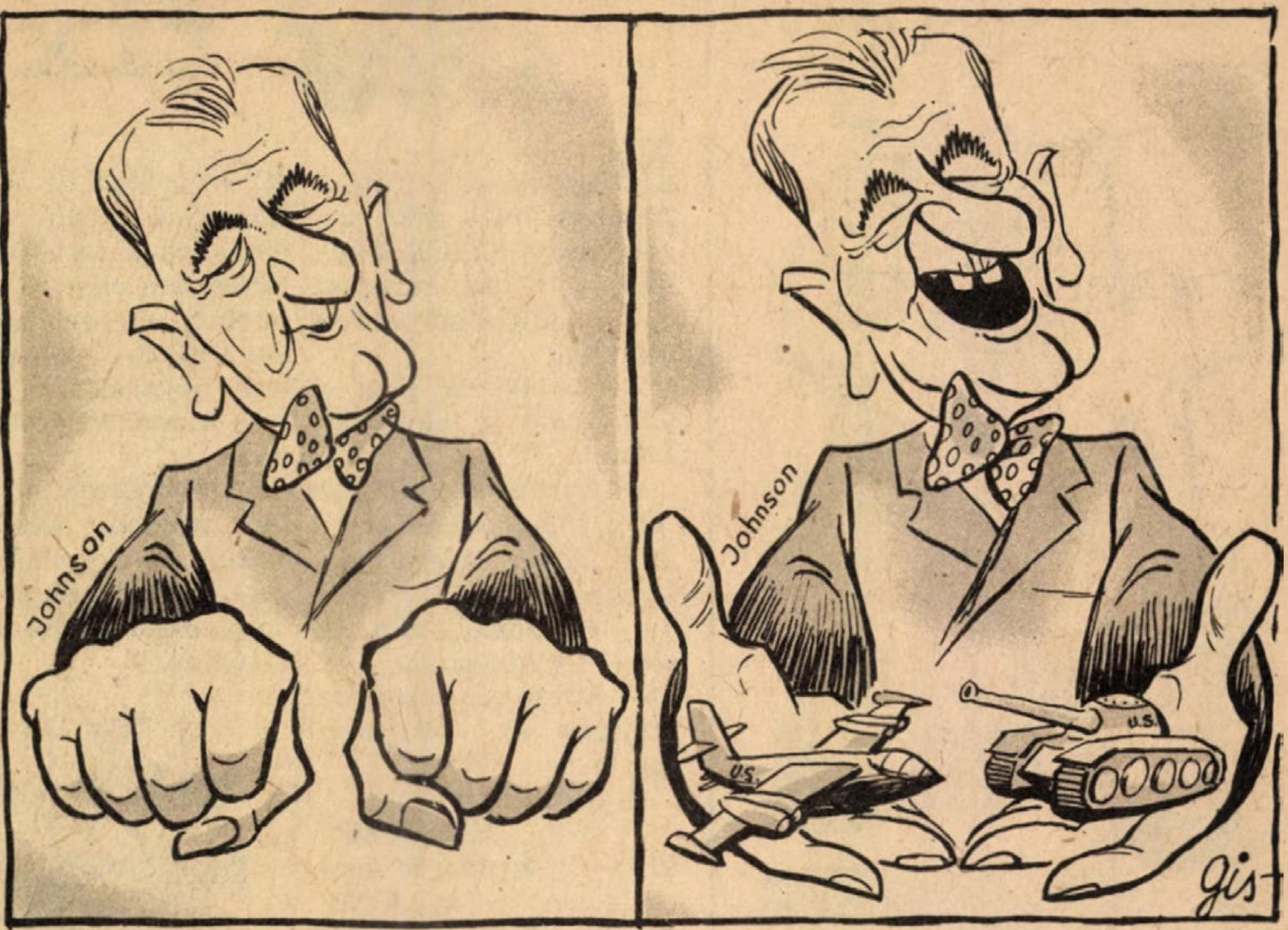

– Na, melyik kezemben van a béke?

– Nem találtad el!

a szerelem ára

Hivatali kollégám negyvenhat éves, teltkarcsú férfi, Z. Jenő. Nevét azért jelölöm e tudósításban csupán a kezdőbetűjével, ahogyan ezt a fiatalkorú bűnözők esetében teszik, mert a tapintat vele szemben is helyénvaló.

Tragédiája ott bontakozott ki a szemem előtt, alig egy-két hónap leforgása alatt, s egyetlen különös körülmény hívta fel a figyelmet Z. Jenő későbbi tragédiájára: valahányszor tízórais csomagjainkat elővettük a hivatalban, vagy ételekről beszélgettünk, Z. Jenő elsápadt, émelyegni kezdett, mint a fiatal asszonyok egyes esetekben, majd felállt és kiment a folyosóra levegőzni. Ezzel egyidőben pedig feltűnő és veszedelmes hízásnak indult, ellenállhatatlan erővel. Szinte óráról órára hízott, miközben ismert jókedélye is nehézkessé vált, a szeme alatt táskák jelentkeztek, nehezen lélegzett.

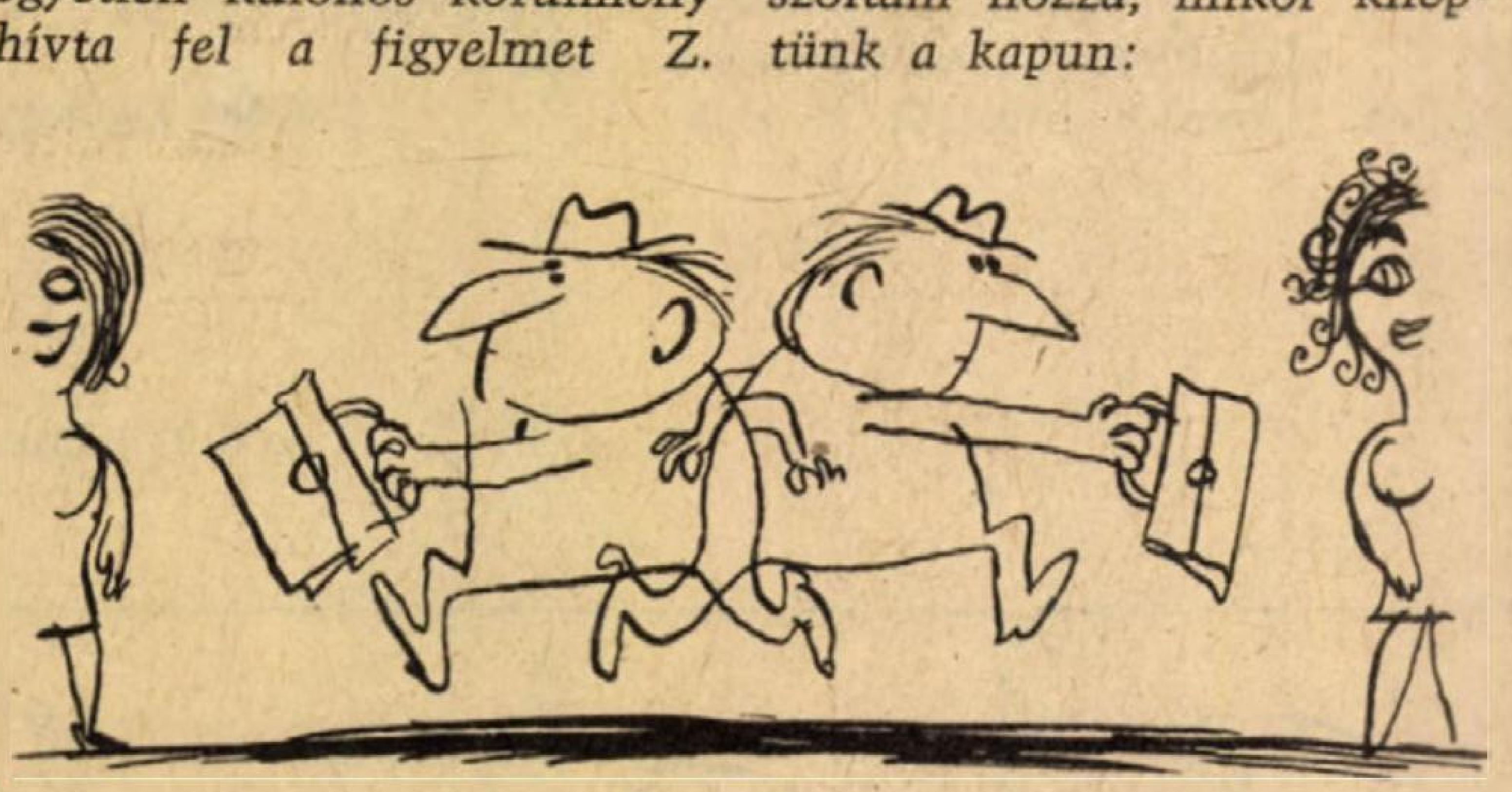

Elhatároztam, nem hallgatom el tovább előtte, hogy nem tetszik nekem az egészségi állapota, beszélek vele, vagy a feleségével. Munkánk végeztével ezért hozzácsatlakoztam Z. Jenőhöz, s így szóltam hozzá, mikor kiléptünk a kapun:

– Régen nem jöttünk már össze. Nem volna kedved a feleségeddel feljönni hozzánk vacsorára?

Kollégám a vacsora szótól megrázkódott, majd, mint egy gyerek, váratlanul a karomba kapaszkodott, és kétségbeesetten így kiáltott:

– Segíts rajtam! Beszélni akarok veled!

Erőszakkal behúztam egy eszpresszóba, nagy nehezen leült, gondosan háttal a cukrászsüteményeknek. Csak egy pohár szódavizet kért, és beszélni kezdett:

– Fél évvel ezelőtt beleszerettem egy elvált asszonyba. Valószínűleg ismered is őt, de most nem ez a fontos. Tény, hogy alaposan összekerültünk. A feleségem pedig semmiről nem tud, mert nagyon józanul, fantasztikusan tapintatosan csinálom az egészet. Gizi tehát semmiről sem tud, Lenke viszont úgy tudja, hogy a feleségemmel nem vagyunk jól, és hogy már régen nem vezetünk háztartást otthon.

Kezdtem valamit sejteni, de Z. Jenő nem hagyott rá időt, hogy magam jöjjek rá a titkára. Egyenesen a tárgyra tért.

– Én hatszor-nyolcszor étkezem egy nap, most már hónapok óta. A feleségem is főz, Lenke is főz. Én pedig mindkettőjük főztjét az utolsó cseppig megeszem a konspiráció miatt. Reggel Gizi behozza a reggelimet, elfogyasztom, és azzal sietek egy kis cukrászdába, ahol naponta együtt reggelizünk Lenkével. Tudod jól, hogy közel lakunk a hivatalhoz, ezért hazajárok ebédelni. Gizi nagyon jól főz, változatosan és tartalmasan. Lenke viszont ragaszkodott ahhoz – miután ő már korán délután otthon van –, hogy ne egyek üzemi ebédet, hanem inkább később ebédeljek, de nála. Ezért még tízóráit is becsomagol minden másnapra, hogy kibírjam ebédig. Lenke is elsőrangú háziasszony, és imád főzni. Sohasem enged el vacsora nélkül. Ha későn kerülök haza, Gizi a konyhaasztalra készíti a vacsorámat, nem vár meg, de amint hazajövök, felkel, ő maga melegíti meg, és nézi, amíg megeszem.

Z. Jenő elkínzottan nézett rám, és folytatta:

– Egyszer-másszor sikerült úgy összeállítani a napi étkezéseimet, hogy elviselhető volt. De a múlt héten például mind a két asszony töltött káposztával lepett meg. Gondold meg, egy szombat-vasárnapon nyolc alkalommal ettem töltött káposztát.

Hirtelen az órájára pillantott, és ijedten felállt:

– Mennem kell – mondta aggodalmasan. – Lenke már vár ... jó hízott marhahússal, levesbe, amit én úgy imádok!

Négy hét múlva Z. Jenő csontig lesoványodva ült íróasztala mellett. Szemei karikásak voltak, melle besüppedt.

– Lenke elhagyott – suttogta lehorgasztott fejjel –, Gizi megcsalt. Megutáltak, mert olyan kövér voltam.

Somogyi Pál

Kis ország

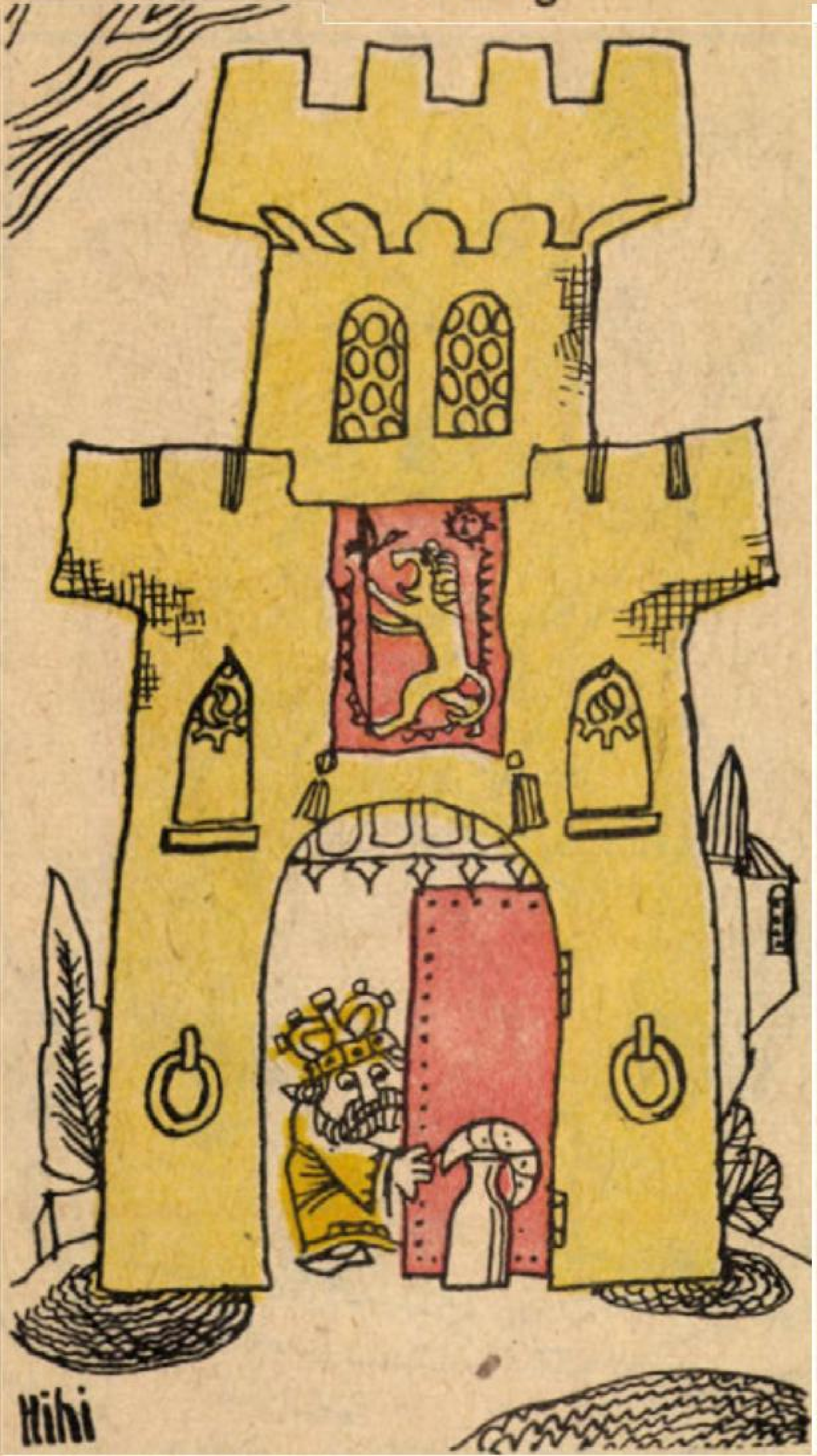

Nemzedékek közötti béke

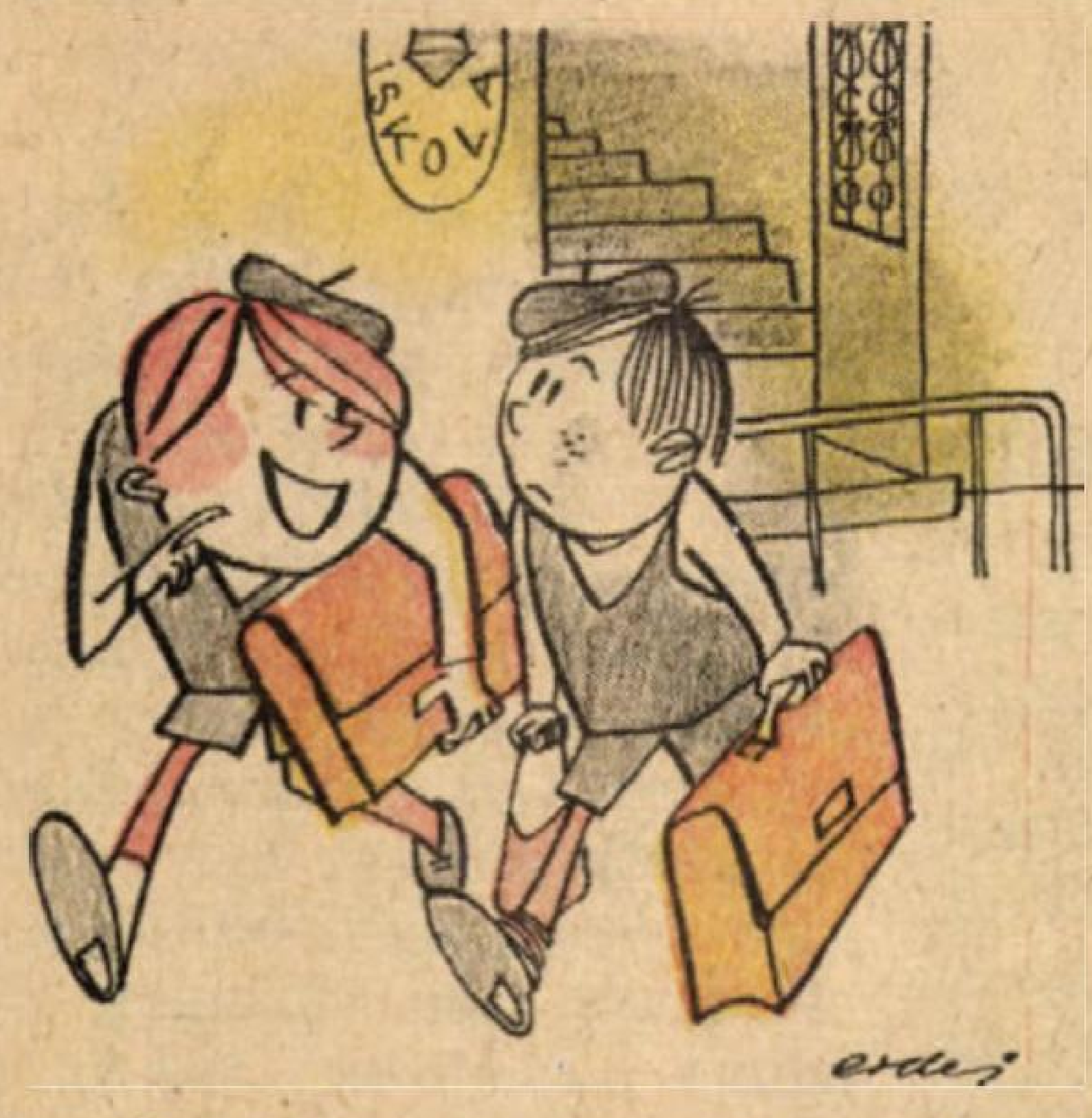

– Én jól kijövök apuval! Annyira maradi, hogy még mindig az egyest tekinti a legjobb osztályzatnak!

fix pont

Megkérdeztem Teplák Albertet, mi a titka annak, hogy a főnöke feltűnő gyakran változik, de ő mindig a helyén tud maradni.

— Teplák fix pont a vállalatnál — felelte tömören.

— Éppen ez keltette fel az érdeklődésemet.

— Ígérje meg, hogy diszkrét marad.

— Hallgatok, mint a sír — fogadkoztam.

— Egyszerű az egész: minden az osztvezen múlik.

— Min?

— Nem min, hanem kin — igazít helyre Teplák Albert —, az osztvezen. Rövidítés. Én csináltam. Az osztályvezető túl hosszú és unalmas.

— Ne kalandozzunk el a tárgytól, Teplák kartárs, tehát az osztályvezetőjén múlik, hogy ön fix pont a vállalatnál?

— És rajtam is múlik, hogy ő fix pont lehessen. Én kipróbált szisztémával dolgozom.

— Kijelentésében, úgy érzem, van némi nagyképűség! Elvégre ő a főnöke.

— Ez kétségtelen, mégis ő függ tőlem és nem én tőle.

— Visszás helyzet.

— Teljesen szabályos. Én tárgyalok az ügyfelekkel, én készítem elő a főnöknek a terveket, én terjesztem eléje a javaslatokat, és én állítom össze részére az értekezletek anyagait...

— Munkaköri kötelessége.

— Természetesen. Ha jól csinálom, akkor az osztály jól dolgozik...

— És ha rosszul csinálja, akkor előbb-utóbb kirúgják.

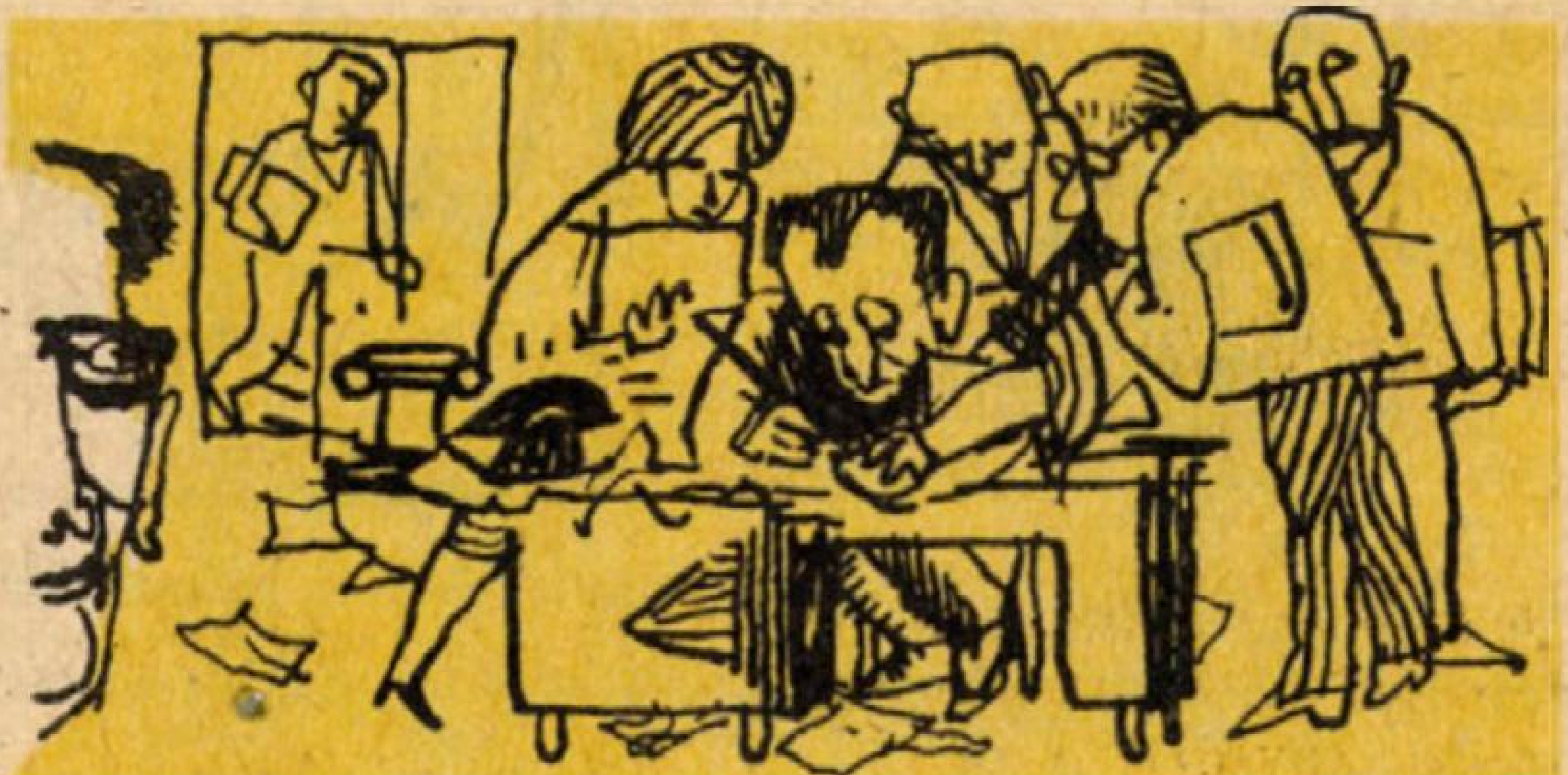

— Erre nem kerülhet sor. Akkor a főnököm kénytelen mindent maga csinálni: neki kell tárgyalnia az ügyfelekkel; ő készíti elő a terveket és a javaslatokat, ő maga állítja össze az értekezletek anyagait.

— De hát akkor nem jut ideje a vezetéshez, az ügyek intézéséhez...

— Éppen ebben rejlik a szisztémám lényege. Ilyenkor előbb-utóbb rázúdul fölülről a bírálat, hogy rossz vezető, mert egyedül ő *akar* mindent csinálni; nem bízik a munkatársaiban, elaprózza magát, alkalmatlan a vezetésre, és így tovább...

— Eszerint ő nem akar mindent egyedül csinálni, de ön *kényszeríti* erre.

— Pontosan így van.

— Ezek után nincs kétségem a tekintetben, hogy elsősorban önt terheli a felelősség, ha az osztálya rosszul dolgozik.

— Nálunk egyszemélyi felelősség van, a főnököm a vezető, ő felel mindenért.

— Ez korántsem menti fel önt a felelősség alól. Elvégre így lejáratja a főnökét.

— Ne legyen olyan szigorú hozzám! Nem mindig járatom le, csak akkor, ha ki akarom cserélni.

Földes György

Jucika a szerelő szalagon

Pusztai Pál rajza

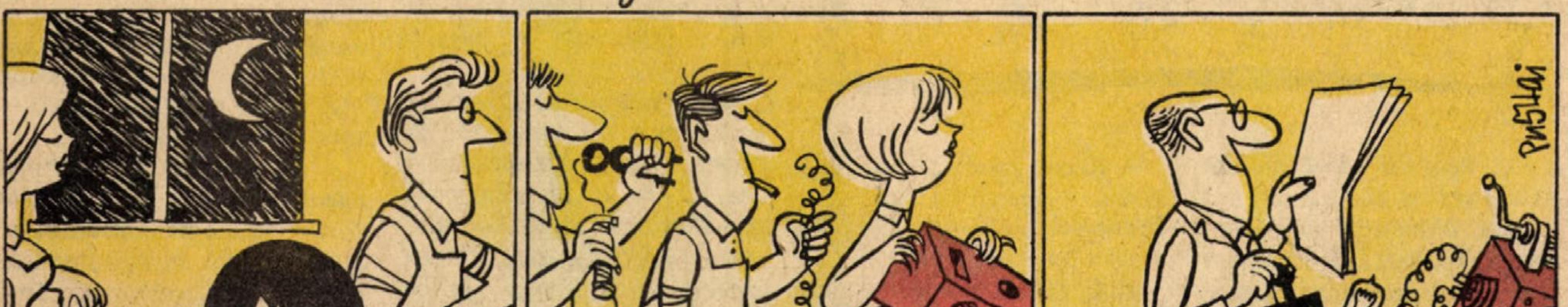

Premier

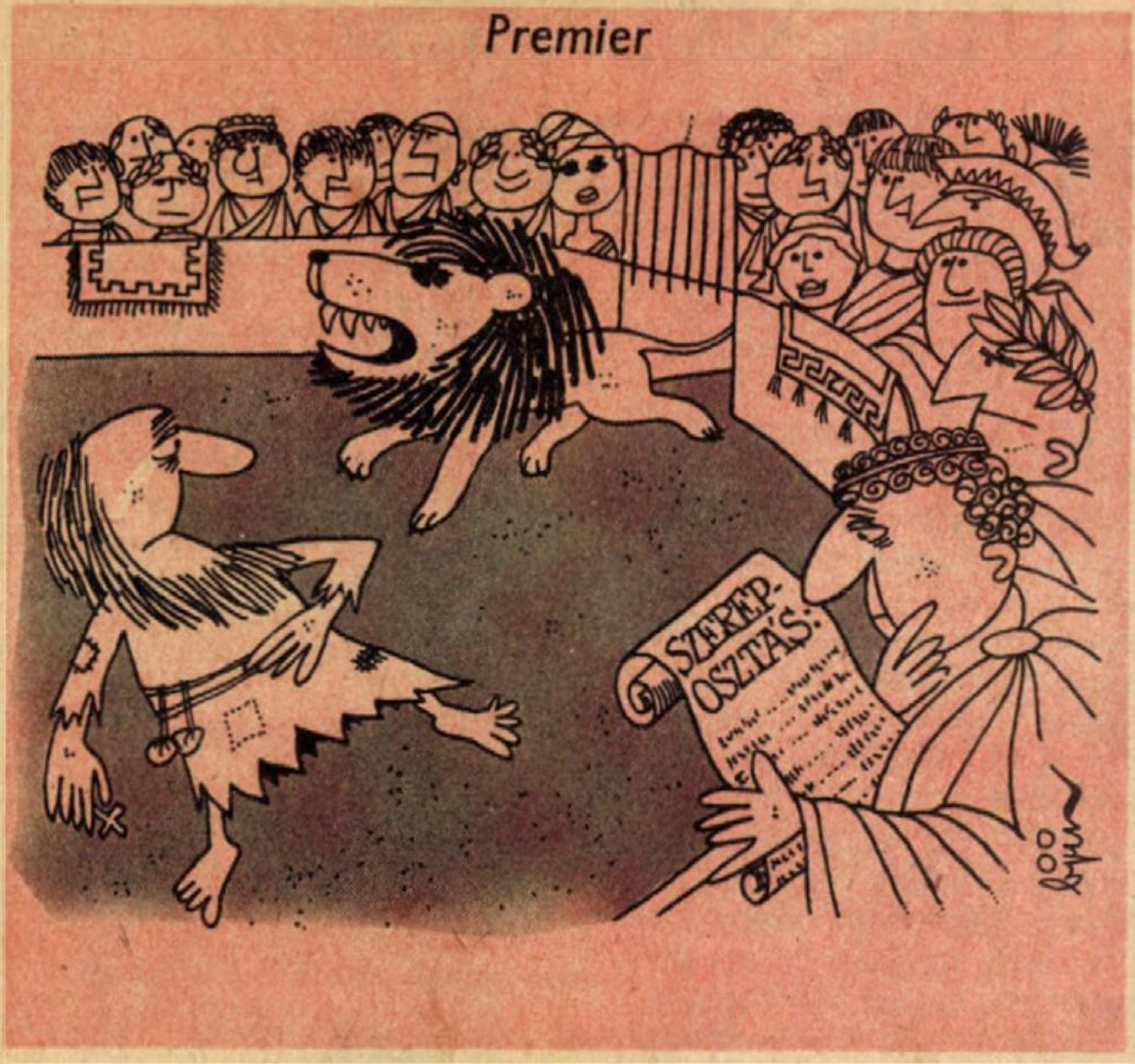

Szigorú főnök

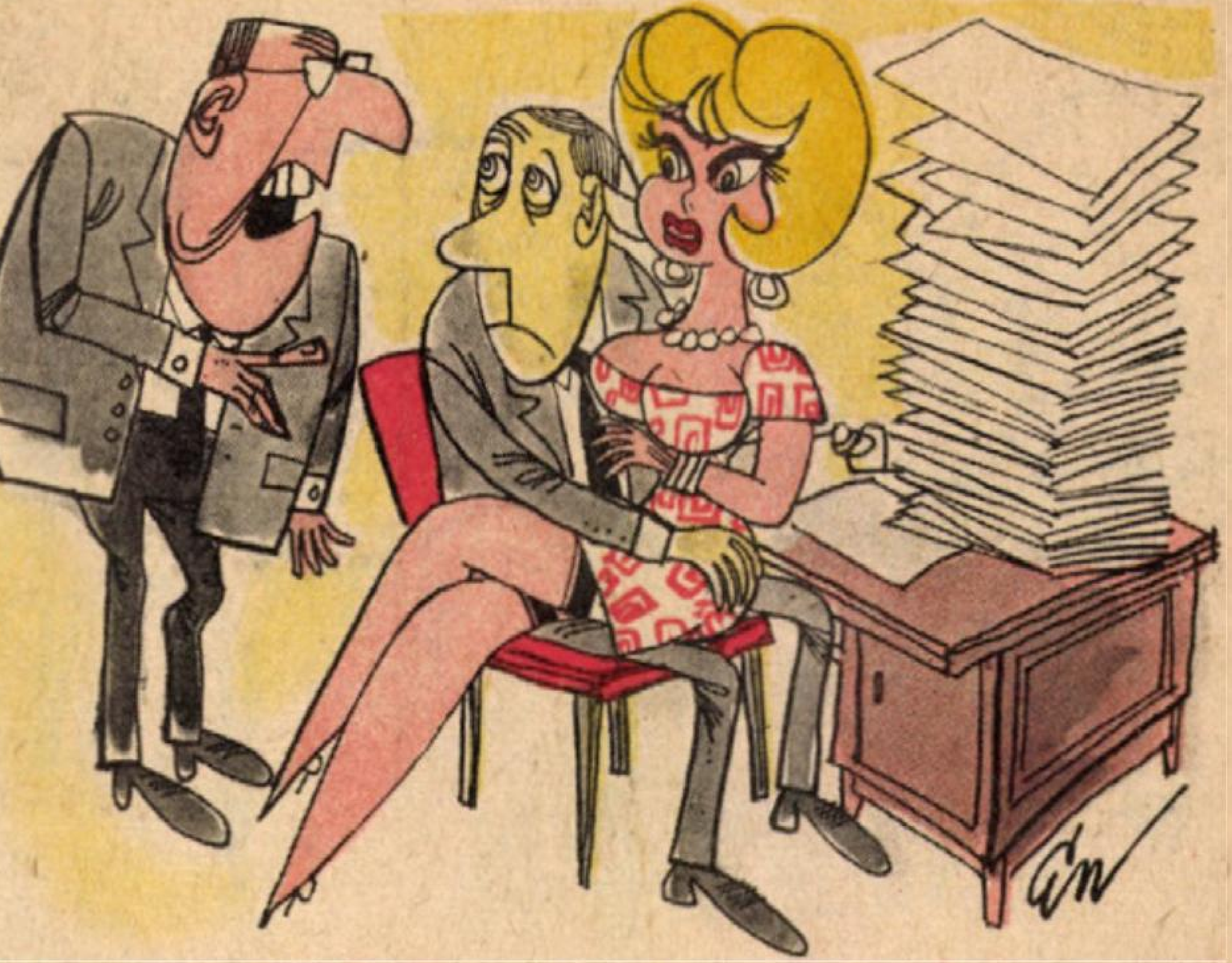

– Hányszor mondtam már, hogy amíg restancia van, semmi mással nem foglalkozhat!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS JEGYZET NAGYKANIZSÁRÓL

A Kanizsai Kinizsi „kinőtte" régebbi, négy és fél decis palackruháját, ezért gondos szülője, a Nagykanizsai Sörgyár, egy számmal nagyobb: félliteres öltözéket rendelt számára az Orosházi Üveggyárban, ahonnan érkeznek is már a szép, új, zöld palackok.

Eleinte „hagyományos" módon rakták vagonba az üvegeket Orosházán. Ez a módszer lassú volt, de szapora: egy vagonba 33–35 ezer palack is befért. Újabban áttértek az úgynevezett rakodólapos módszerre, azóta könnyebb ugyan a rakodás, de egy vagonba csak 19 ezer üveget tudnak „bepréselni". Így aztán a megrendelt két és fél millió palack elszállításához sokkal több vagon kell, nem beszélve arról, hogy a rakodólapok visszaküldése Kanizsáról Orosházára, szintén sok vagont igényel. Ez, persze, tetemesen növeli a szállítási költségeket.

Ám Orosháza ezzel nem sokat törődik, legyint az egészre.

Teheti – Nagykanizsa fizeti!

*

A kanizsaiak közül sokan panaszolják, hogy élvezhetetlen a tévé műsora. Egyesek a műsorszerkesztőséget szidják emiatt, mások a Gelkát. Az utóbbiak olyan házban laknak, amelynek központi antennája van, s ha az elromlik, nagyon soká tart míg megjavítják. A helyi szervíznek ugyanis nincsen ehhez való speciális műszere, és minden esetben Pestről kell kölcsönkérni.

Jó lenne, ha a Gelka-központból véglegesen kitelepedne egy ilyen műszer (HUZ típusú térerőmérő) Nagykanizsára, s onnan legfeljebb Egerszegre járna át pendlizni. A két város rakoncátlankodó antennái gondoskodnának róla, hogy legyen elég elfoglaltsága!

*

A statisztikai kimutatások szerint, Jugoszláviába menet vagy onnan jövet, ezen a nyáron több tízezer idegen fordult meg a városban. Nincsen pontos statisztika azokról az idegenekről, akik azért fordultak meg a városban, hogy visszamenjenek a határállomásra – reggelizni. Kanizsán ugyanis szombat déltől hétfő reggelig (az idegenforgalmi csúcsidőben!) zárva van a valutabeváltóhely. Később – félmegoldásként – a Centrál kávéház főpincérét felruházták valutagazdálkodási jogokkal, s ő hétköznap este és vasárnap délután el is látta becsülettel ezt a tisztét. Vasárnap délelőtt viszont továbbra is pénz nélkül, éhesen forgolódott a Kanizsára vetődött idegen.

Ezért már most, idejében szólunk: jövőre, a főszezonban, vasárnap is tartson valutaügyeletet (legalább délig!) az Idegenforgalmi Hivatal. És egy élelmiszerboltot is nyissanak ki, hogy a beváltott pénzen valamit venni is tudjanak a turisták!

Radványi Barna

A hitetlen

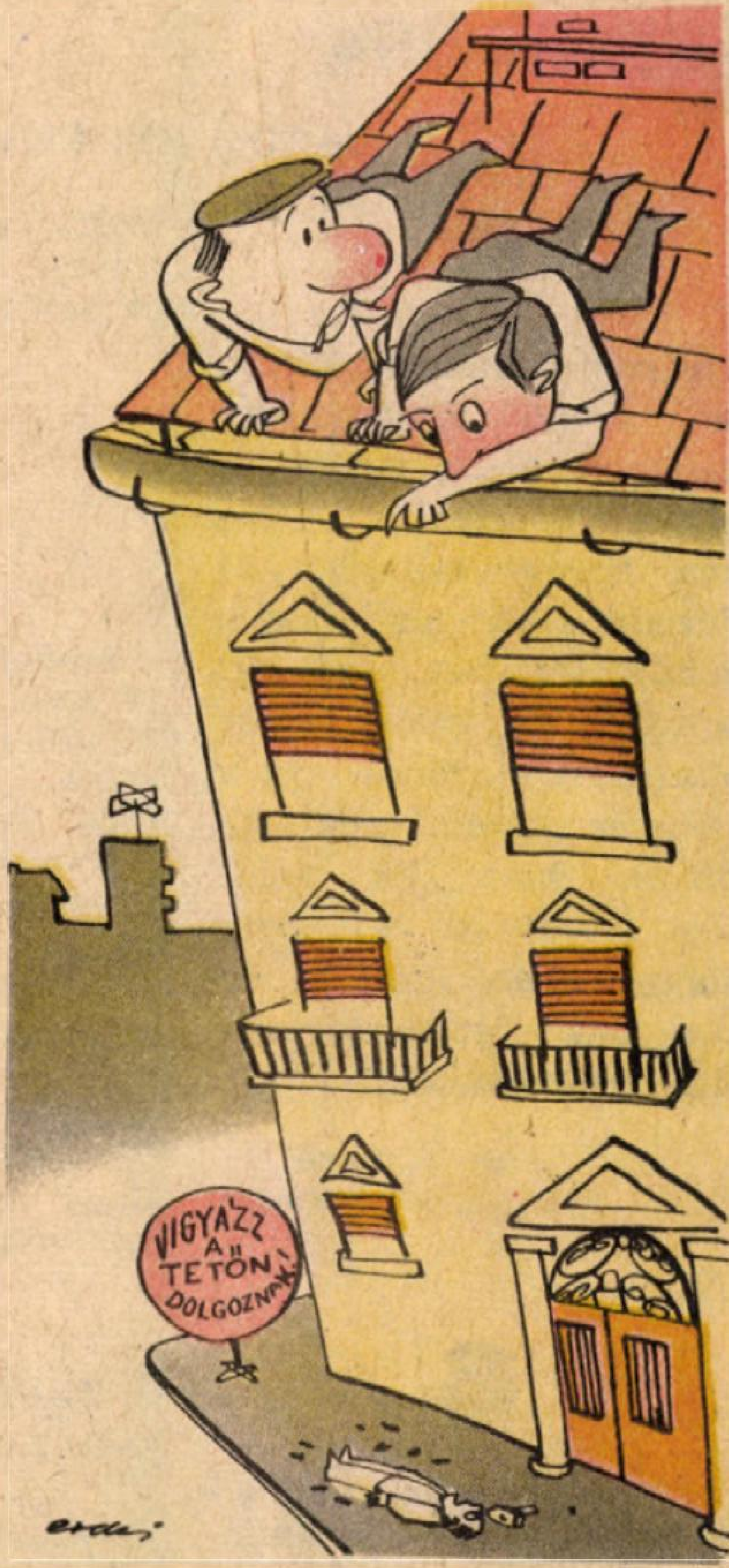

– Ez azt hitte, hogy nem dolgozunk . . .

Unalomüzés

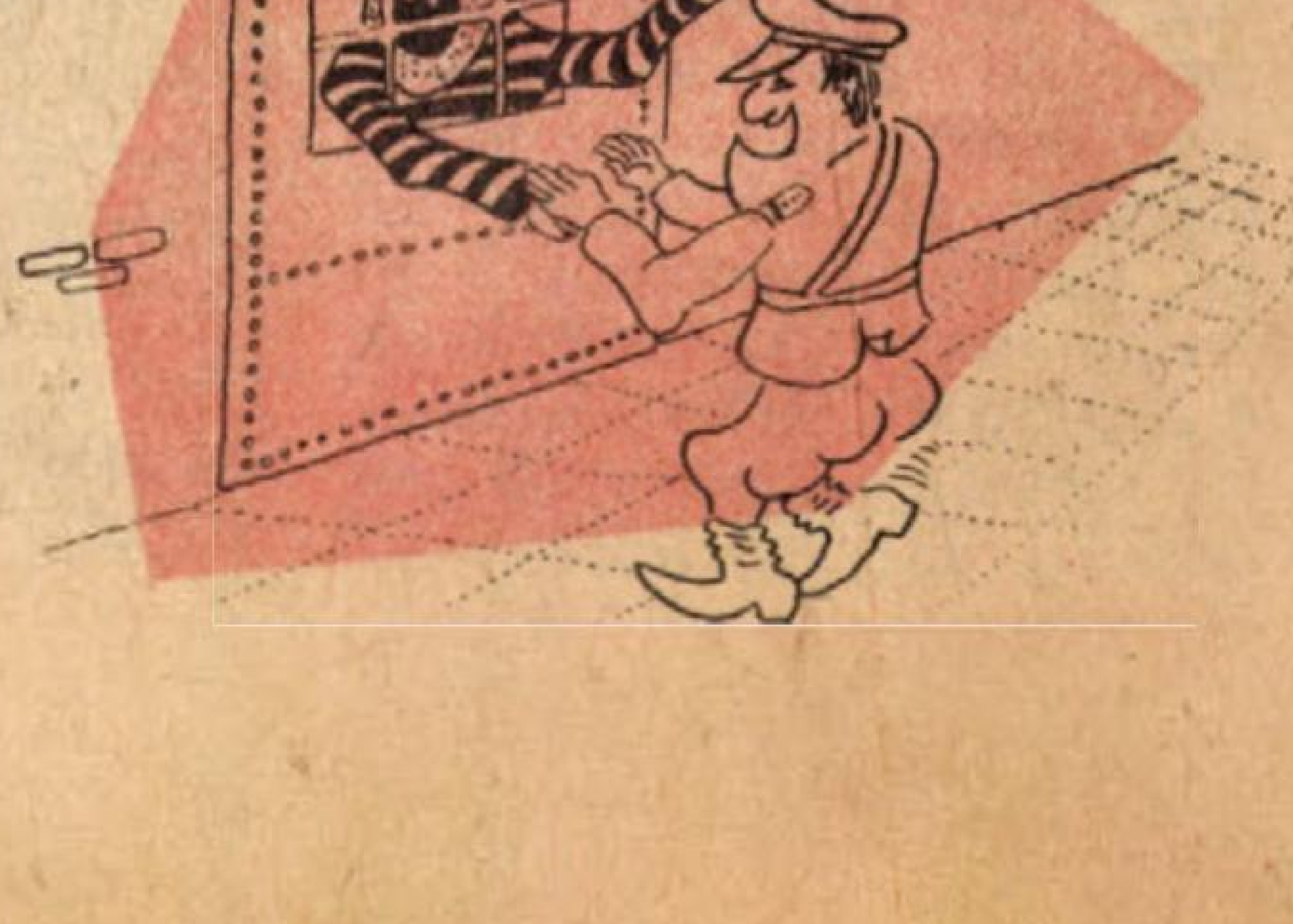

Téli sportidény

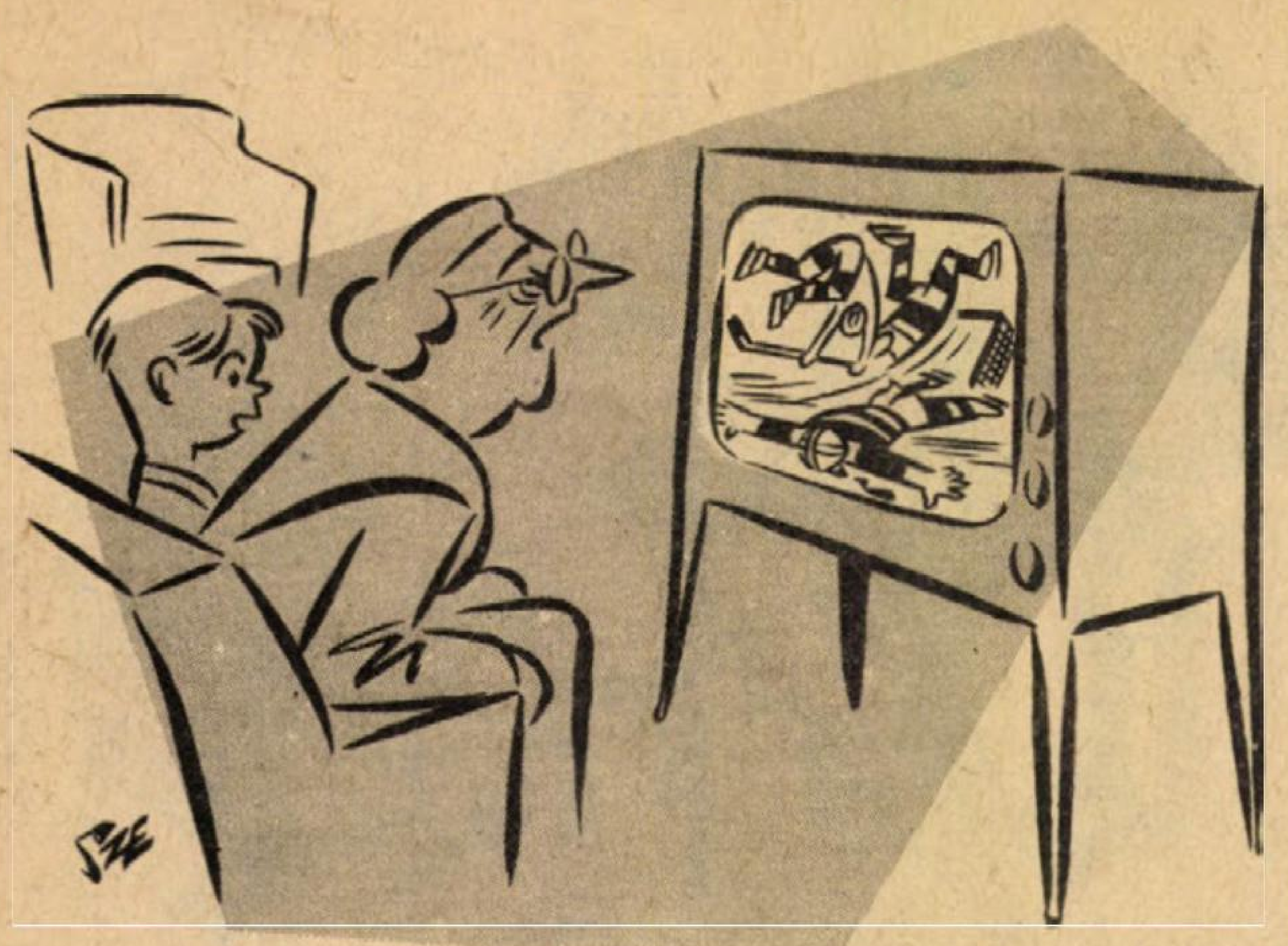

– Nahát, most megint nem tudom, ki a gyilkos!
– De nagymami, ez nem krimi, ez jégkorong!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM KIS ÜGY

1

Húszéves fiamnak szerettem volna úszónadrágot venni, de hiába jártam be számos sportboltot (Váci utca, Bajcsy-Zsilinszky út, Múzeum körút), áruházat és férfidivat-üzletet, sehol sem kaptam. A válasz majd mindenütt azonos volt: „Nincsen, kérem, még nyáron is hiánycikk volt!” Nem furcsa ez egy olyan világvárosban, amelyet ország-világ előtt fürdővárosként propagálunk?!

Dr. L. D.-né
Bp., IX., Közraktár u.

2

Két kosarat akartam elküldeni távoli rokonaimnak. Mivel a kisebbik pompásan beleillett a nagyobbikba, egymásba raktam őket, közös vászonborítást kaptak, s úgy vittem el a postára. A felvevő hölgy behatóan érdeklődött afelől, hogy mi a kosár tartalma, s én jámborul elárultam, hogy egy másik kosár. Erre visszaadta, mondván, szedjem szét, s adjam fel két külön csomagként. Nem értem ennek az eljárásnak a logikáját! Miért sérelmes az a posta számára, ha két kosarat együtt adok fel? Miért reguláz bennünket folyton a posta, a legkülönbözőbb módon?

Kristóf Jánosné
Kazincbarcika
Építők útja 24.

3

Szövetkezetünk címére 11 levél érkezett egyszerre. Mindnek azonos volt a feladója: a Baranyajenő—Palé TANÁCS VB — és azonos volt a postabélyegző kelte is: 1966. okt. 19-én, 16 óra. A leveleket forgatva azon tűnődtünk: vajon nem lett volna kevesebb a munka és a költség, ha mindezt együtt, egy borítékban küldték volna? Vagy az úgy túl egyszerű lett volna?

Gödrekeresztúr
Béke MTSZ

ORVOSI SZAVAZÁS A DOHÁNYZÁSRÓL

A londoni „Sunday Express” című lapban olvassuk, hogy egy orvoskongresszuson — tekintettel a dohányzás ártalmasságát hirdető orvosi álláspontra — az egyik részvevő javasolta, hogy a megbeszélések folyamán tiltsák meg a dohányzást. A javaslatot szótöbbséggel elvetették, s így a kongresszus részvevői nyugodtan tovább cigarettáztak és pipáztak.

UDVARIASSÁG

A minap a 6-os villamoson egy férfi véletlenül rálépett az előtte álló idősebb asszony lábára. A sajnálatos mozdulat hirtelen fékezés következménye volt. Az asszony haragosan fordult hátra.

– Mit tapossa itt az embert?! – förmedt a férfira.

– Bocsánatot kérek! – mondta udvarias fejbiccentéssel a férfi.

Mielőtt ismertetném a párbeszéd további lefolyását, érdemes néhány pillantást vetni a részvevőkre. Az asszony kövér volt, telve csomagokkal és elkeseredéssel. Mintha előzőleg valami égbekiáltó bántalom érte volna, s most itt még ez is, egy ismeretlen vadember legázolja. Látszott az arcán, hogy ellene van az egész világnak, s ilyen gondolatok lángolnak benne: „Ez van az egész vonalon, igazságtalanság, durvaság, nemtörődömség más ember iránt. Rettenetesek az emberek! Hova lett a szeretet, az udvariasság, a finomság? Meddig mehet még ez az elállatiasodás?” A férfi jól öltözött volt, ősz hajú, a fején kalap, karján gondosan összesodort esernyő, a hóna alatt fekete irattáska. A dialógus pedig így folytatódott:

– Nem tud vigyázni? – villámlott az asszony.

– Bocsánat, hogy nem vigyáztam! – válaszolt a férfi.

– Az embernek itt letapossa a lábát!

– Bocsánatot kérek, hogy letapostam a lábát!

– Nem bocsánatot kell kérni, hanem megelőzni az ilyet!

– Bocsánatot kérek, hogy nem előztem meg!

– Egy kicsit körül kellett volna nézni!

– Bocsánatot kérek, hogy nem néztem körül!

– Miért nem kapaszkodott?!

– Bocsánatot kérek, hogy nem kapaszkodtam!

– Csak úgy sajog a lábam!

– Bocsánatot kérek, hogy sajog a lába!

– Ezzel még nem múlik el a fájdalom!

– Bocsánatot kérek, hogy ezzel még nem múlik el a fájdalom!

– Már nem merek villamosra szállni!

– Bocsánatot kérek, hogy már nem mer villamosra szállni!

– Törődik is az ilyen ember mások lábával!

– Bocsánatot kérek, hogy nem törődöm mások lábával!

És a párbeszéd ilyen modorban folytatódott. Az asszony csak mondta a magáét, megállíthatatlanul, csillapíthatatlanul zsörtölődve, kifogyhatatlan szókinccsel ostorozva a férfit, aki nem győzött bocsánatot kérni. Éreztem, hogy elvörösödöm, s a rekeszizmom félelmetesen emelkedik. Utastársaim arcára kiült a lincshangulat. Vártam, hogy a közvélemény indulata végre kirobban, és fergeteges erővel hallgattatja el az asszonyt. Ekkor meglepetésemre egy bácsi fojtott hangon így szólt oda a mentegetőző férfitársához:

– Ide figyeljen, ha még egyszer bocsánatot kér, megfojtom!

A férfi csodálkozva nézett, majd csak ennyit mondott:

– Pardon!

És leszállt.

Én pedig ott maradtam, és a fülem sem látszott ki az emberi lélek mélységéből.

Feleki László

Eladta a kocsiját...

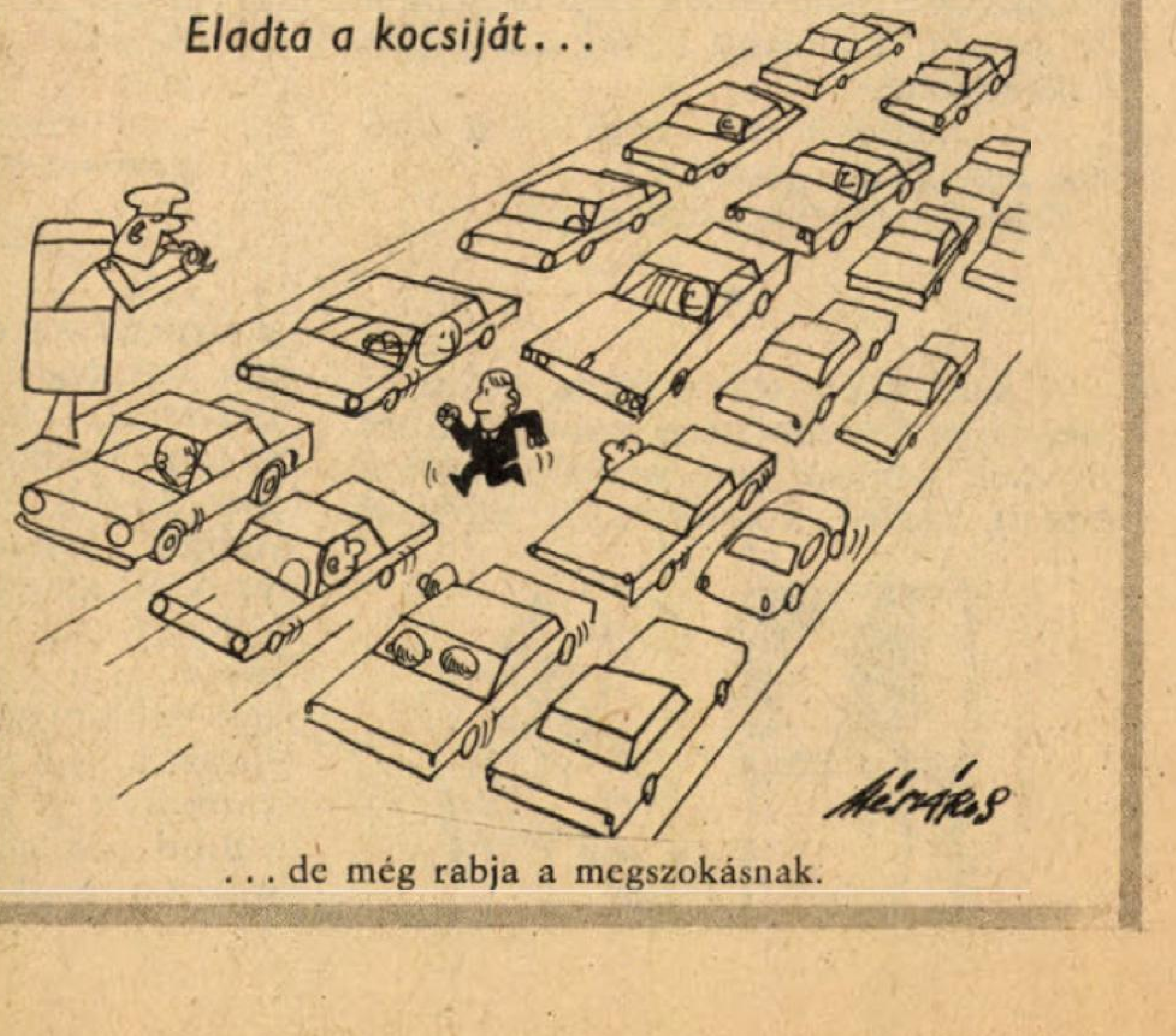

... de még rabja a megszokásnak.

Lemorzsolódás

– Jóságos ég, hol maradtak a többiek?

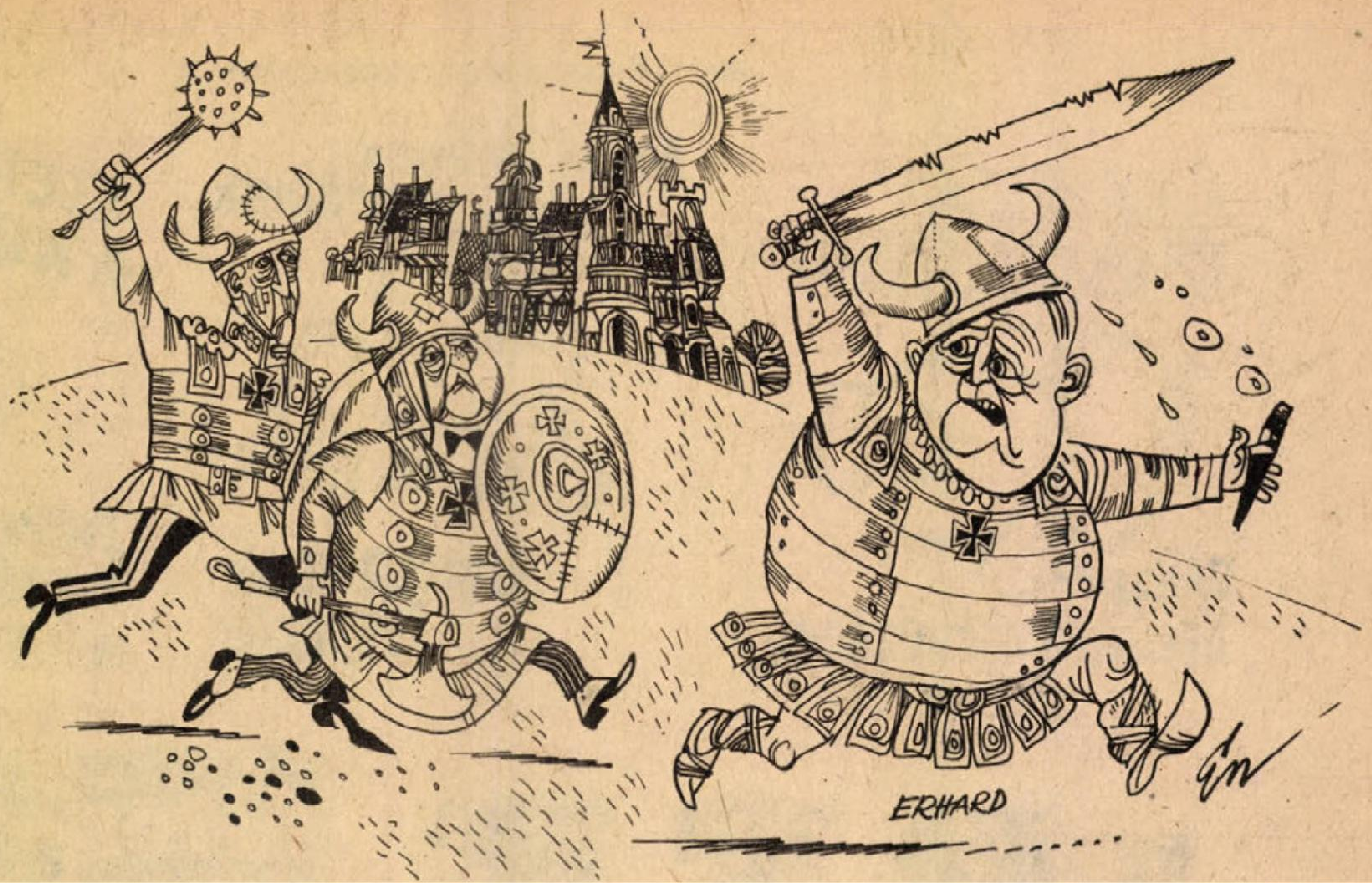

Híreket mondunk...

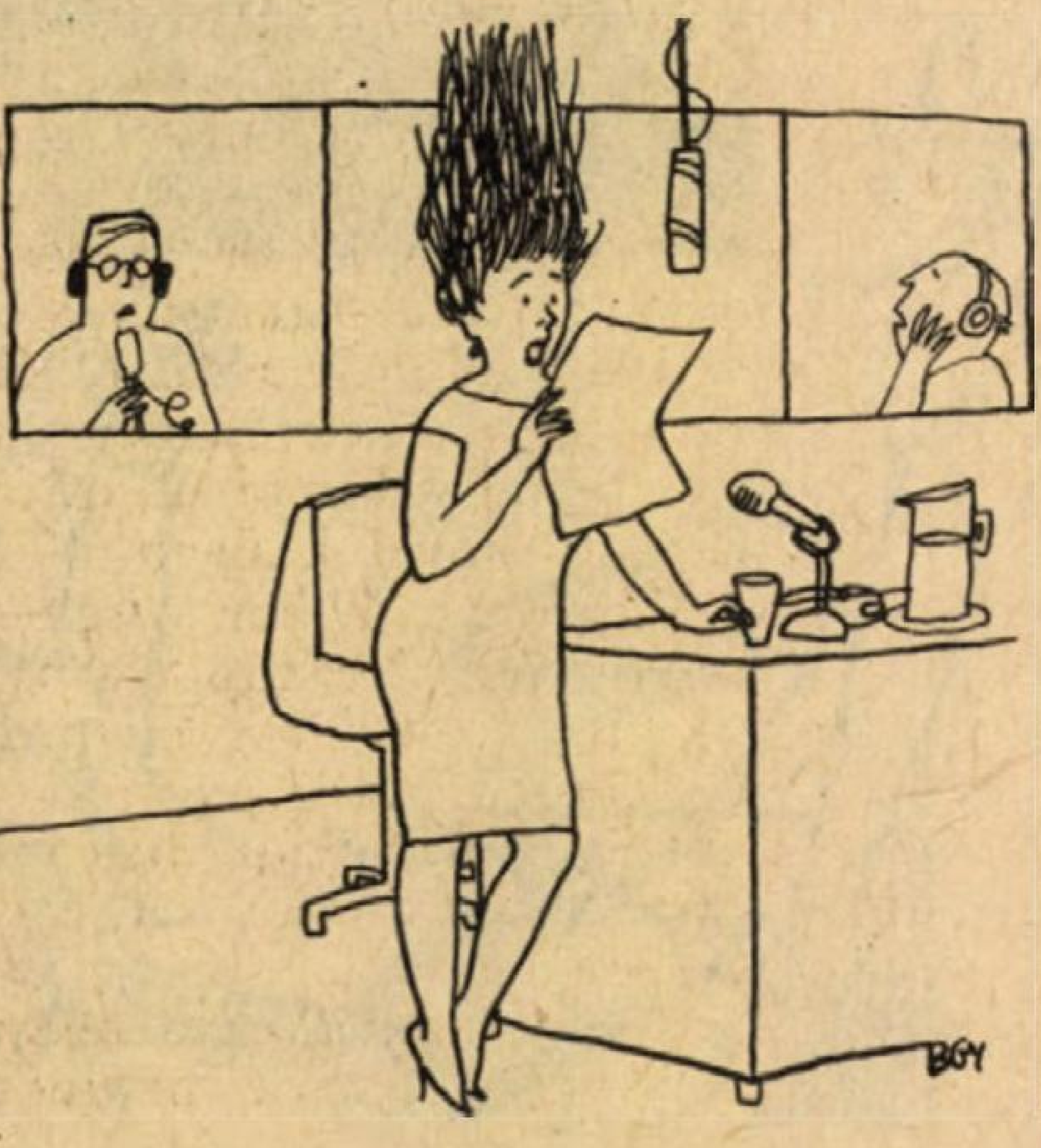

– ... bombázták ... elsüllyedt ... lezuhant ... leégett ... kivégezték ... megölte ...

* * *

Mini mindenben!

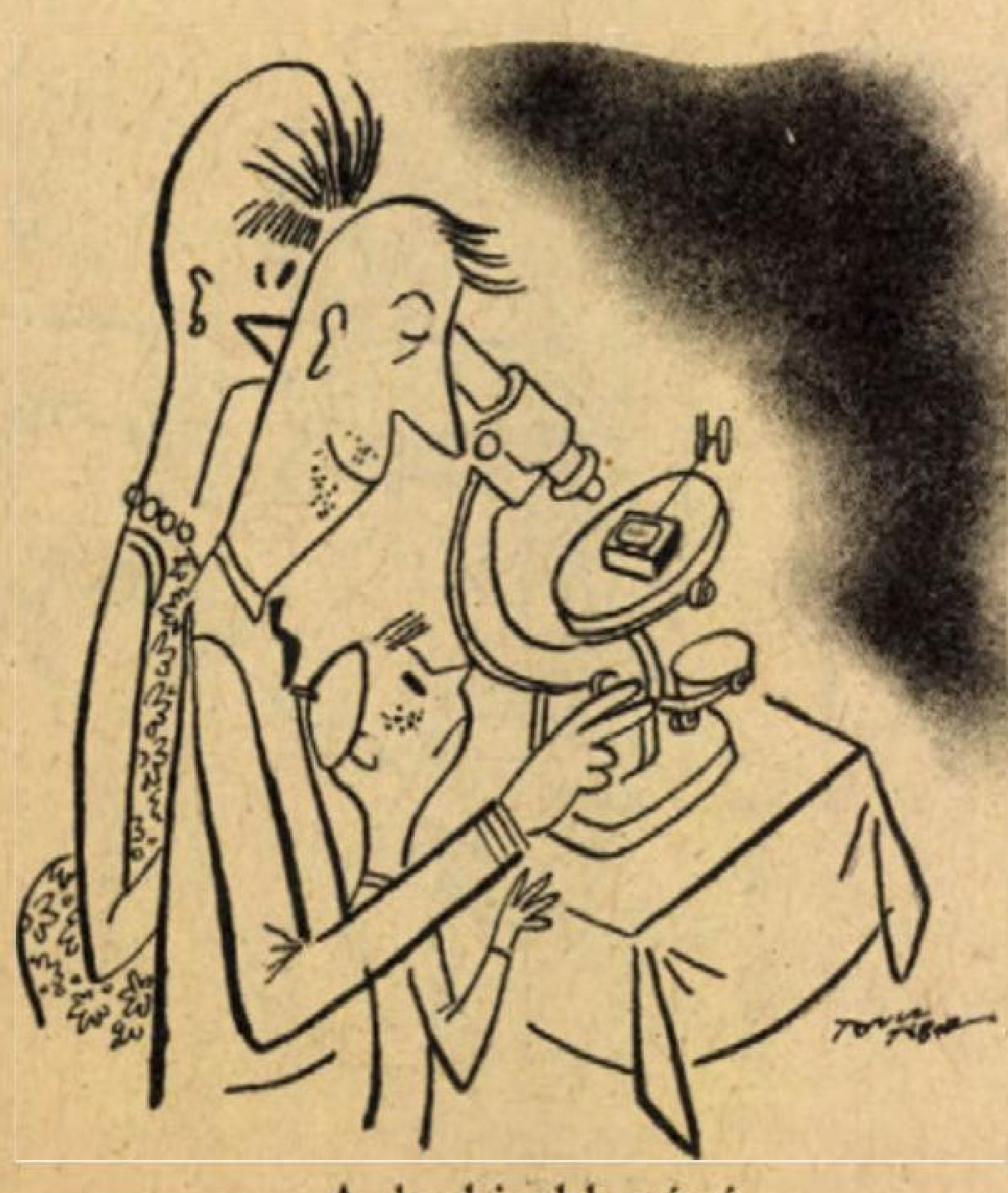

A legkisebb tévé.

AZ ÖSSZEKENT GYERMEK

Olyan hároméves forma leánygyermek állt a küszöbön.

— Fáradjon beljebb — invitáltam —, miben lehetek szolgálatára?

— Tessék mondani, itt foglalkoznak a kisemberek panaszaival?

— Igen — bólintottam és rámutattam az íróasztal melletti székre. — Foglaljon helyet.

Felmászott a székre, kényelembe helyezte magát.

— Először is — mondtam, miközben papírt, ceruzát vettem elő —, talán az adatait venném fel. Kicsoda kegyed?

— Én vagyok az Összekent Gyermek. Decemberben leszek hároméves, iskolai végzettségem nincs, nem vagyok tagja semmiféle tömegszervezetnek és büntetve sem voltam, ha eltekintünk az olyan atrocitásoktól, hogy Krammer Erzsébet óvónő tegnap is kétszer rávert a fene ...

— Kérem, talán térjünk a tárgyra.

— A tárgynál vagyunk. Azért kaptam ki, mert tiltakoztam azellen, hogy újra összekenjenek. Mégiscsak elképesztő, kérem, hogy a huszadik század második felében ...

— Várjunk! Kik, mikor, hol, s milyen céllal kenik össze a kisasszonyt?

— A fotósok kennek össze. Állandóan. Főként a szám körül, de gyakran jut az orrom hegyére is. Például a múlt hónapban felépült a Nyuszi utcai napközi otthon, kivonultak a filmesek, a televíziósok, a lapok fotoriporterei. Lefényképezték az épület homlokzatát, az udvart, aztán a háló- és a játszóhelyiségeket, szokás szerint utoljára hagyták a kicsinyek ebédlőjét. Én elbújtam, mert tudtam, hogy mi következik. Hiába, megtalálták, leültettek az egyik asztalka mellé, partedlit kötöttek a nyakamba, kanalat adtak a kezembe, tányért raktak elém, aztán összekenték az arcomat babfőzelékkel és nekem ezek után még mosolyognom is kellett, amikor megcéloztak a felvevőgépeikkel. Hasonlóképpen kennek össze és kapnak lencsevégre, ha egy cukrászda nyílik valahol, ha az édességipar kiállítást rendez új termékeiből, ha jön a karácsonyi vagy a húsvéti vásár, ha új befőttet dob piacra egy konzervgyár, ha a Balambérpusztai Állami Gazdaság sikeresen állít elő gesztenyepürét stb. Nyár van vagy tél, eső esik vagy süt a nap, az én arcomat mindig összekenik!

Tétován bámultam a ceruzám hegyére.

— Nézze, kérem — jelentettem ki végül —, én megértem a kegyed nehéz helyzetét, de a fotós kollégák nem tehetnek másként. Nálunk elképzelhetetlen, hogy a mozi vagy a televízió híradójában, a lapok képei között legalább hetenként egyszer ne szerepeljen magácska összekenve. Ez váltja ki a legbiztosabban a: „Jaj, de édes!”, „Ugye, cuki?”, „Meg kell zabálni!” felkiáltásokat. Ez nálunk össznépi szükséglet, beláthatatlan következményekkel járna, ha egyik napról a másikra szakítanánk vele.

Látogatóm egy könnycseppet törölt ki a szeme sarkából, szipogott kicsit, de aztán összeszedte magát, ruháját kisimította, szívmelengető mosolyt küldött felém.

— Így — kérdezte izgatottan —, így nem vagyok édes? Így nem lehet engem megzabálni?

Kritikusan mértem végig, aztán vállat vontam.

— Lehetni lehet. De azért összekenve mégis egészen más ...

Kürti András

ERŐTELJESEBB SPORTPROPAGANDÁT!

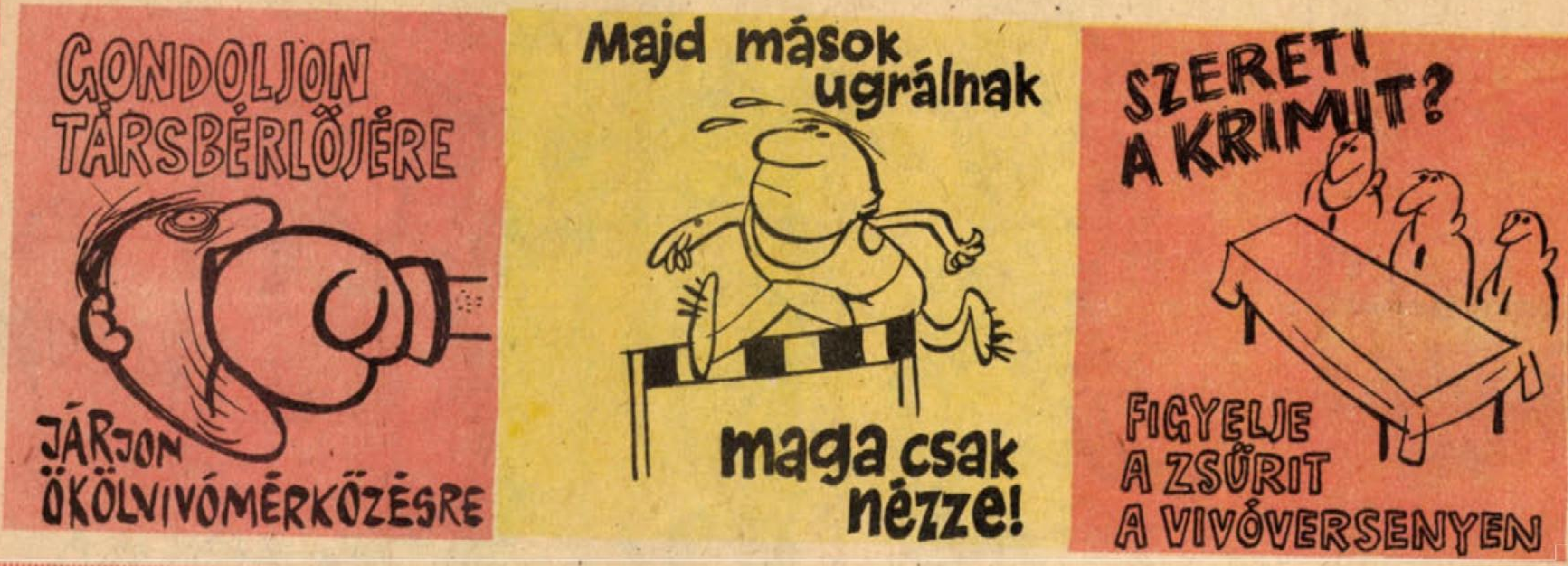
GONDOLJON TÁRSBÉRLŐJÉRE
JÁRJON ÖKÖLVIVÓMÉRKŐZÉSRE
Majd mások ugrálnak
maga csak nézze!
SZERETI A KRIMIT?
FIGYELJE A ZSŰRIT A VIVÓVERSENYEN

* REKLÁM *

KÖLTÉSZET ÉS VALÓSÁG

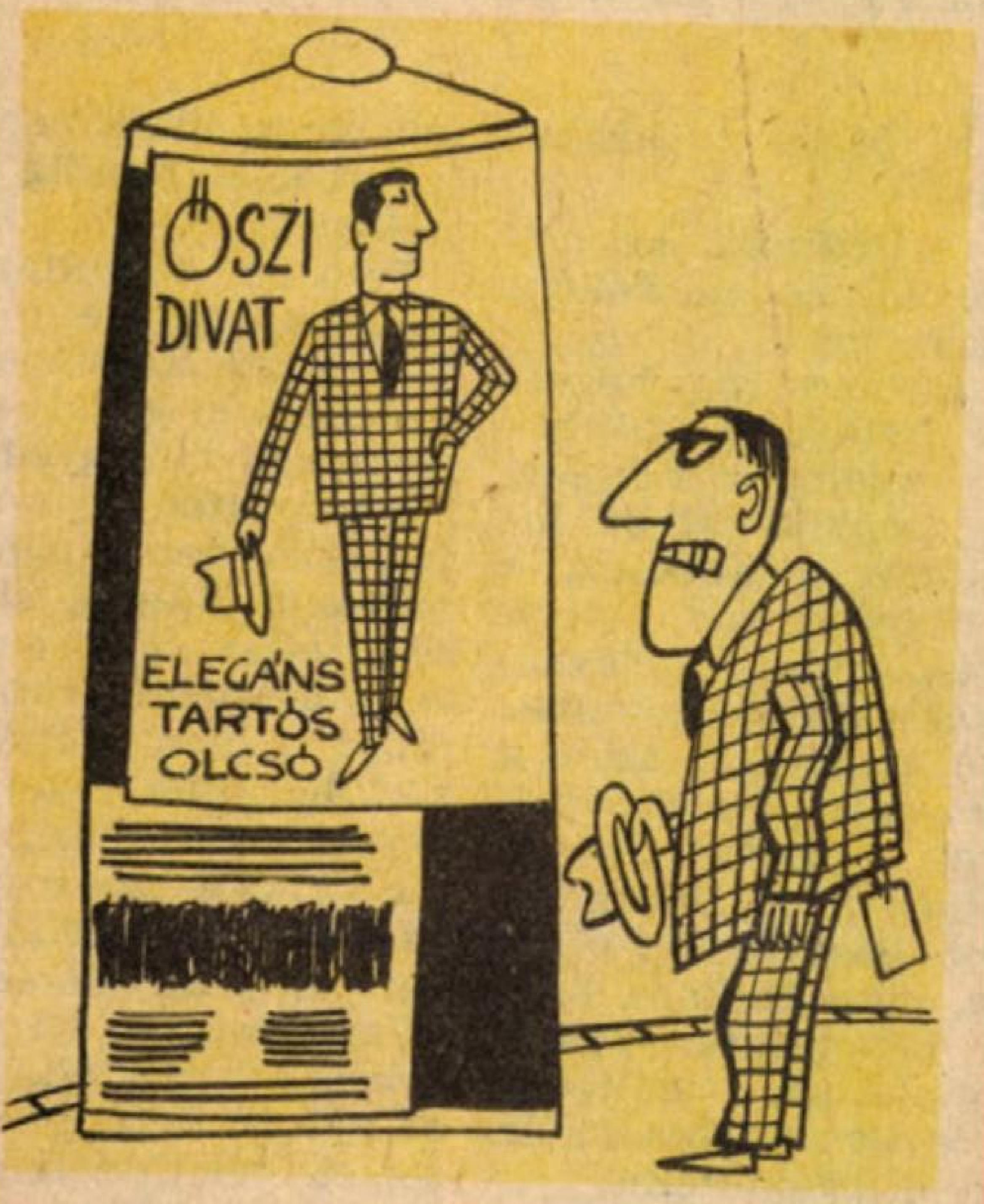
ŐSZI DIVAT
ELEGÁNS TARTÓS OLCSÓ

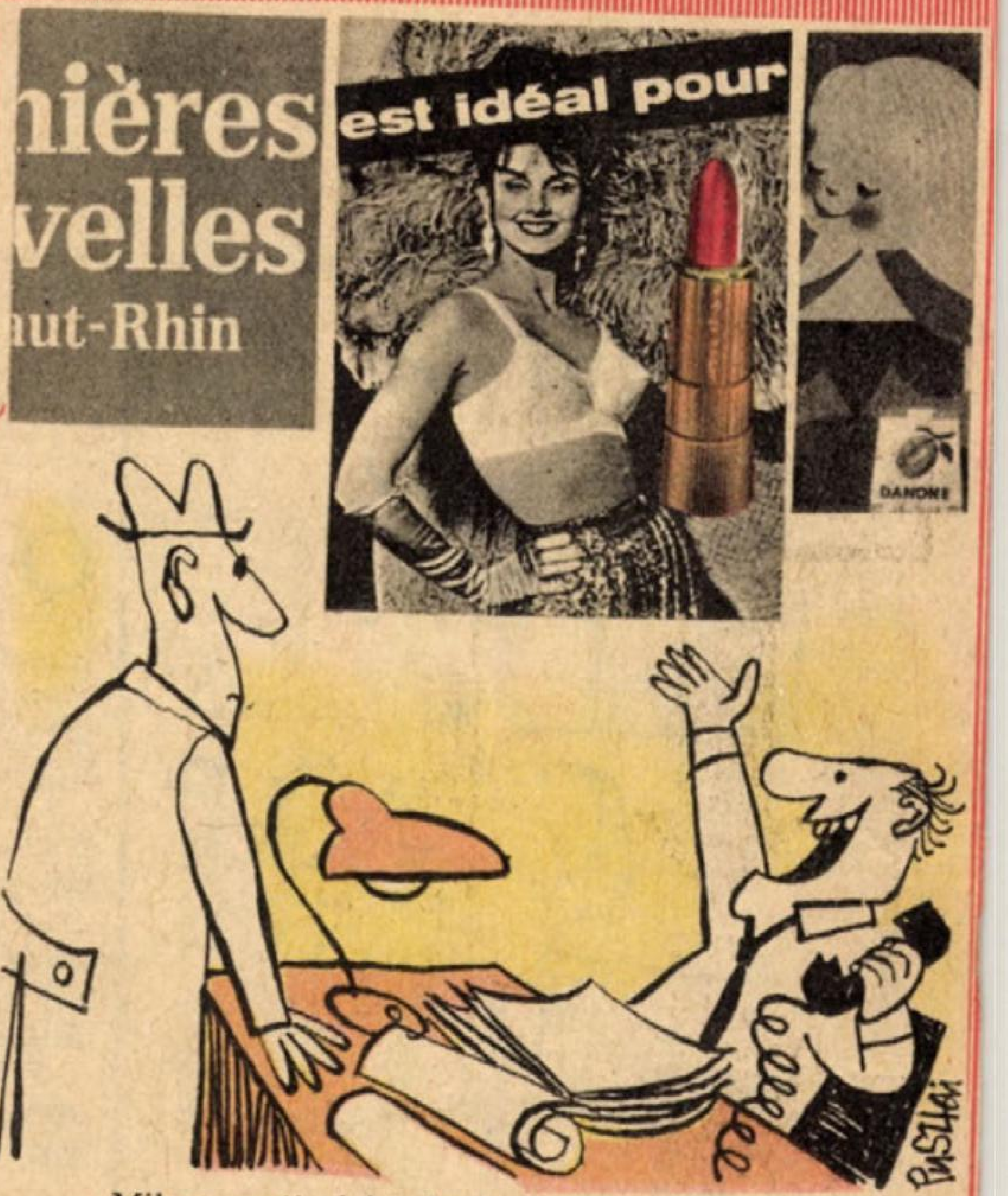
nières
velles
aut-Rhin
est idéal pour
DANONE

– Milyen az új plakát hatása?

– Nagyszerű! Már több százan érdeklődtek a modell címe után!

ÖLDÖKLŐ VETÉLKEDÉS

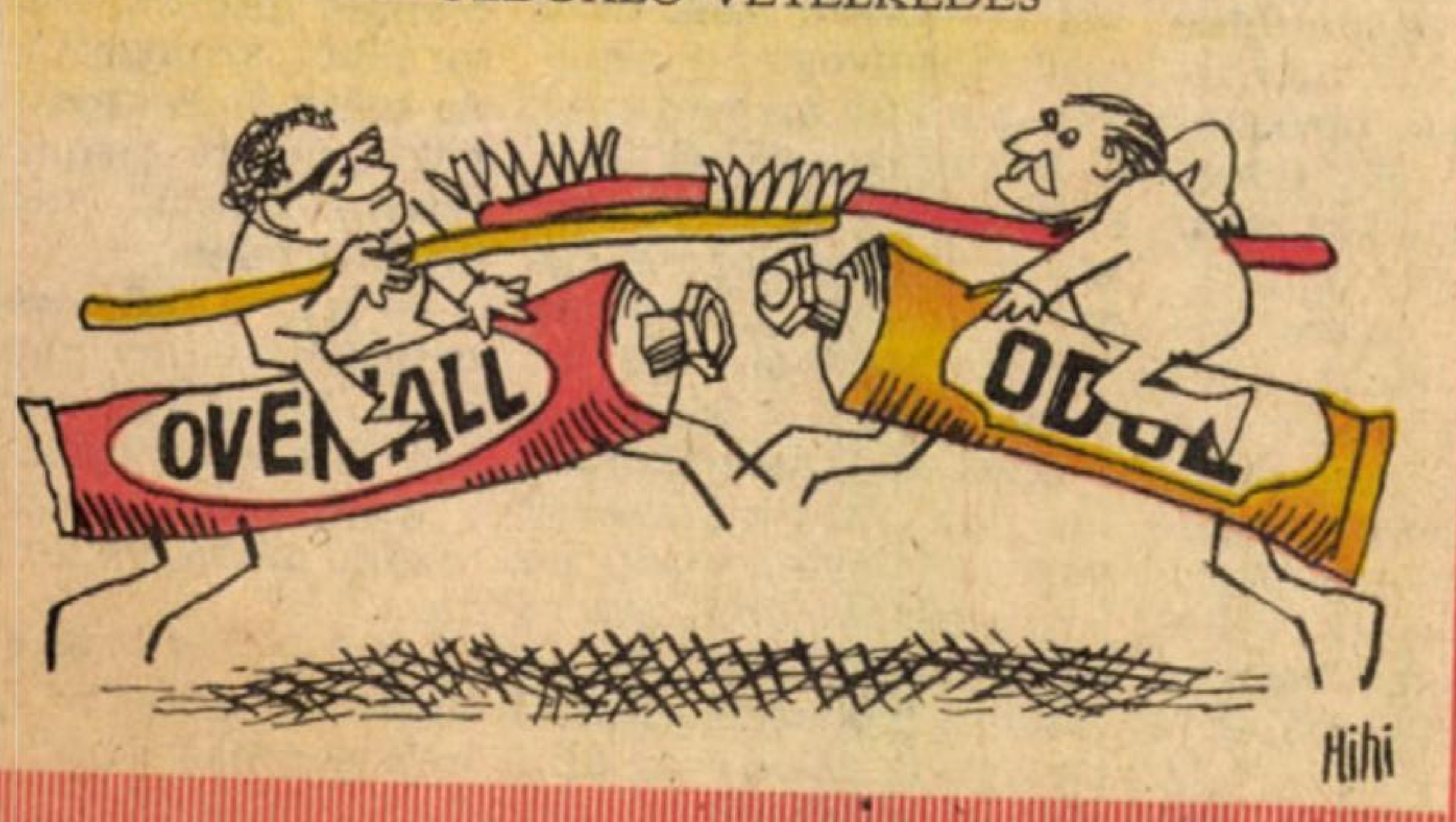

KORÁN KELL KEZDENI . . .

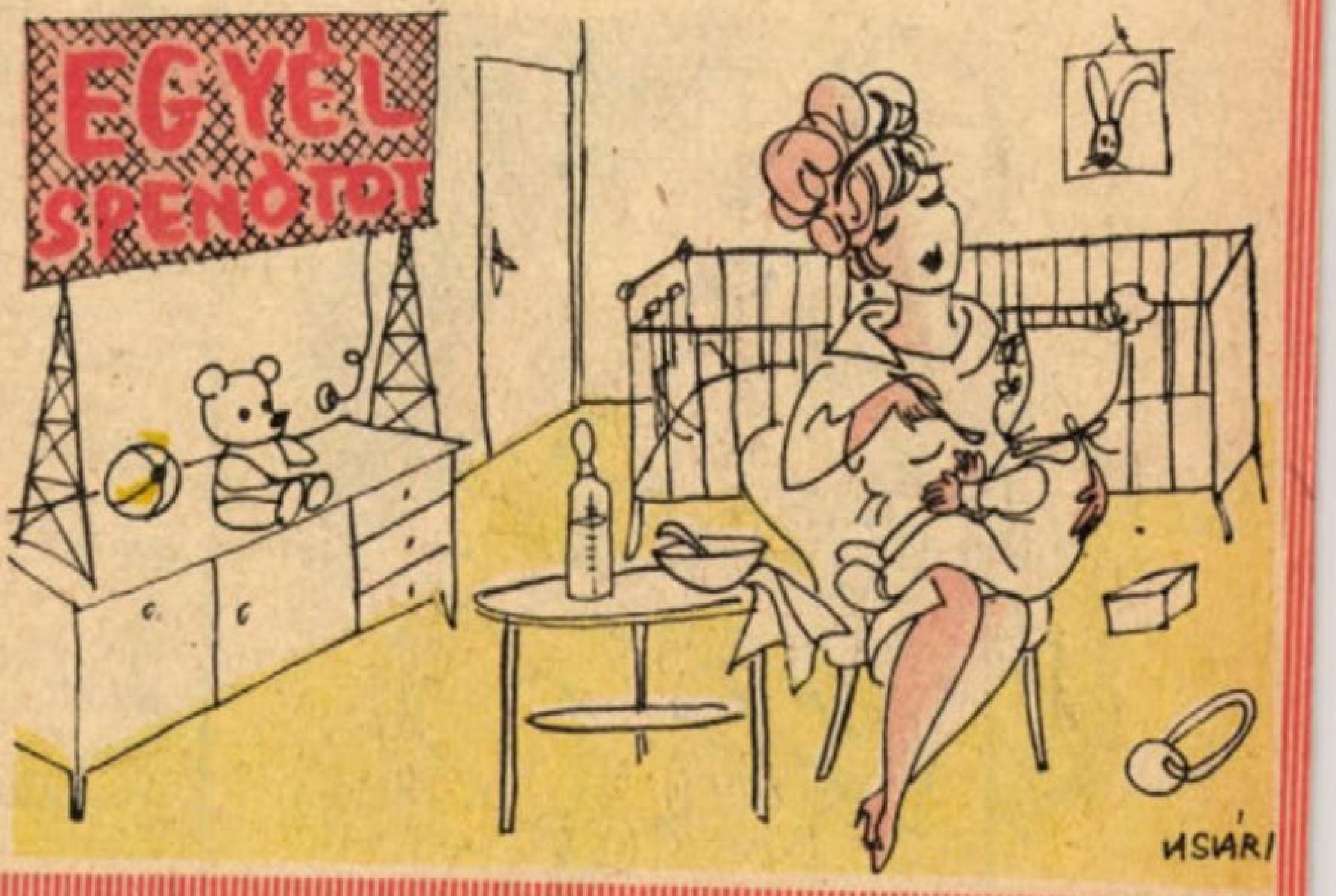
EGYÉL SPENÓTOT

ÉLHARCOSOK A REKLÁMHADJÁRATBAN

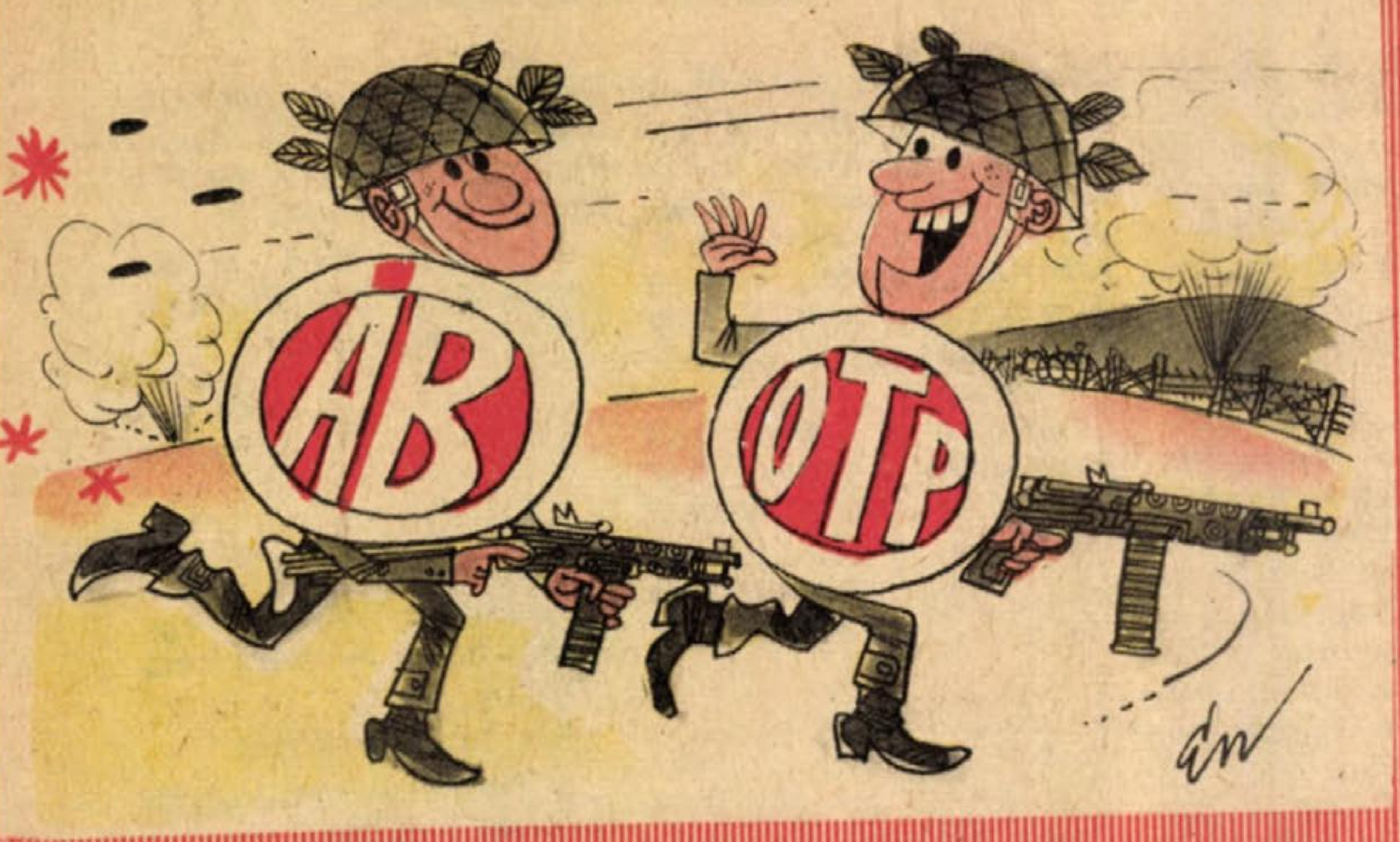

TŰZFAL

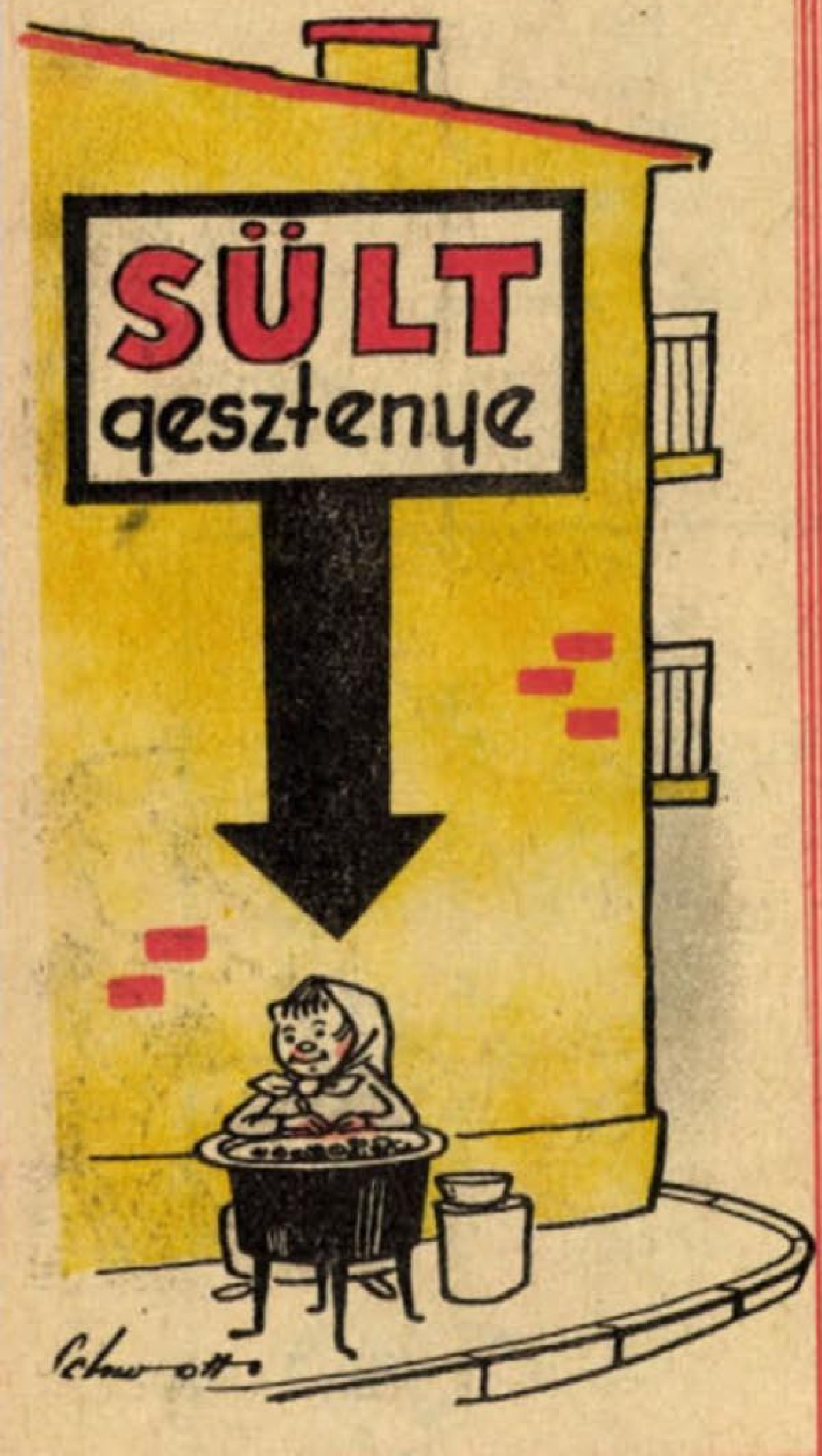
SÜLT
gesztenye

FILMREKLÁM

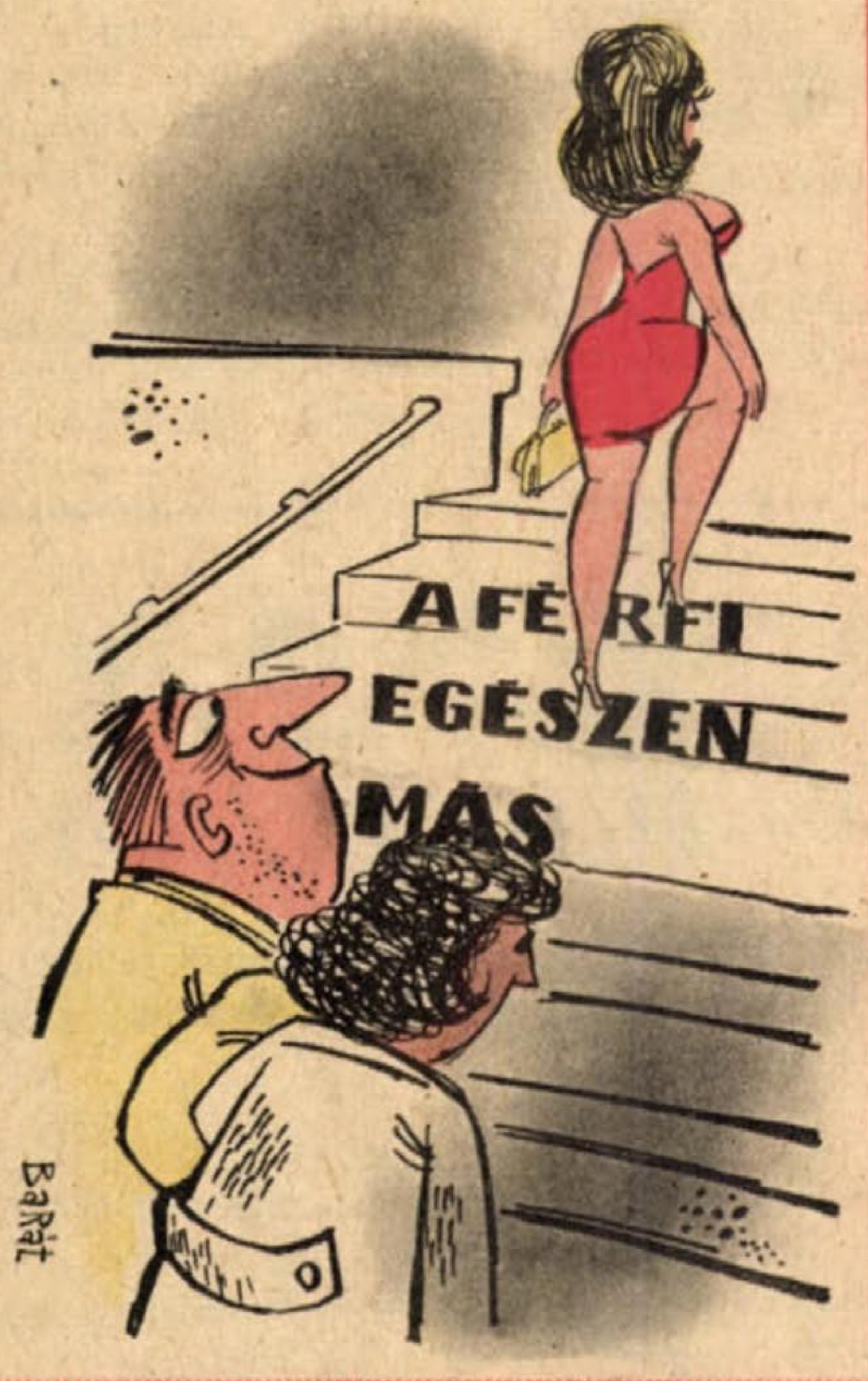
A FÉRFI
EGÉSZEN
MÁS
Barát

„OTTHONÁBAN A NAGY VILÁG!"

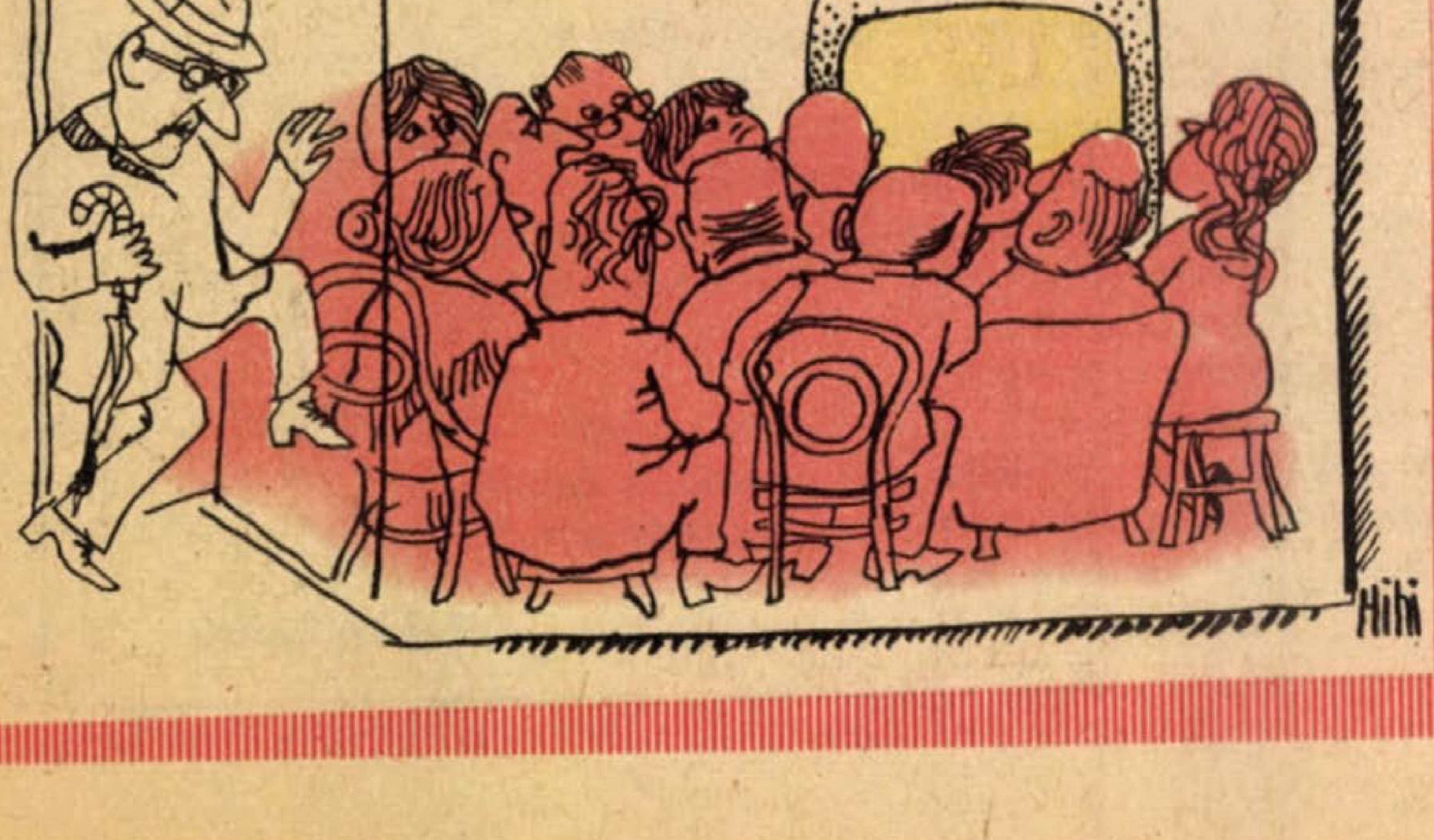

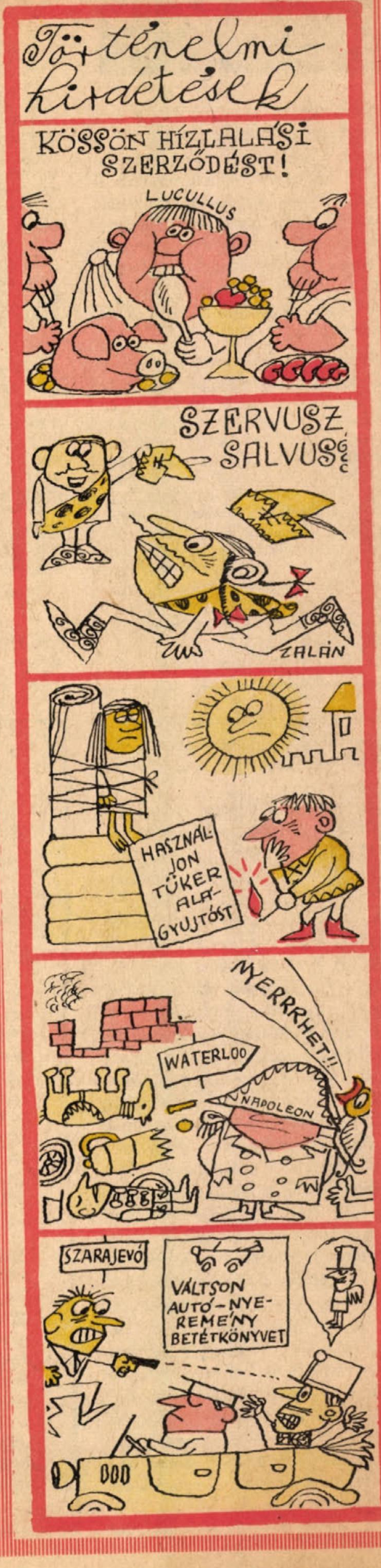
Történelmi hirdetések
KÖSSÖN HÍZLALÁSI SZERZŐDÉST!
LUCULLUS
SZERVUSZ, SALVUS
ZALÁN
HASZNÁLJON TÜKER ALÁGYUJTÓST
NYERRRHET!!
WATERLOO
NAPOLEON
SZARAJEVÓ
VÁLTSON AUTÓ-NYEREMÉNY BETÉTKÖNYVET

Jobb modort!

Zsúfolásig megtelt a Timsó- és Robbanómotorgyár klubhelyisége. Nagy nap volt a mai. Ezen a délutánon került sor a „Beszéljünk magyarul, de finoman" akció eredményhirdetésére. Stirpák Sándor, a sorsüldözött igazgató kezdeményezésére, a dekorációsok múlt hét elején hatalmas táblákat helyeztek el a timsó-részlegnél és külön a robbanómotor-osztályon. Ordító betűkkel tették közzé:

> A MEGENGEDHETETLEN, GOROMBA, DURVA HANG SZINTE ÁLTALÁNOSSÁ VÁLT ÜZEMÜNKBEN. A GYÁR VEZETŐSÉGE TEHÁT SZÜKSÉGESNEK LÁTJA, HOGY BEINDÍTSA A „BESZÉLJÜNK MAGYARUL, DE FINOMAN"-AKCIÓT. AZ OKTÓBER 3-TÓL 10-IG TERJEDŐ IDŐSZAKBAN, AKI AZ ÜZEMBEN KÁROMKODIK, ERŐS KIFEJEZÉST HASZNÁL MUNKATÁRSAIVAL SZEMBEN, MINDEN EGYES GOROMBA SZÓ UTÁN 1 FORINTOT DOB AZ ÜZEMRÉSZLEGBEN ELHELYEZETT PERSELYBE.
>
> *STIRPÁK SÁNDOR* S. K.

Érthető, hogy várakozásteljes tekintetek szegeződtek az igazgatóra, midőn felállt a szegfűcsokorral díszített asztal mellől:

– Kedves dolgozótársaim! Az elmúlt hét gorombaság-ellenes akciója módot adott rá, hogy érdekes tapasztalatokat szűrjünk le munkatársaink gyermekszobájával kapcsolatban. A legnagyobb anyagi áldozatot Stelencai művezetőnek kellett hozni, az elmúlt hét folyamán 351 forintot dobott a perselybe, vagyis 351 goromba szóval övé az elsőség. Ez egyébként megfelel 80–90 káromkodásnak. Kovács Lajos szaktárs 82, Tóth László 76, Kiss János 64, Nagy József 51, Szabó István 40 forinttal járult a kasszához. Meg kell jegyeznem, örvendetes jelenség üzemünkben, hogy a női egyenjogúság ezen a téren kedvező eredményeket mutathat fel. Nődolgozóink közül is akad jó néhány, aki egy-két erősebb kifejezésért nem megy a szomszédba. Tromkuti Ilona 24, Blahovácz Marika 18, Zseblovics Magda 17 forintot dobott a perselybe. A gorombaságokból befolyt összeg végül is egy hét alatt 4322 forintot tett ki, ami a Timsó- és Robbanómotorgyár 250 főnyi létszámát tekintve, nem is rossz átlag. A befolyt összegből a jövő hónapban hajókirándulást szervezünk Paksra. Mivelhogy pedig tavasszal társaskirándulást rendezünk Budapest–Prága–Drezda útvonalon, a perselyeket továbbra is kint hagyjuk.

(g. sz.)

Kedves Ludas!

A Ludas ez évi 43. számában „Villamos, taxi, autóbusz" cím alatt néhány furcsaságot láttunk és olvastunk. Például: a cikkben 44-es villamosról volt szó, az illusztráción mégis 6-os villamos szerepelt. Másik: a szerző négy után néhány perccel érkezett az autóbuszmegállóba, mégis megelőzte azt a buszt, amely négy előtt tíz perccel érkezett ugyanoda. Ezt hogy csinálta? Harmadszor: Az autóbuszkalauz miért az Akácfa utcába küldi a reklamálókat? Nem tudja, hogy ott a Fővárosi Villamos Vasútnak van a központja, az ő vállalata pedig a Curia utcában székel?

És tessék mondani: a Ludas csak másoktól kíván pontosságot, precizitást, önmagától nem?

Több árgusszemű olvasó

A Népszabadságban azt olvastam, hogy a balatoni hajók ez évben 23 millió kilométer utat tettek meg. Fantasztikus teljesítmény! Mert ha egy kicsit utána számolunk, kiderül, hogy 30 hajó, 15 kilométer óránkénti sebességgel, napi 24 órás üzemidővel 2129 nap alatt tudná ezt a távolságot bejárni... Vagy lehet, hogy nem is a hajók teljesítménye fantasztikus, hanem a statisztikusoké?

Domán János
Siófok

A Rádió és Televízió Újság magyarázatot fűzött a rádióban elhangzó „Gorillák őrségváltása" című műsorhoz. Megírja, hogy a „gorilla" elnevezés politikai tartalmat takar, s „nem az Amazonas-parti őserdők majomóriásáról van szó".

Úgy érzem, ez a magyarázat egy kis pótmagyarázatra szorul. Sem az Amazonas partján, sem Dél-Amerika más vidékein nem élnek gorillák. E majomfaj kizárólagos hazája Afrika trópusi vidéke.

Aki nem hiszi, járjon utána. Vagy legalább üsse fel a lexikonokot!

H. T.
Budapest

Párizsból küldök egy viccet, hátha odahaza nem ismerik!

Két barát beszélget:

– Tudnál szeretni olyan nőt, aki bandzsit?

– Nem!

– És olyat, aki sokat iszik?

– Jaj, dehogy!

– És olyat, aki nem tud főzni?

– Isten ments!

– Hát akkor miért udvarolsz a feleségemnek?

J. Kaufler
Párizs

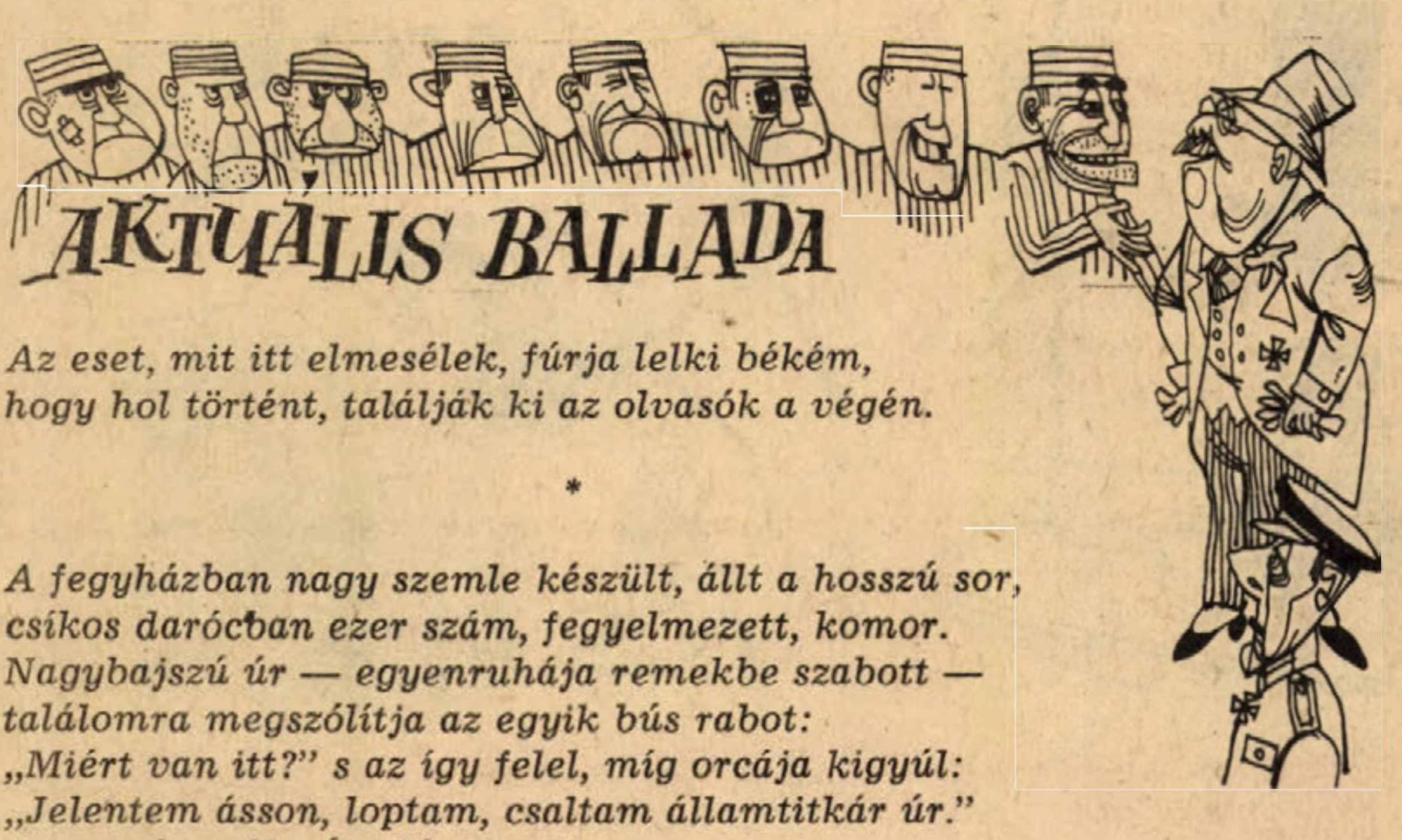

AKTUÁLIS BALLADA

Az eset, mit itt elmesélek, fúrja lelki békém,
hogy hol történt, találják ki az olvasók a végén.

*

A fegyházban nagy szemle készült, állt a hosszú sor,
csíkos darócban ezer szám, fegyelmezett, komor.
Nagybajszú úr — egyenruhája remekbe szabott —
találomra megszólítja az egyik bús rabot:
„Miért van itt?" s az így felel, míg orcája kigyúl:
„Jelentem ásson, loptam, csaltam államtitkár úr."
A nagyúr szól: „Így légyen-e?
pfúj, társadalmunk szégyene!"
„A bandafőnök parancsolta..." — didereg a rab,
„Nem érdekel!" — az államtitkár fúj, dühös, harap —
„nix bandafőnök, nix parancs, a mentség erre nix,
két napi külön sötétzárkát neki, krucifix!"

Még fújtatva, még prüszkölve, de tovább ballag ott,
s találomra megszólít most egy másik alakot:
„Miért van itt?" s az így felel, míg düh gyúl két szemén:
„Pár lágerfogoly miatt, kikre nem emlékszem én;
azt mondták, lőjek, kérem, lőttem, slussz és jó napot,
s most, húsz év múltán, kentek rám ezért hat hónapot."
A nagyúr szól: „Így légyen-e?
pfúj, társadalmunk szégyene!"
„A lágerfőnök parancsa volt..." — didereg a rab,
„Hja, parancs? Az egészen más! Aki parancsot kap,
az nem mondhatja, ugyan kérem, a parancs az nix...
de máskor ne légy csintalan kisfiam, krucifix!"

Bondy Endre

A becsületes ellenőr

Szeretem a pájslit (szalontüdő gombóccal) meg a resztelt májat (pirított máj burgonyával), nem is beszélve a pacalpörköltről (vendéglátó nyelven is). A feleségem mindennap megkérdi tőlem, mit főzzön ebédre. De sohasem azt főz, amit kérek.

A minap a vidéket járva egy húsboltba botlottam. Az ajtó előtt fekete táblán fehér krétával a felirat: „Élő hal kapható!” Így, felkiáltó jellel. Na, gondoltam, ha élő hal kapható kívül, tán lesz valami bévül is. Bemegyek, párban állnak az asszonyok a pulttól az ajtóig. Friss disznóhúst mérnek, gondolom, és előresétálok a sor mellett a pultig. Az egyik fajansz tálon gyönyörű friss máj, a másikon vese meg velő. Elfelejtettem az imént említeni, hogy a vesevelőt szeretem a legeslegjobban.

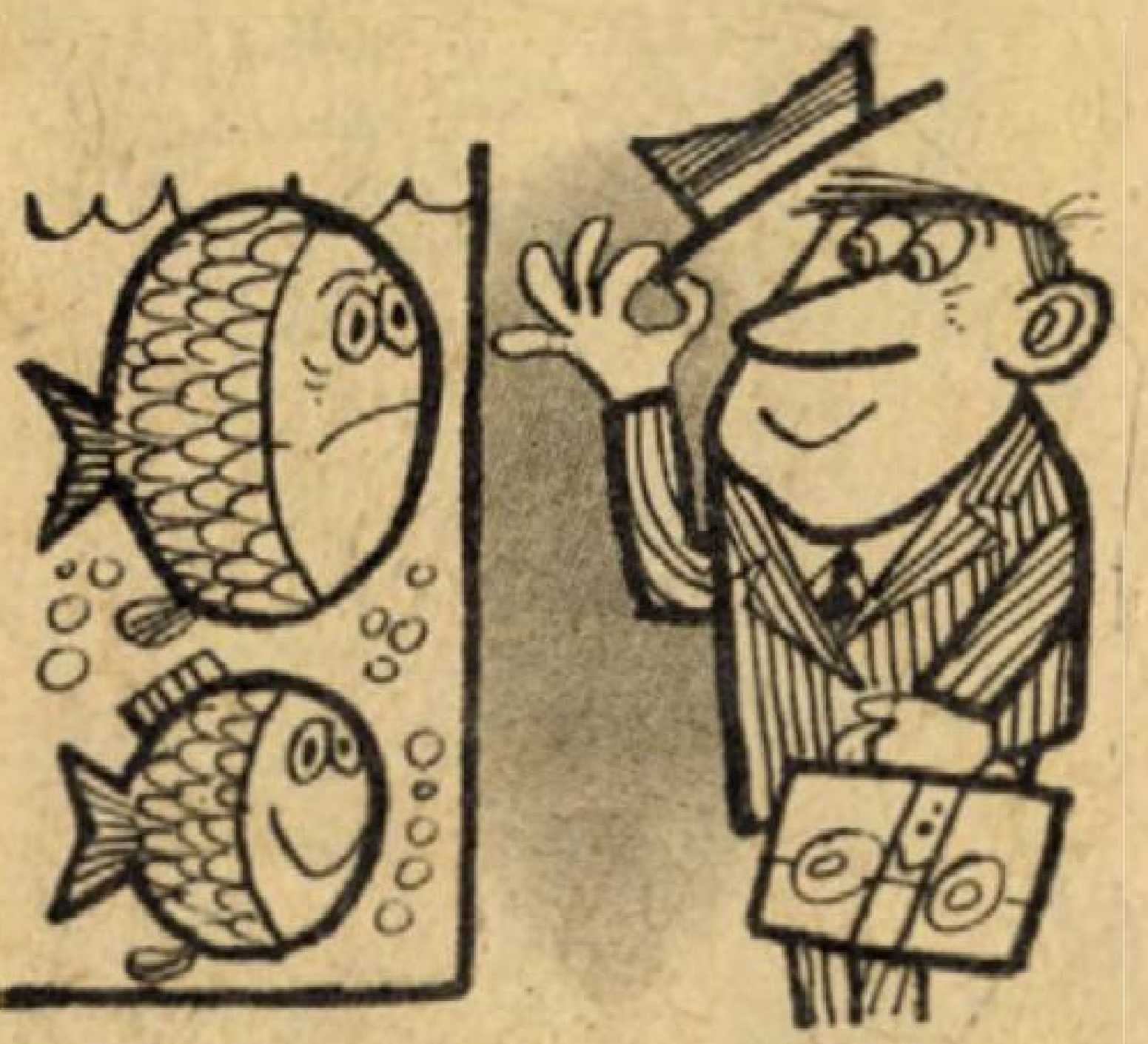

Nézzük csak... kettő, négy, hat, tizennégy, enynyien vannak a sorban. Persze attól függ, ki mit vesz. „75 dkg combot kérek” — így az első, „adjon 2 kg rövidkarajt” — így a második. Érdemes beállni: irány a sor vége.

Alig csoszogtunk vagy kettőt előre, egyszer csak hallom:

— Ellenőr kartárs, tessék előrefáradni.

Protekció — mormogom. Felnézek, hol az ellenőr? Hát csak látom, az asszonyok mind engem néznek. Lógó aktatáskámat gyorsan a hónom alá emelem.

— Tessék csak, ellenőr kartárs — mosolyog kedvesen az eladó kartársnő.

Kihúzom magam, és vörösen, mint a rák, előresétálok.

— Tetszik parancsolni? — kérdi.

Nem! Azt nem! Ennyivel tartozom a magyar ellenőrök becsületének.

— Kérek két kiflit — mondom.

— Más egyebet?

— Köszönöm, semmit... — és már indulok is kifelé. Hallom, amint a sor végén egy fiatalasszony odasúgja a szomszédjának:

— Ez nem ellenőr! Ez egy link alak...

Pécsi S. Imre

Újoncok

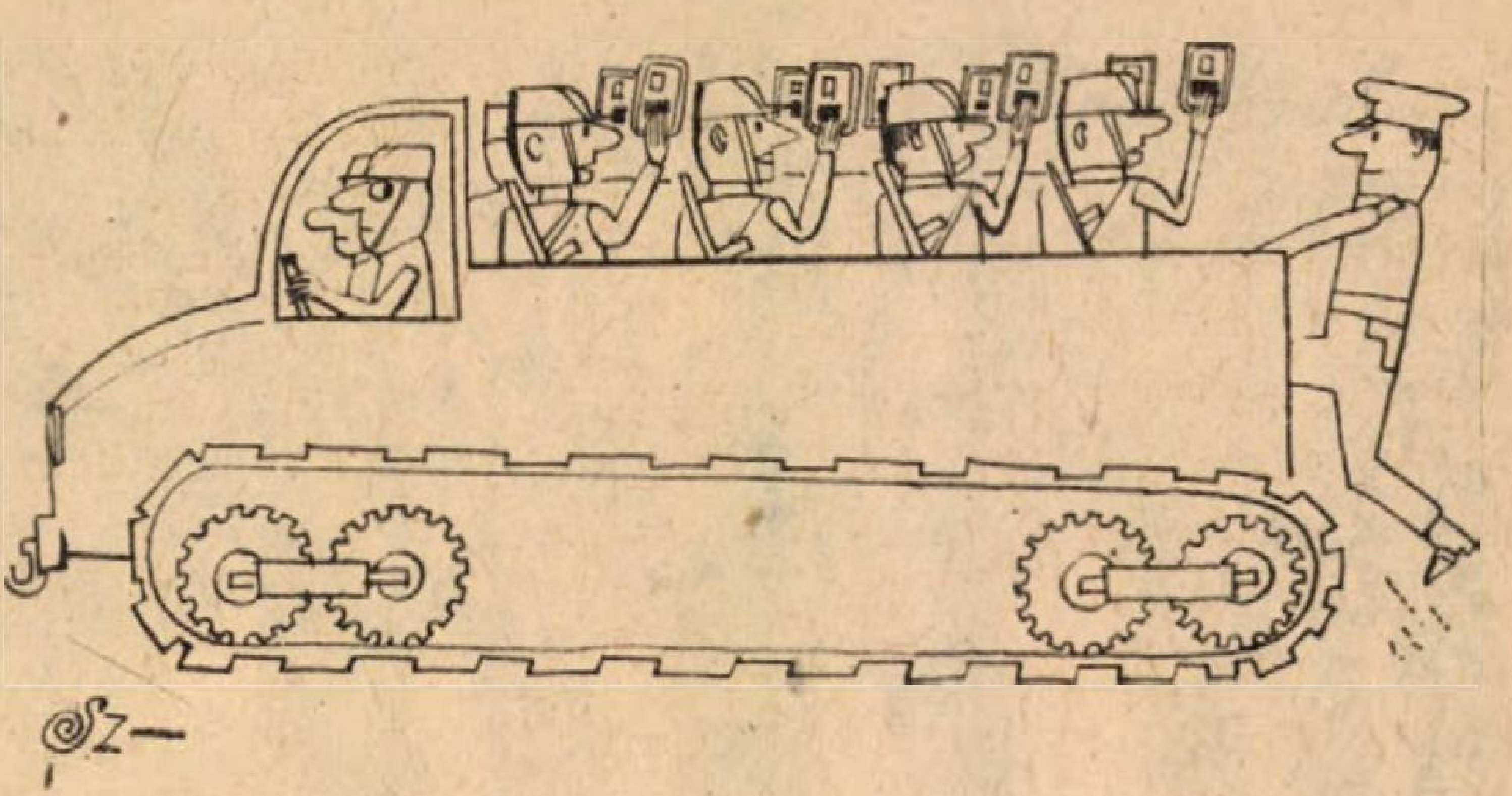

– Bérlet!

* * *

Örömhír

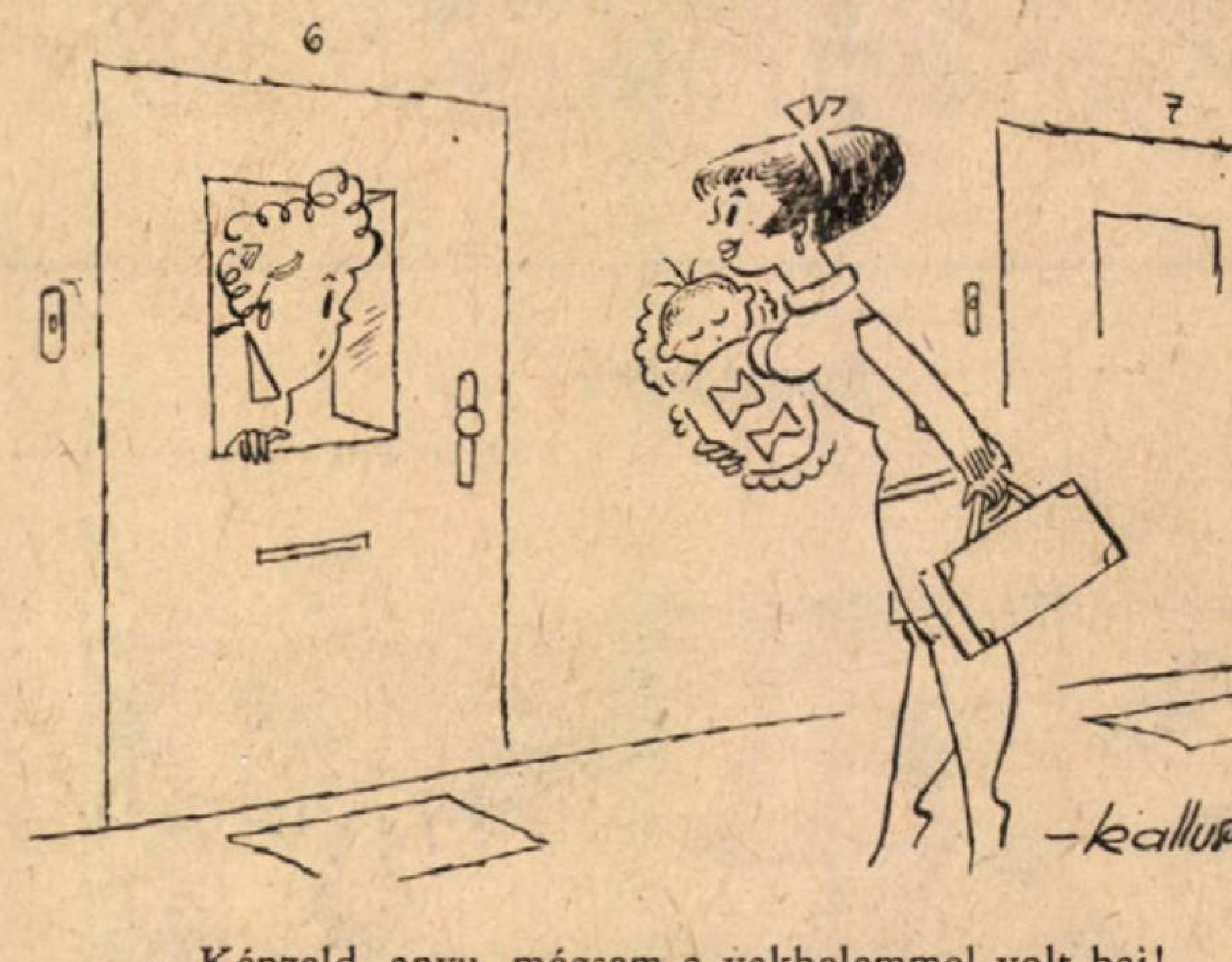

– Képzeld, anyu, mégsem a vakbelemmel volt baj!

Találkozásom a SOROKSÁRI kenyérrel

Bizonyos kort megért honfitársaim minden valószínűség szerint emlékeznek a soroksári kenyérre. Német ajkú polgártársaink különböző méretekben termelték és árusították, főként a csarnok tájékán, de a város más részein is. A jeles háziipari termék egyedi zamata fokozott mértékű fogyasztásra csábított, és vonzóerejéből kétnapos korában sem vesztett semmit. Szárazra préselt disznótepertővel és paradicsompaprikával, de legfőként a mind a kilenc elengedhetetlen tartozékával kikevert körözöttel — fejedelmi étkek közé tartozott. Ismertem óbudai kiskocsmát is, ahol füstölt és főtt csülök mellé soroksári kenyérrel szolgáltak, sőt némely tabáni helyen is megtaláltam a kolbászos káposztaleves mellett, pedig ezen a tájon általában Ferencz József budai pékmester fölséges házikenyerére esküdtek, amelynek ujjnyi vastag ropogós héjából szívesebben tömtem meg magam, mint bármi másból. (A név ne tévesszen meg senkit; a tisztes pékmester nem volt azonos Magyarország apostoli királyával, Ausztria császárával, a római szent birodalom császárával, Csehország fejedelmével.)

Mostanság van kenyerünk bőven. Még a szemétládába is bámulatosan sok kerül. Mégis: az egy főre eső kenyér fogyasztásból kevéssé veszem ki a részem. Hogy miért, erre most nem térek ki, elég sokat értekeztek róla.

Megrögzött és megalapozatlan optimizmusom ellenére, az igazi soroksári kenyérre csak reménytelen nosztalgiával emlékeztem. Elképzelhető, mekkora és milyen kellemes volt a meglepetésem, amikor a közelmúltban Sopronban járva, egy kilós cipón a következő címkét pillantottam meg:

Soroksári kenyér —
30% búzaliszt, 70% rozsliszt.

Mint aki a kenyere javát elfogyasztotta, bizonyos fokú ismeretekre tettem szert a kenyérféleségek tanulmányozásában, amit a KENYÉRFAJTÁK MAGYARORSZÁGON AZ IMPERIALIZMUS KIALAKULÁSÁTÓL NAPJAINKIG című sikerrel megvédett kandidátusi disszertációm is valószínűsít. Ezen a szilárd tudományos alapon állva, felelősségem teljes tudatában állítom: rég nem ízlett úgy kenyér, mint a soproni soroksári. Nem volt Ferencz József egykori budai pékmester kenyere, és nem is egészen a soroksári házikenyér, de annyira megközelítette, hogy háromnegyed kilót aznap bevágtam, kilenc alkatrészből kikevert körözöttel, s ily módon 22 év óta e téren elért minden rekordomat halomra döntöttem.

Lám, tudnak még jó soroksári kenyeret sütni nálunk!

Csupán azt nem értem, miért éppen csak Soroksártól 230 kilométernyire?

Kőműves Imre

Őszi erdő

Várnai György rajza

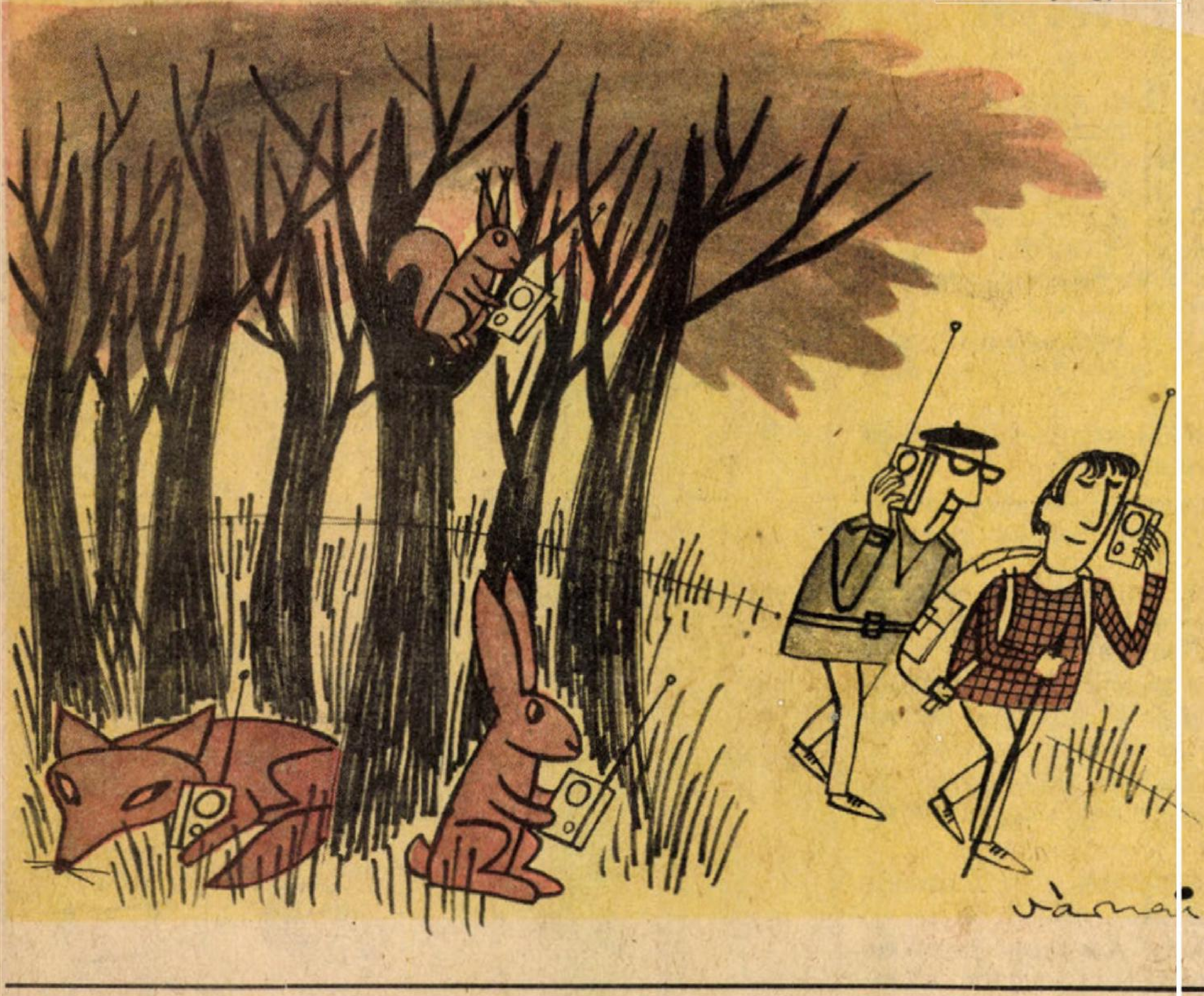

Javaslatunk

Pusztai Pál rajza

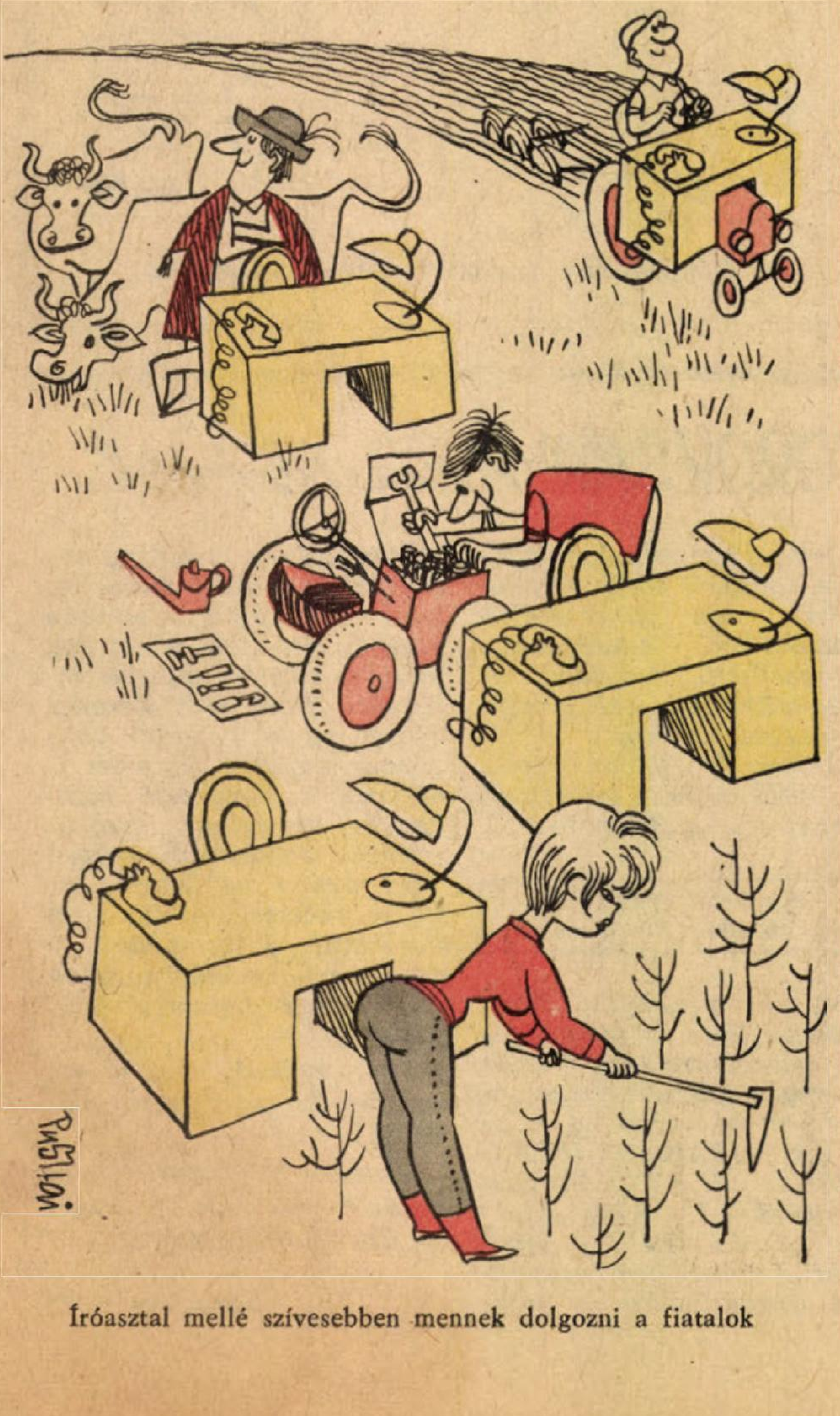

Íróasztal mellé szívesebben mennek dolgozni a fiatalok

Pesti tudósítónktól

Rejtvényfejtő nemzet vagyunk, ez most már véglegesen bebizonyosodott. És ezennel nem akármilyen önkritikát gyakorolok, mert „Találós kérdések" című humoreszkemben eléggé el nem ítélhető kishitűséggel lebecsültem olvasóink rejtvényfejtő képességeit, amikor azt mertem állítani, hogy „a kérdések nehezek, s alaposan próbára teszik a legjobban kiművelt emberfőket is". Legnagyobb meglepetésemre rengeteg helyes megfejtést kaptam, s a pályázók matematikai pontossággal találták ki, hogy 3 a magyar igazság, 2 gyöngye volt a falunak, 2 virága, s Csicsónénak 3 lánya van stb.

A legtöbb pályázó még azt is kitalálta, hogy milyen magyar indult romlásnak. Erős! Berzsenyinek egyébként nem volt igaza. Dehogy is indult romlásnak a magyar! Okosabb, mint valaha! Még szerencse, hogy nem tűztem ki díjakat, mert a teljes csődtől még egy ötös találat sem tudna megmenteni.

F. L.

E heti hirdetéseink

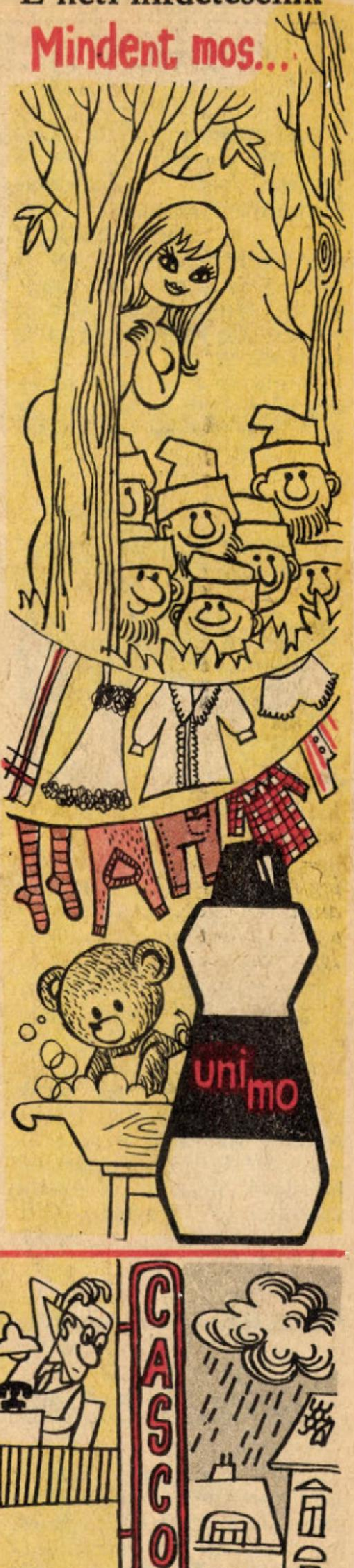

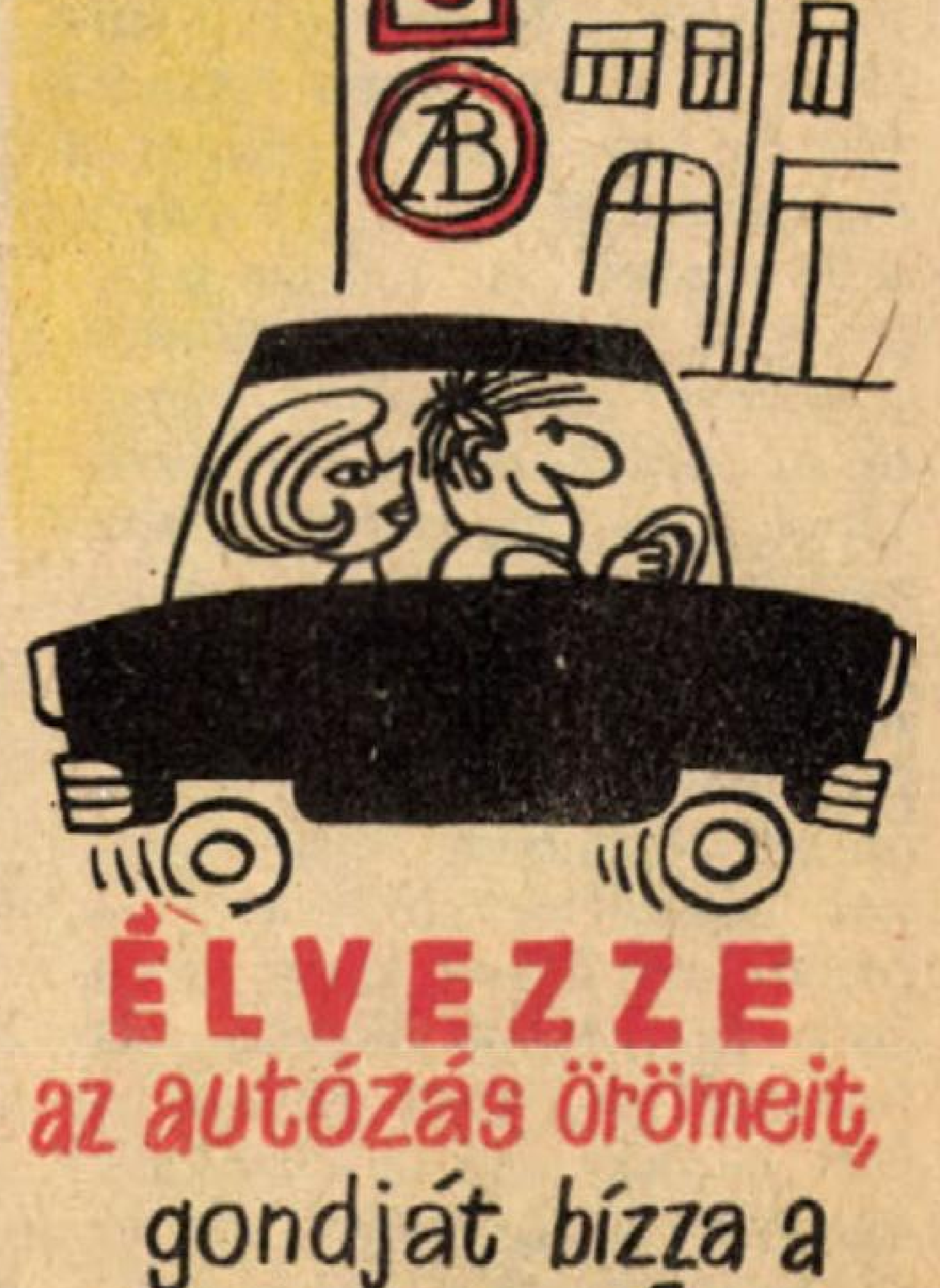

Mi kell egy gyilkossághoz?

Hegedűs István rajzai

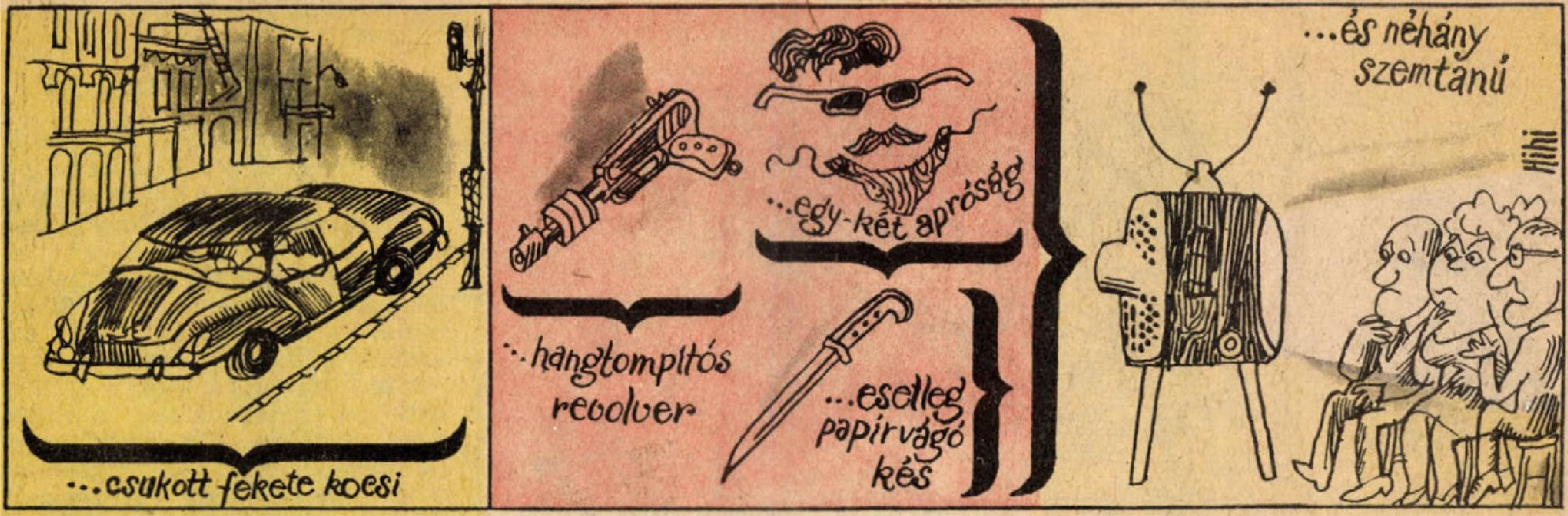
...csukott fekete kocsi
...hangtompítós revolver
...egy-két apróság
...esetleg papírvágó kés
...és néhány szemtanú
Hihi

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy társaságban a szállodákról van szó, mire valaki megjegyzi:

– A legpraktikusabb és legfigyelmesebb hotel, amit én eddig láttam, az egyik balatoni fürdőhelyen van.

– Miért? Mi van ott?

– Ott, kérem, reggel hatkor egy alkalmazott csengővel bejárja az összes folyosókat és kiabál: „Uraim, mindenki vissza a saját szobájába!”

*

Povács ruhát csináltat magának. Mikor már mértéket vett a szabó megkérdezi:

– Hogy csináljuk a fizetést, Povács úr? Kp. vagy pk.?

– Hát ez mit jelentsen? – kérdezi Povács.

– Egyszerű – mondja a szabó. – Kp. az készpénz, pk. pedig perköltség.

AZ ALKOHOL ÉS A NŐK

(Szűr-Szabó József rajzai)

LEGÉNYLAKÁS

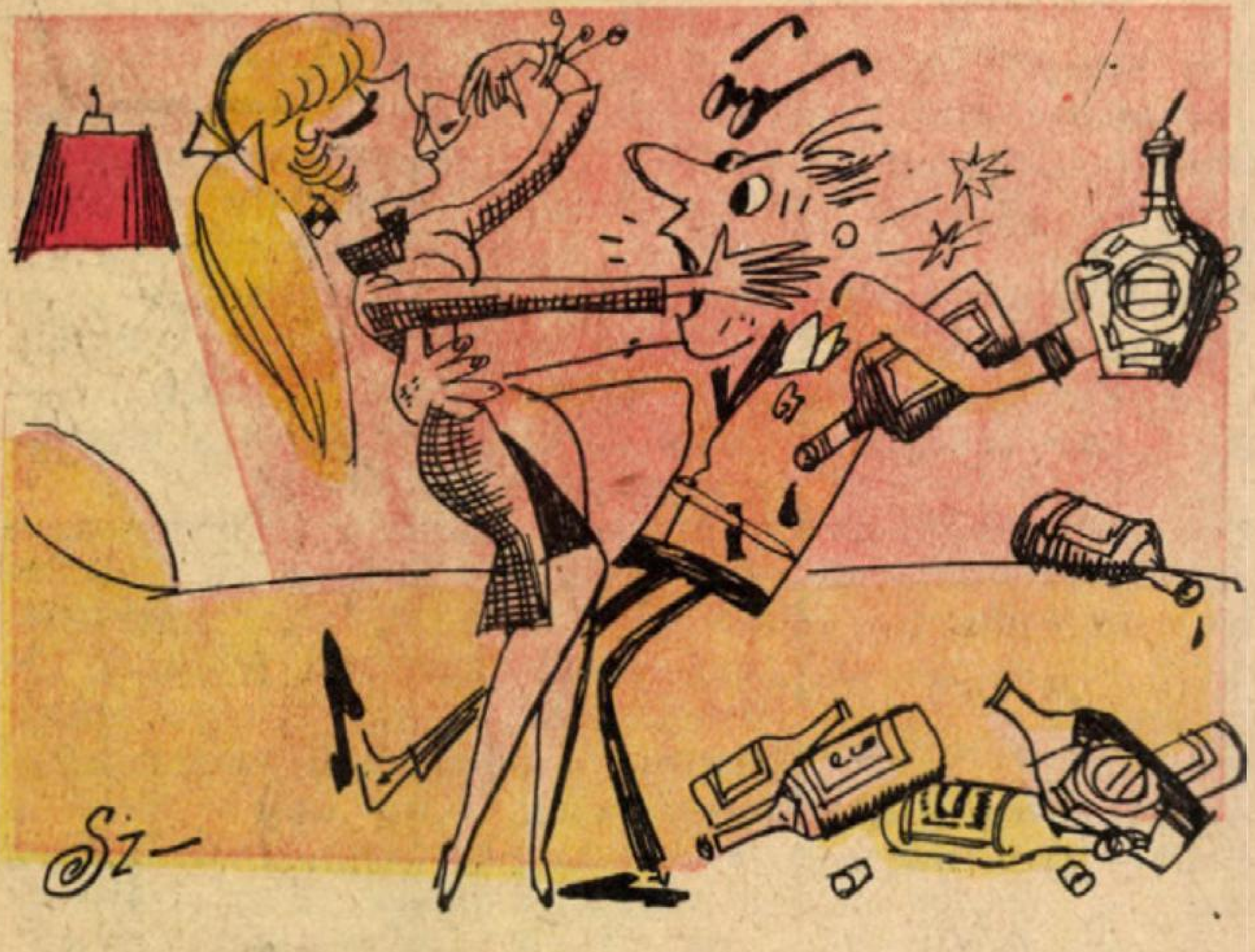

– Úristen, ez a nő még mindig talpon van!

KONTYALÁVALÓ

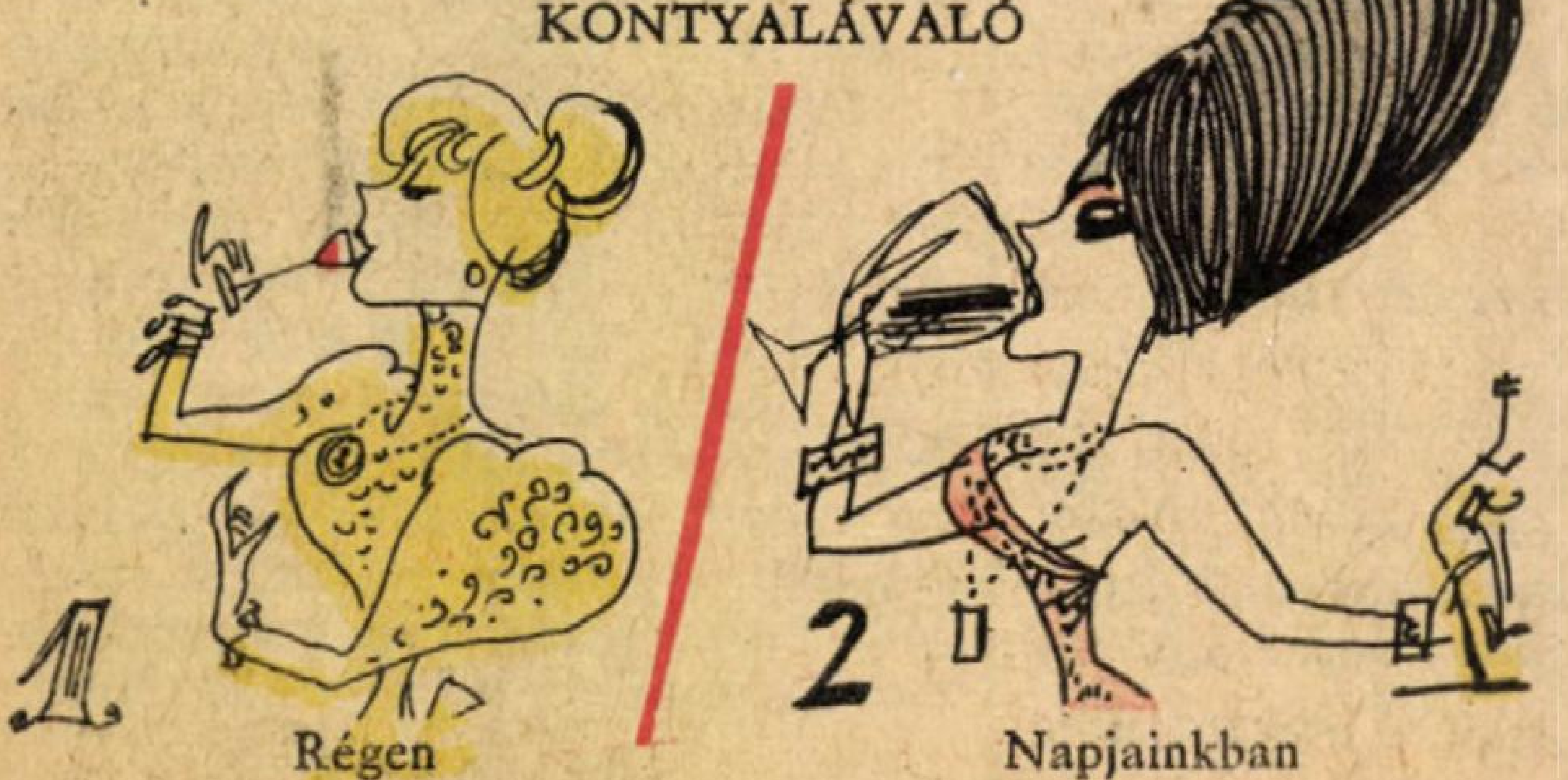

Régen

Napjainkban

Nehéz szakma

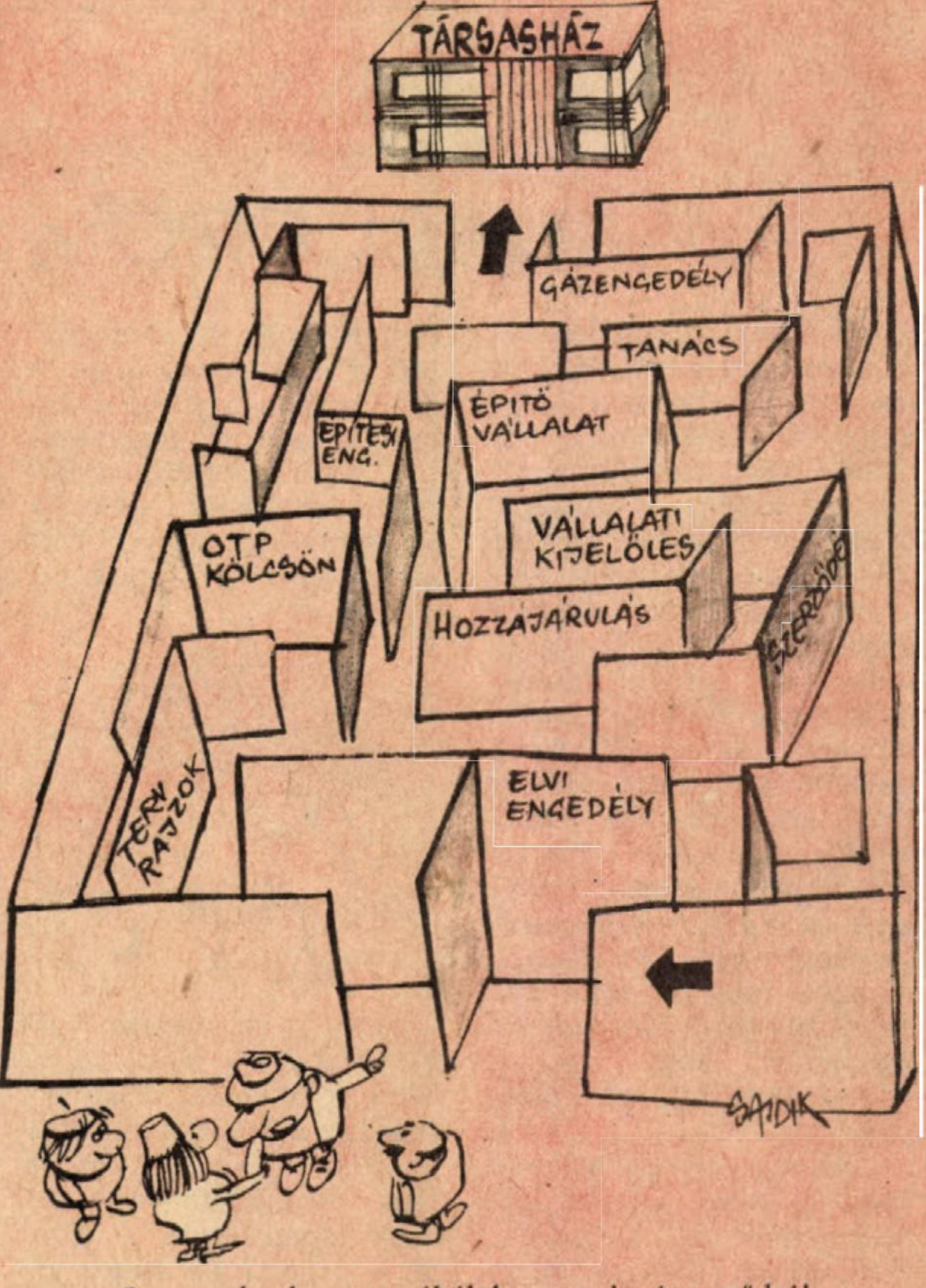
TÁRSASHÁZ
GÁZENGEDÉLY
TANÁCS
ÉPÍTŐ VÁLLALAT
ÉPÍTÉSI ENG.
OTP KÖLCSÖN
VÁLLALATI KIJELÖLÉS
HOZZÁJÁRULÁS
SZERZŐDÉS
TERV RAJZOK
ELVI ENGEDÉLY
SAJDIK

Sajdik Ferenc rajza

– Isten veletek, megpróbálok tavaszig átvergődni!

Gyógyszer a divat

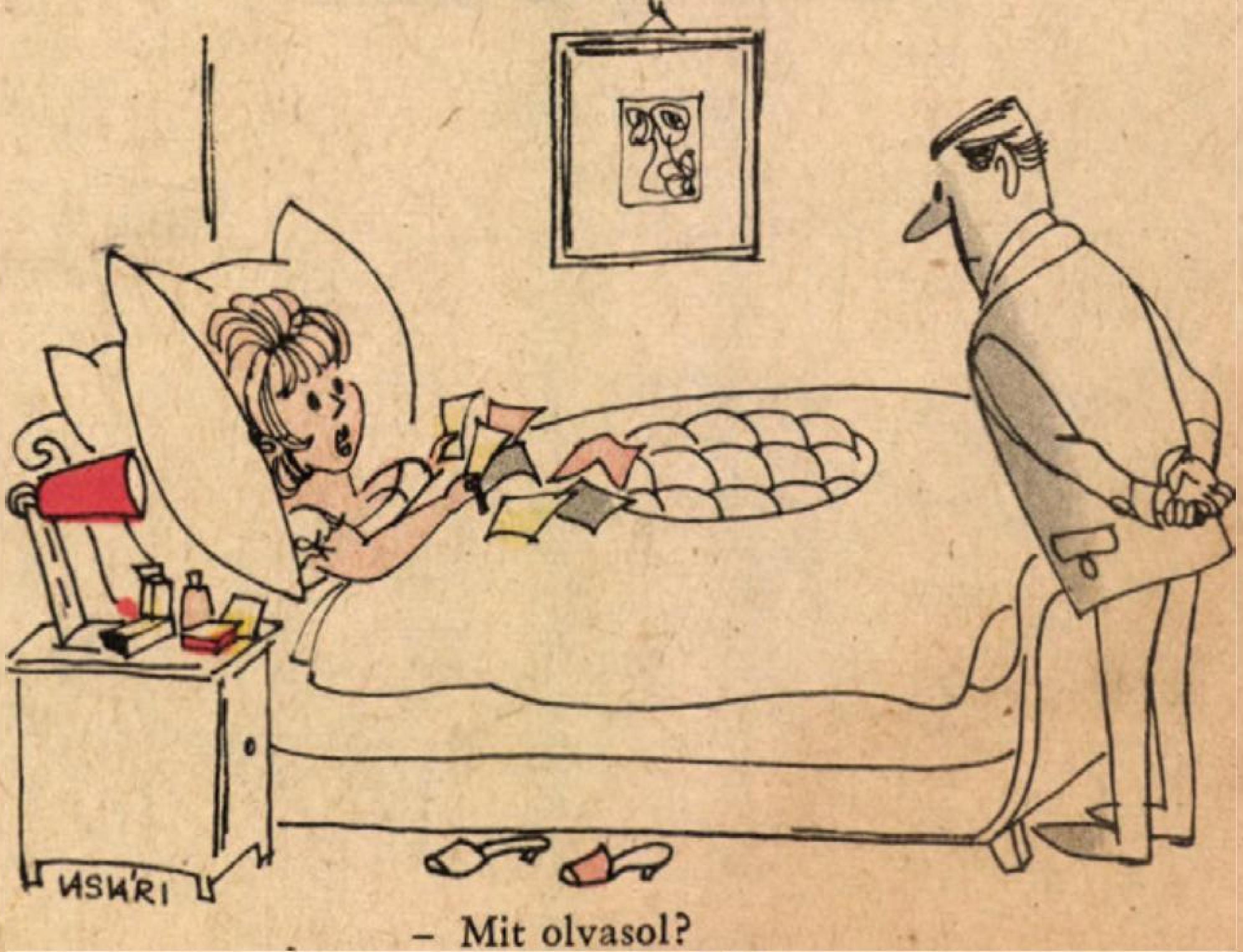

– Mit olvasol?
– Ellenjavallatokat . . .

Riadó

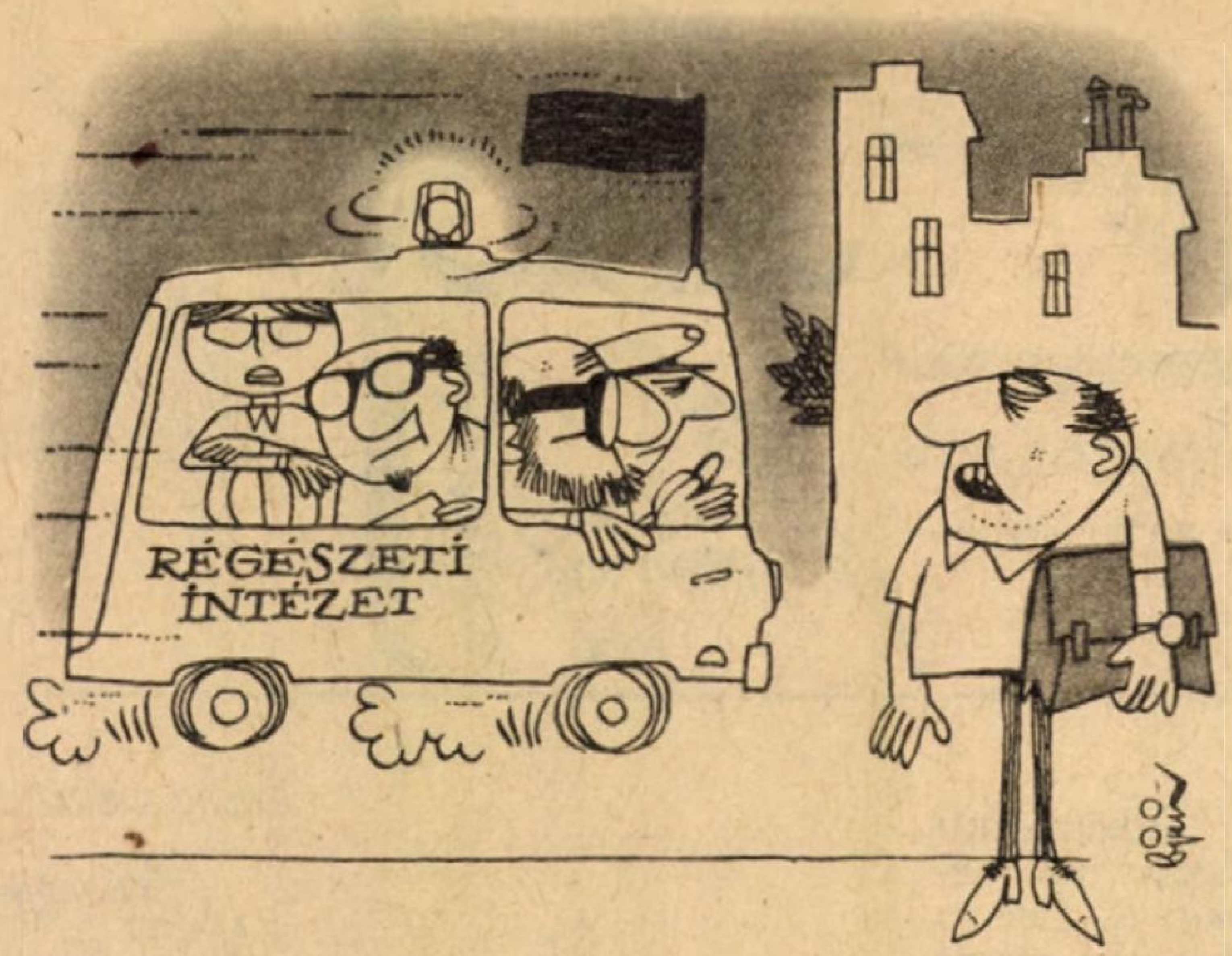

– Úgy látszik, már megint találtak egy kelta sírt!

MALACLOPÓ a divat

Az idén májusban Párizsban jártam és turista csoportunk soraiban a legnagyobb érdeklődést a Mona Lisa mosolya mellett az akkori új divat, a mini szoknyához viselt fehér női harisnya keltette. Hazatérve, csupán egy-két élvonalbeli segédszínésznő lábain láttam feszülni e hófehér harisnyákat, kereskedésekben nem volt kapható, még a hírét sem hallották. Aztán – egyszerre egyre több nő lábán jelent meg a harisnya és ma már bőségesen kapható mind az állami, mind a magánszektor üzleteiben. Elgondolkodásra késztetett, hogy hogyan terjed nálunk a divat. Így:

Néhány divatfi valami eredeti, meghökkentő divatot talál ki, mondjuk, Londonban. Fényes nappal a Bond street-en végigsétálnak malaclopó köpenyben, gyíklesővel az övükben. Az ötlet megtetszik a többi playboynak és nem telik bele néhány hónap, a nyugati nagyvárosok egzisztencialista klubjaiba már be sem engedik a szórakozni vágyó ifjút malaclopó és gyíkleső nélkül.

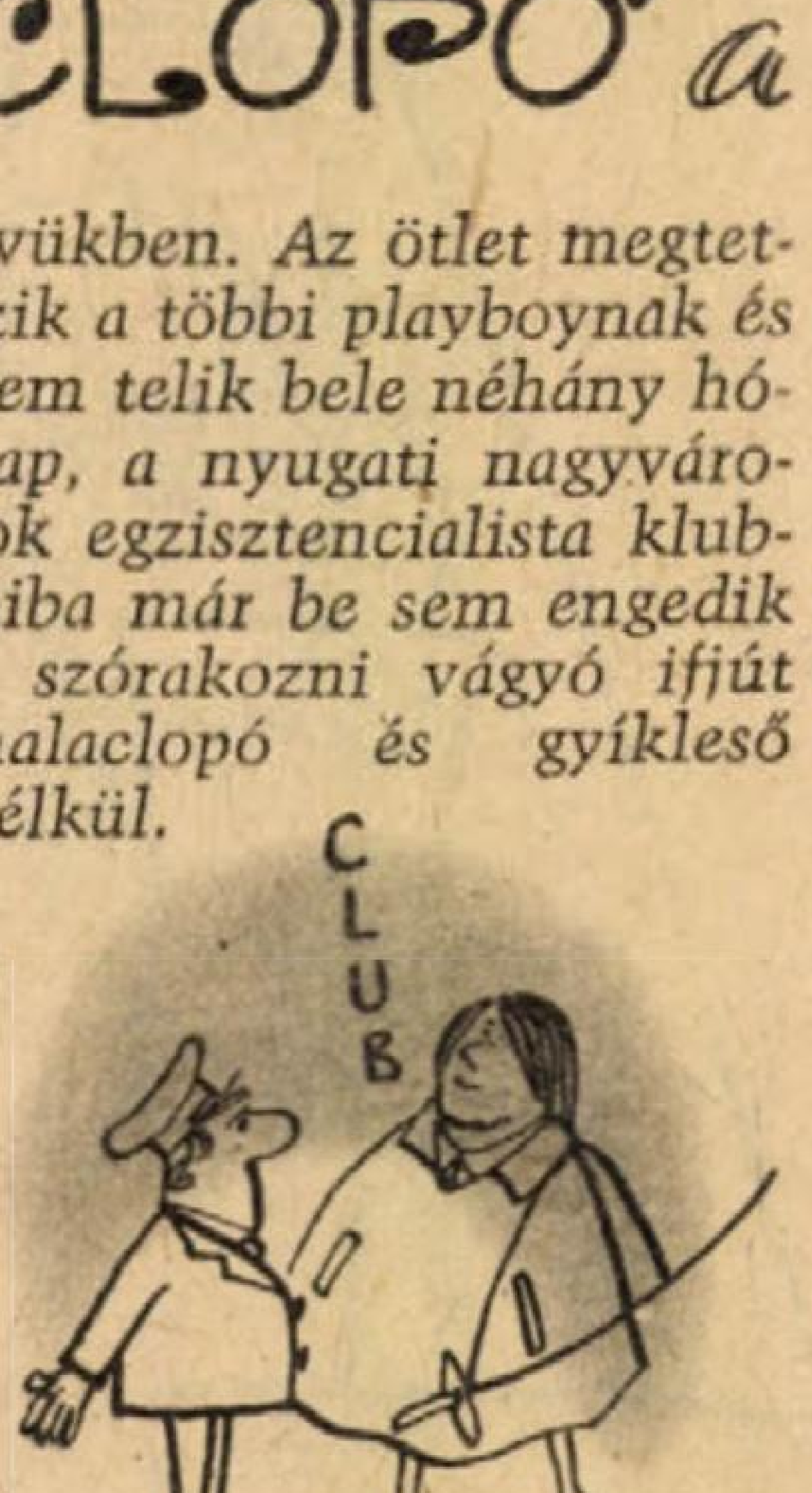

Most azt vizsgáljuk meg, hogyan kerül hozzánk az új divat. Nem diverzánsok csempészik át a határon. Nem, a divat úgy kezdődik nálunk, hogy lapjainkban – külföldi magazinok tudósításai nyomán – lehetőleg rajzos, fényképes riport jelenik meg az új nyugati divatőrületről, a józanság hangján lecsepülve azt. Egy hét múlva a tévé Parabola műsorában már valamivel gúnyosabb hangon foglalkoznak a malaclopóval, e műsorban már egymillió néző vehet tudomást az új divatról és mozgásban, akcióban láthatja, hogyan viselik a köpenyt. Innen egy lépés, hogy a kabarékban – természetesen szintén gúnyosan – bemutatják az új divatőrületet, zenei aláfestéssel.

Ez az a pillanat, amikor háromezerkétszáz honi ifjú elhatározza, hogy ír a Nyugaton élő Mili néninek, ha istent és divatot ismernek, küldjenek a legközelebbi csomagban malaclopót, gyíklesőt, sőt vatermördert, gérokkot, redingot kabátot és szablyát is óvatosságból; hátha az is divat lesz és minek a kétszeres portóköltség.

A lépcső végső foka az az újsághír lesz, amely beszámol arról, hogy könnyűiparunk – engedve a dolgozók kérésének – konfekcióban gyártja az ízléses, minden igényt kielégítő malaclopókat és gyíkkeresőket. Kapható az állami áruházakban, és a földművesszövetkezeti boltokban. Most vegyen, amíg a Malaclopó Hét tart!

A legvégső hullámot az olvasók panaszos leveleiből olvashatjuk: „Bejártam a fél várost, hogy 36-os malaclopót kapjak. De mindenütt csak 34-es vagy 40-es malaclopókat árulnak. Ki a felelős ezért?"

Tardos Péter

Akvárium

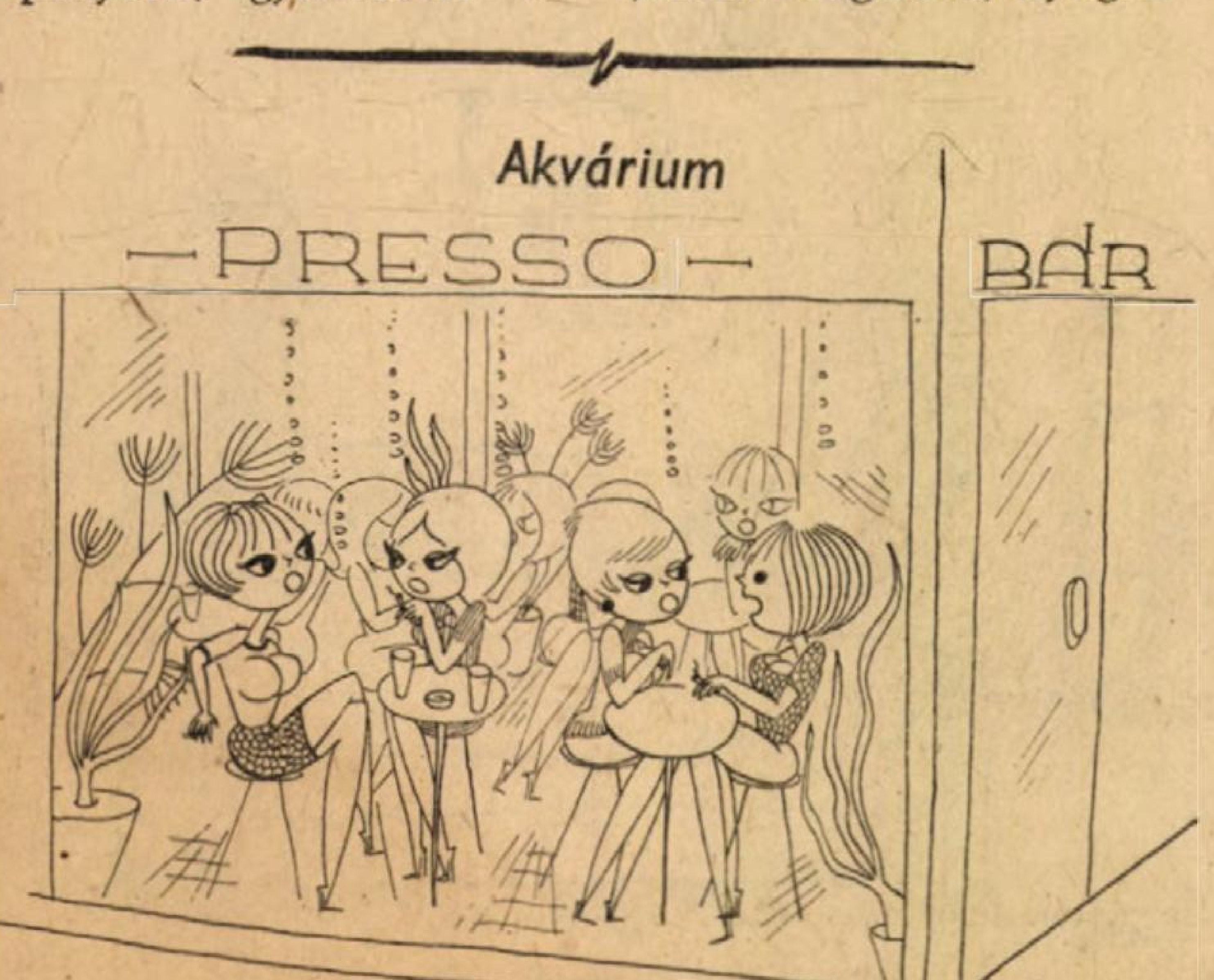

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VESZÉLYES HUZAVONA

Házunkból valaki bejelentette, hogy amikor a vizcsaphoz ért, áramütést kapott, s ebből azt gyanítja: kóbor áram bolyong a házban.

A bejelentést követően titokzatos géppel megjelentek az Elektromos Művek emberei. Négy lakásban, közöttük az enyémben is, földzárlatot állapítottak meg. Pár nap múlva felszólítást kaptunk, hogy sürgősen szüntessük meg a földzárlatot, ellenkező esetben az áramot kikapcsolják. Felhívtam a Fővárosi Javító Szerelő Vállalatot, és elmondtam panaszomat. Rövidesen a 60-as számú üzemből (V., Magyar utca 5.) kijöttek a szerelők, és 30 forintért pőrére vetkőztették a gyanúsítottat: egy Elektermax villanytűzhelyet, utána kiállítottak egy számlát, melyre igazolásul ráírták: nem földzárlatos, kifogástalan. Boldogan rohantam az Elektromos Művekhez, ahol zordonan kijelentették, hogy a villanyvilágítást is nézessem meg.

Ez is megtörtént! Ezúttal a Fővárosi Javító Vállalat Váci utcai, 53. számú üzeméből jöttek ki. Miután mindent bemértek, kibontottak, másfél óra múlva nagy nehezen megállapították, hogy az 1800 wattos főzőlapom a II-es állásban zárlatos, tehát az előző megállapítás (Magyar utca) nem volt helytálló. Ezek után 81 forintot számoltak fel. Kérdésemre közölték, hogy minden megkezdett óra egésznek számít. Jó, — feleltem —, akkor is ez mindössze két óra! Igen ám — felelték —, de hárman vannak, és ezt is hozzászámítják. Sietve fizettem, nehogy az életkorukat és a házszámukat is felszámítsák.

Másnap azonban felkerestem a XIV., Telepes út 2—4. sz. alatt levő központjukat, ahol készségesen meghallgattak. Miután elmondottam, hogy képtelennek tartom a számolás ilyen formáját, megígérték, hogy utánanéznek a dolognak. Egy héten belül ígérték a választ írásban. Meg is jött az írás: újabb türelmi időt kértek.

Ezután a GELKA-szervizből kiszállt egy szerelő. Garanciális munkában rendezte a hibát. Igazolta, hogy a hibát megszüntette.

Időközben kiderült, hogy a kapu alatti villanykörték sorban kidurrantak. Erre újból bemérték az órámat, s kiderült, még mindig földzárlat van. Most már tehetetlen vagyok. Kérlek, Ludas, segíts, hogy az eddig kifizetett pénzért, s az elvesztegetett szabad napjaim fejében, valóban elintézést nyerjen végre ez a nem éppen veszélytelennek mondható huzavona!

Dragovics Ottóné
IX., Berzenczey u. 46.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Kire haragszanak a legjobban?

A kislányomra, amiért nem fiú lett.

D. F.

Az udvarias Közért-kiszolgálóra, a kedves kalauzra és az érthető költőre, mert kihúzza a lábam alól a legkezdetlegesebb humor talaját is.

F. L.

Arra, aki a vonaton felszólít, hogy húzzam fel az ablakot, mert cúg van.

F. Gy.

Dzsingisz kánra. Nagyon sok rosszat hallottam róla.

(f—p.)

Arra a markecolóra, aki fizetésnapon egy borítékot sem ad haza a feleségének.

G. Sz.

Macsek Ervinre, már nem is tudom, hogy miért . . .

K. A.

Önmagamra, teljesen igazságtalanul.

M. Gy.

Azokra, akik utánam akarnak felkapaszkodni a zsúfolt villamosra, és elordítják magukat: „Belül egészen üres!"

P. L.

Sok emberre haragszom, de a nevüket nem akarom itt felsorolni. Félek, hogy aki kimaradna a listából, nagyon megharagudna rám.

R. B.

A föníciaiakra. Ha már feltalálták a pénzt, miért nem gondoskodtak, hogy mindig legyen belőle.

S. A.

Arra a majomra, aki először lemászott a fáról.

S. P.

Demokratikus érzelmű ember vagyok, nem teszek kivételt, mindenkire egyformán haragszom.

(t.)

IMPORT HUMOR

TRAGÉDIA

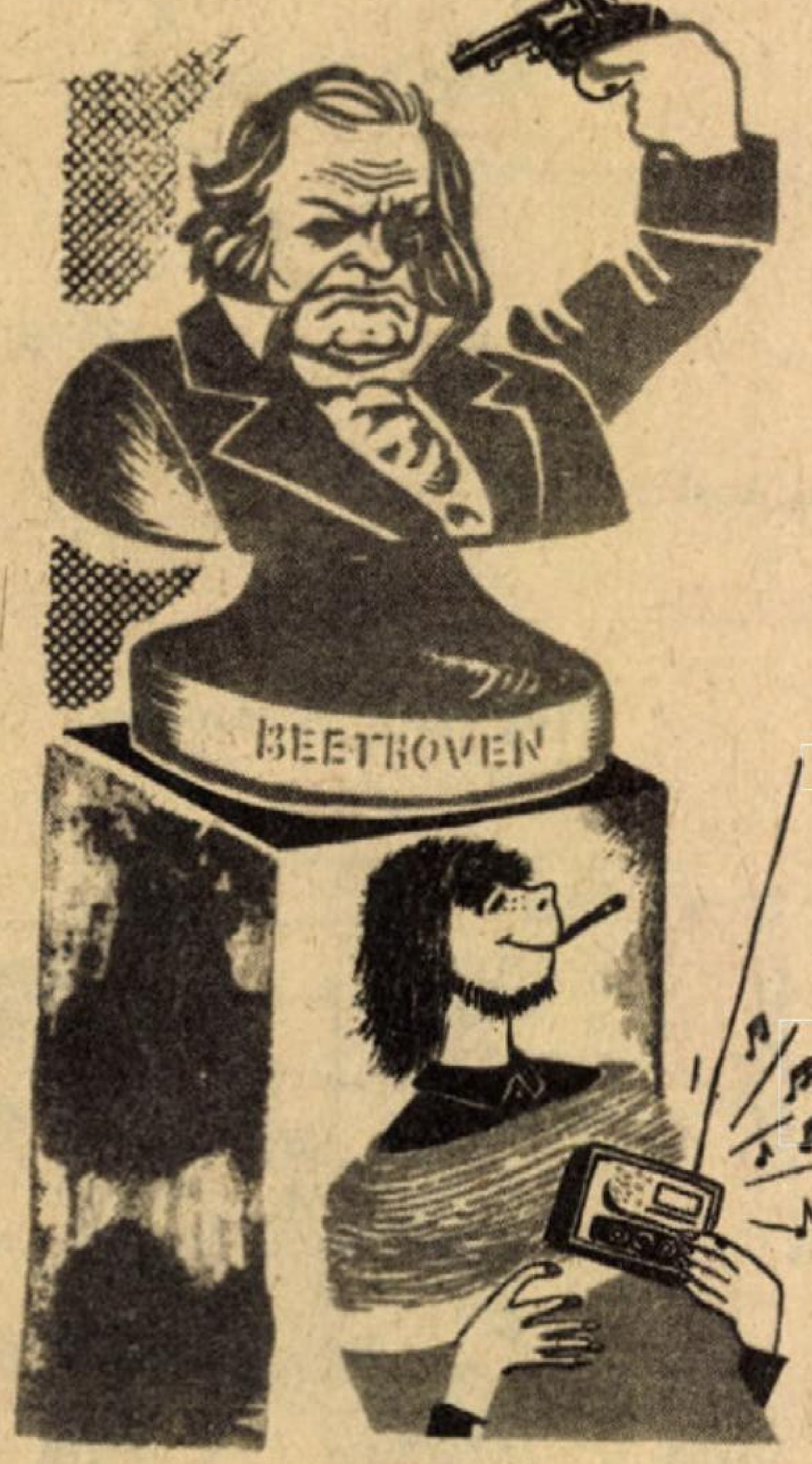

(„Pikker", Tallin)

IDEGES FÉRJ

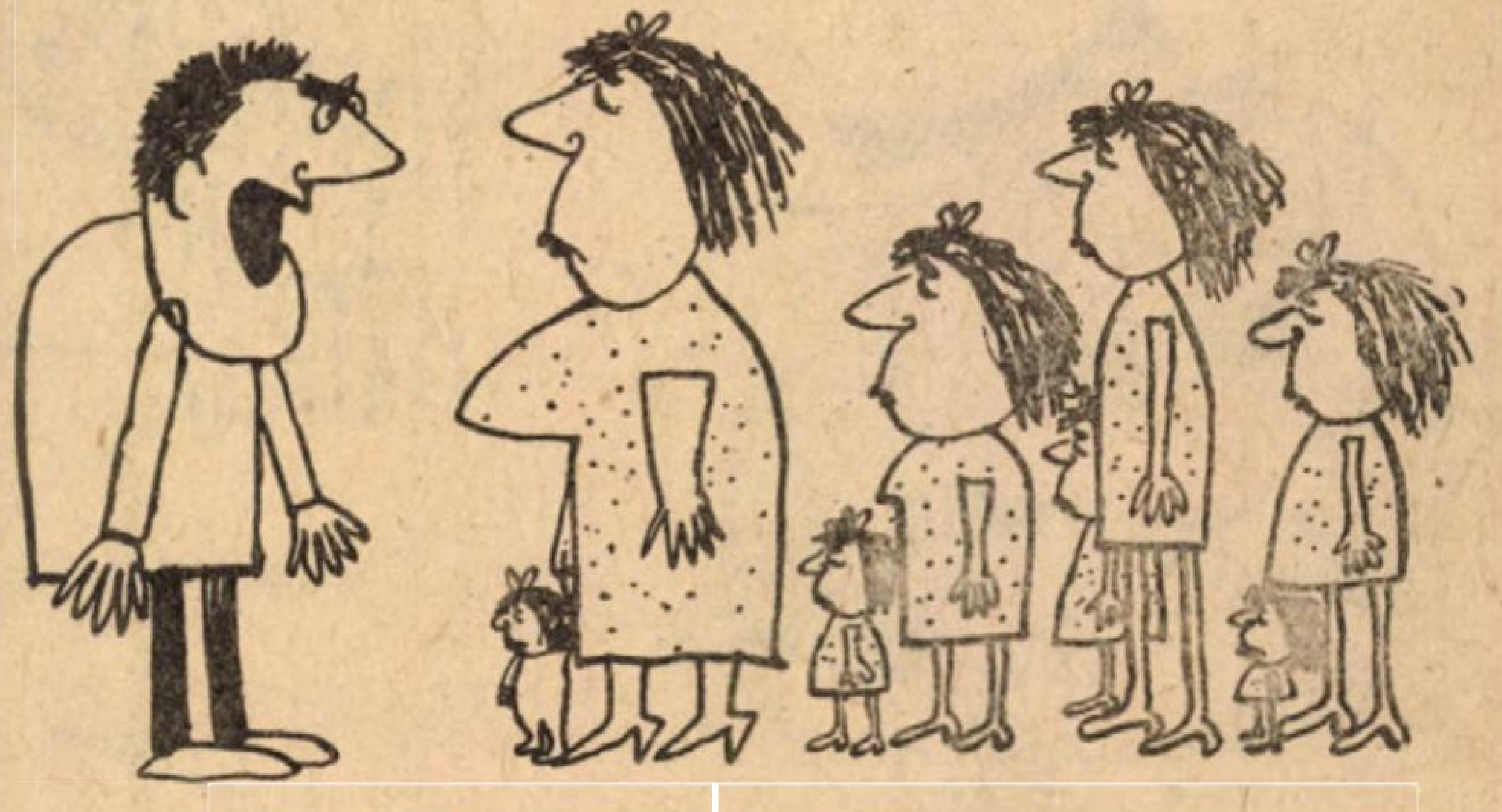

– Vedd tudomásul, hogy elegem volt belőled . . . !

(„Eulenspiegel", Berlin)

ÜZEMI SZARKA

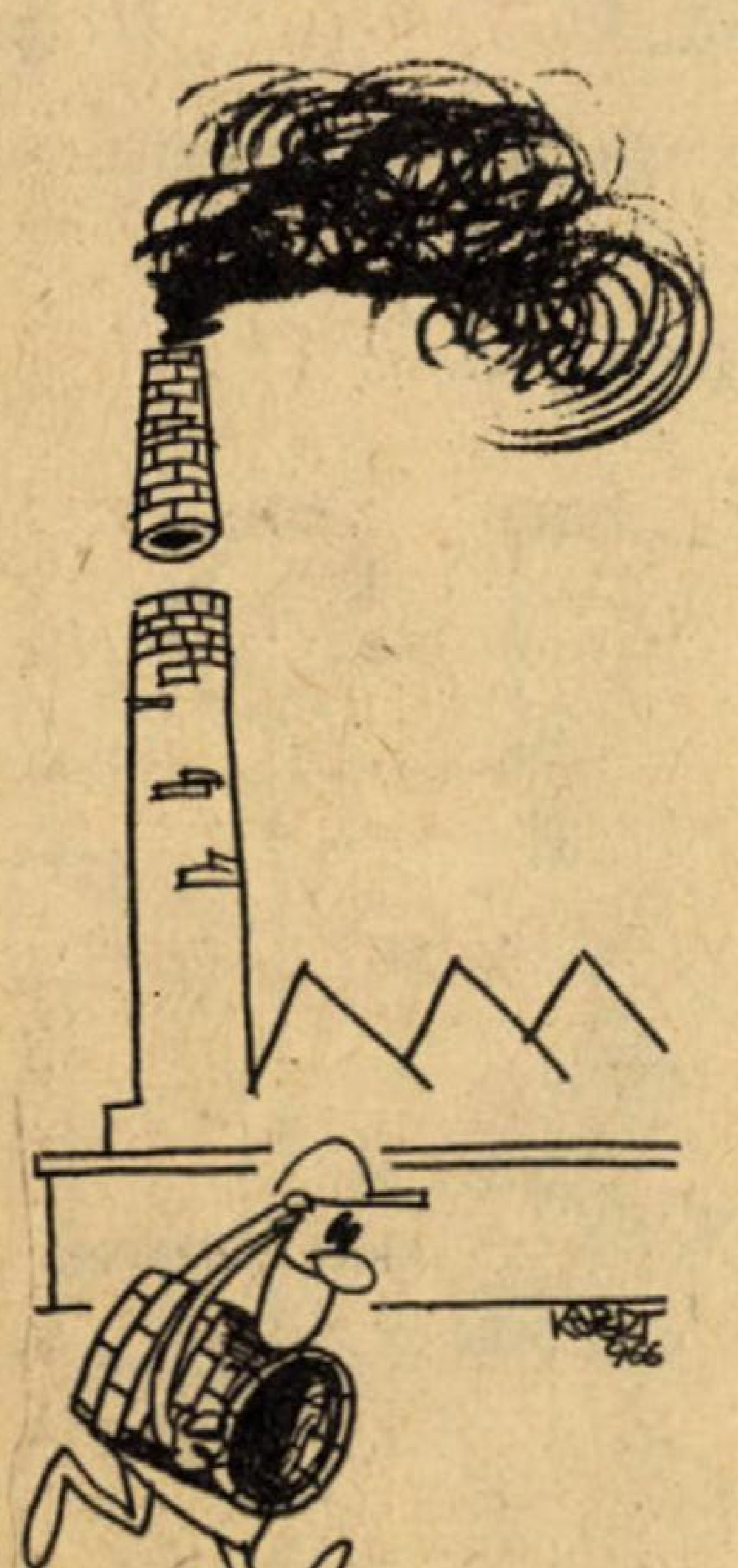

ŐSZ

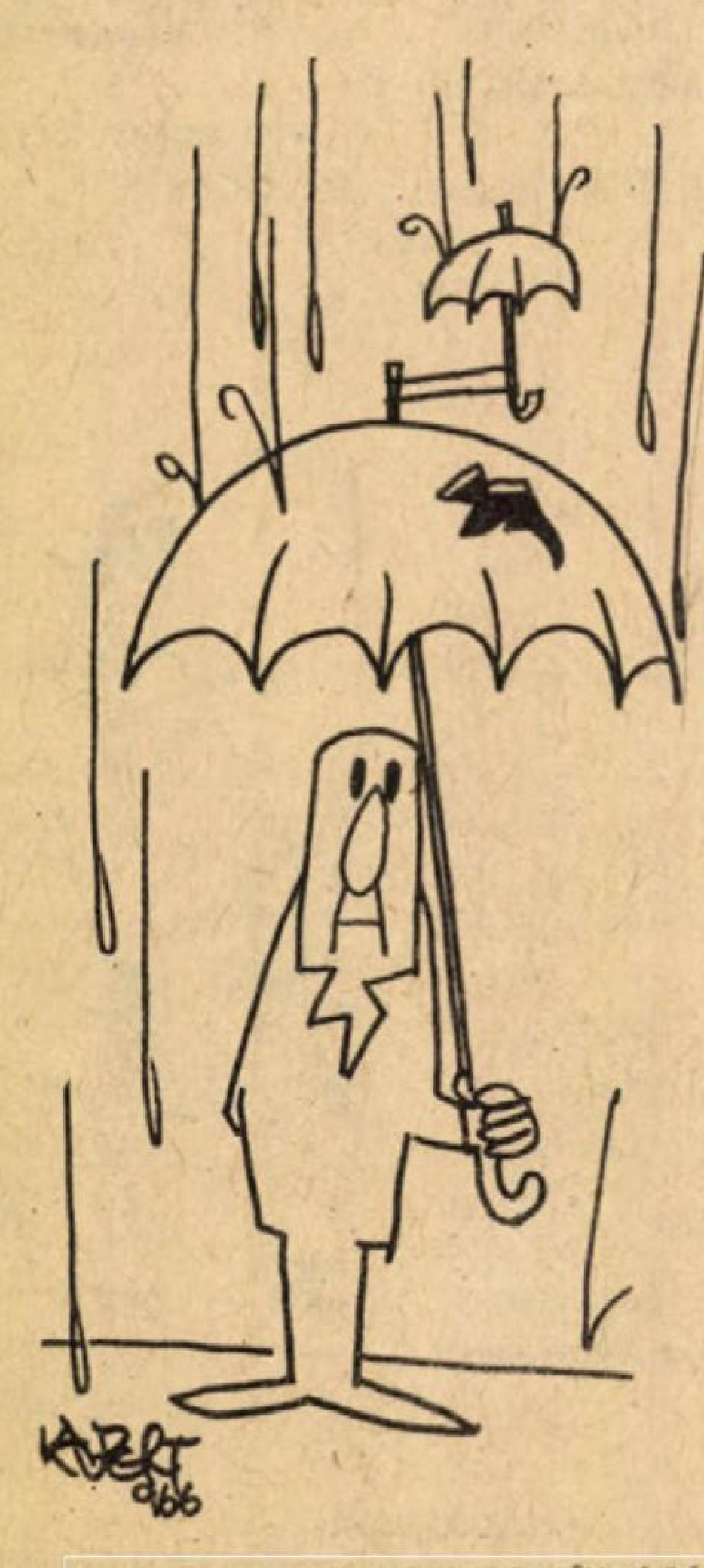

(Kaupert Pál rajzai, Újvidék)

AGGODALOM

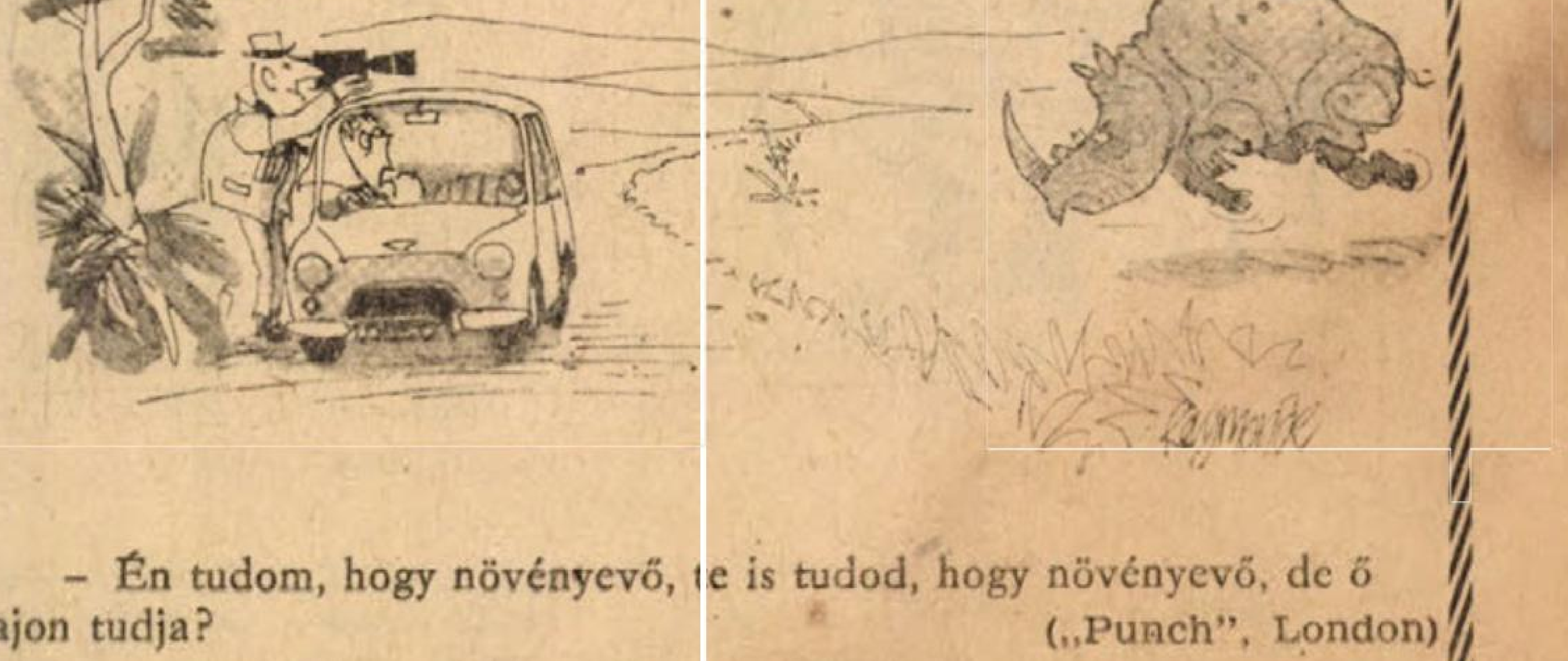

– Én tudom, hogy növényevő, te is tudod, hogy növényevő, de ő vajon tudja?

(„Punch", London)

Tóni bácsi és a dohányzás

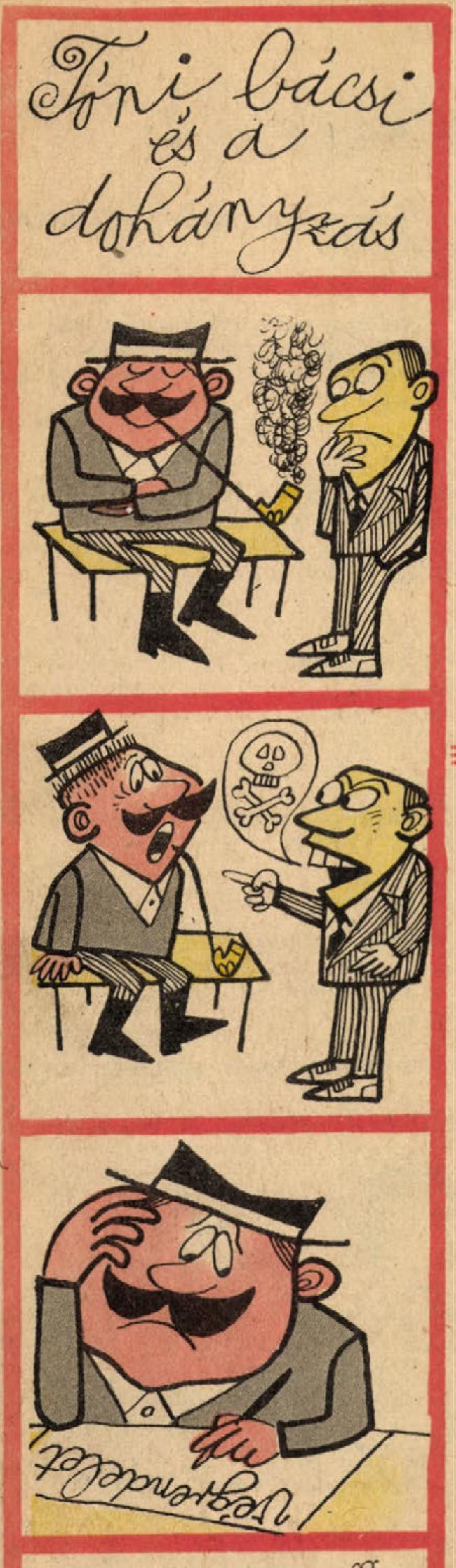
Tóni bácsi és a dohányzás
Végrendelet

Fülöp György rajzai

Alkalmi vétel

Sajdik Ferenc rajza

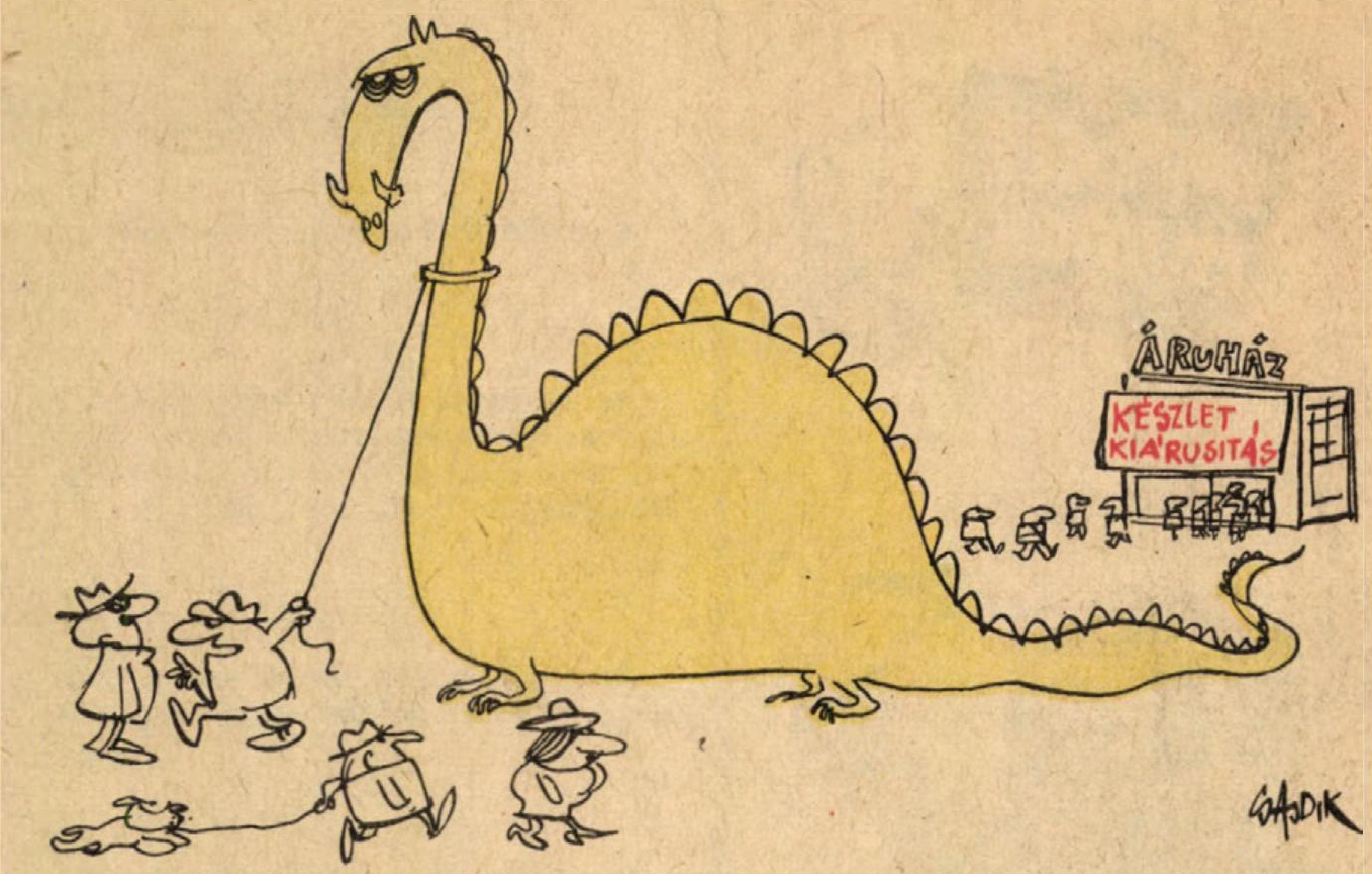
ÁRUHÁZ
KÉSZLET KIÁRUSÍTÁS
SAJDIK

– Most rohanjon, amíg kapható!

Újítási javaslatunk...

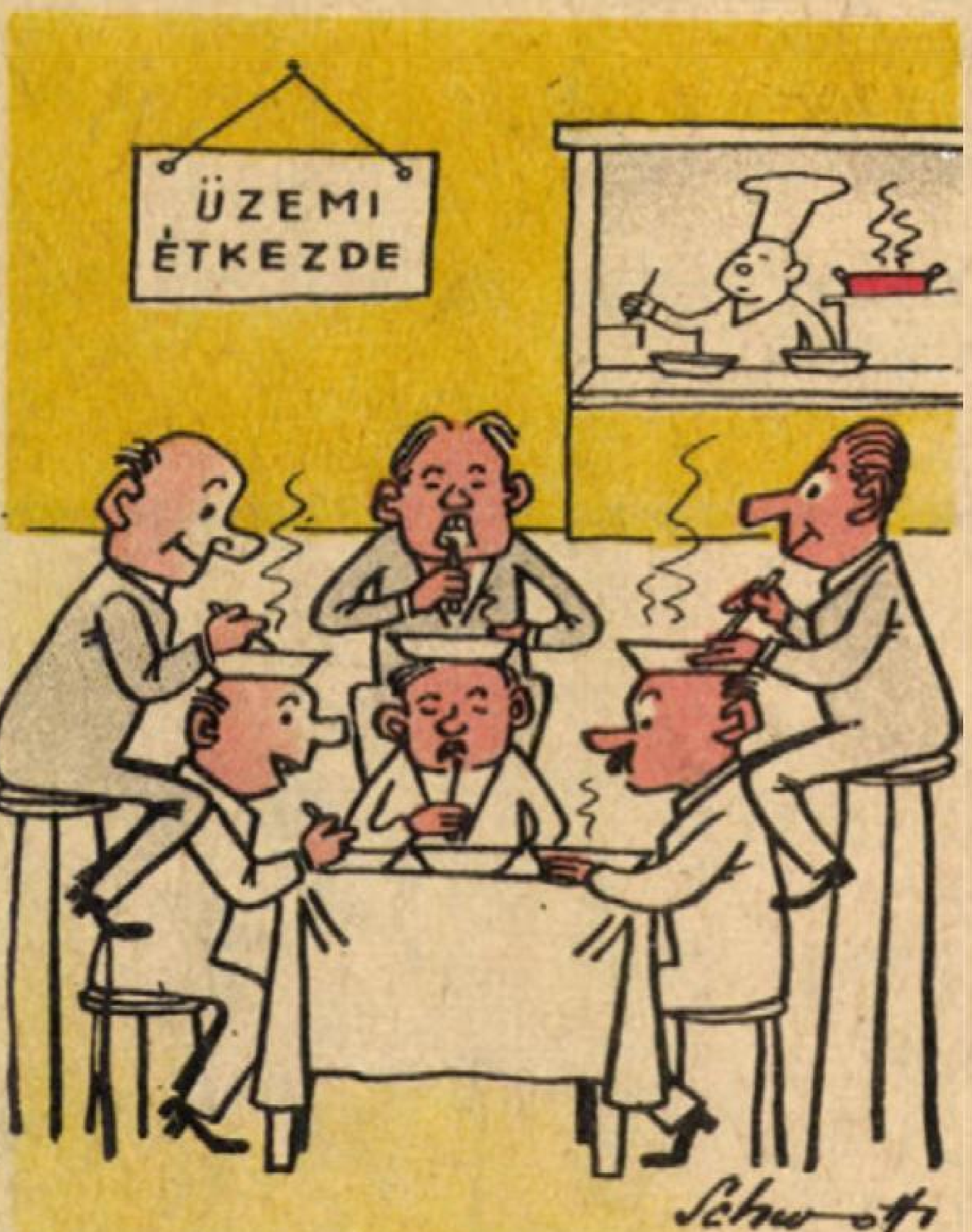
ÜZEMI ÉTKEZDE
Schwott

. . . egyszerre két turnus étkeztetésére.

Még nem egyéniség

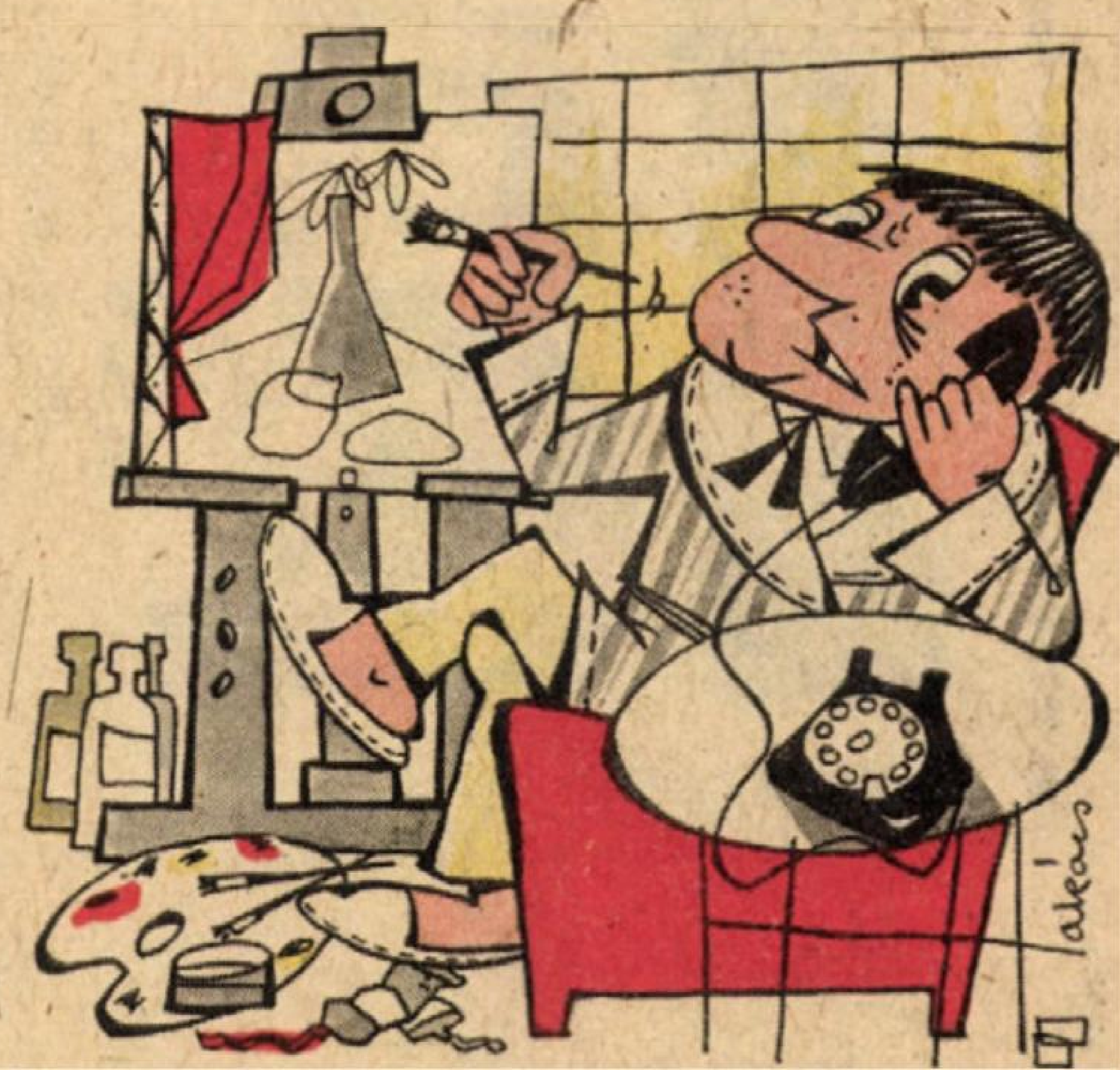

– Mester, kérem, tehetek a cinóber mellé narancsot?!

Javít a HKI

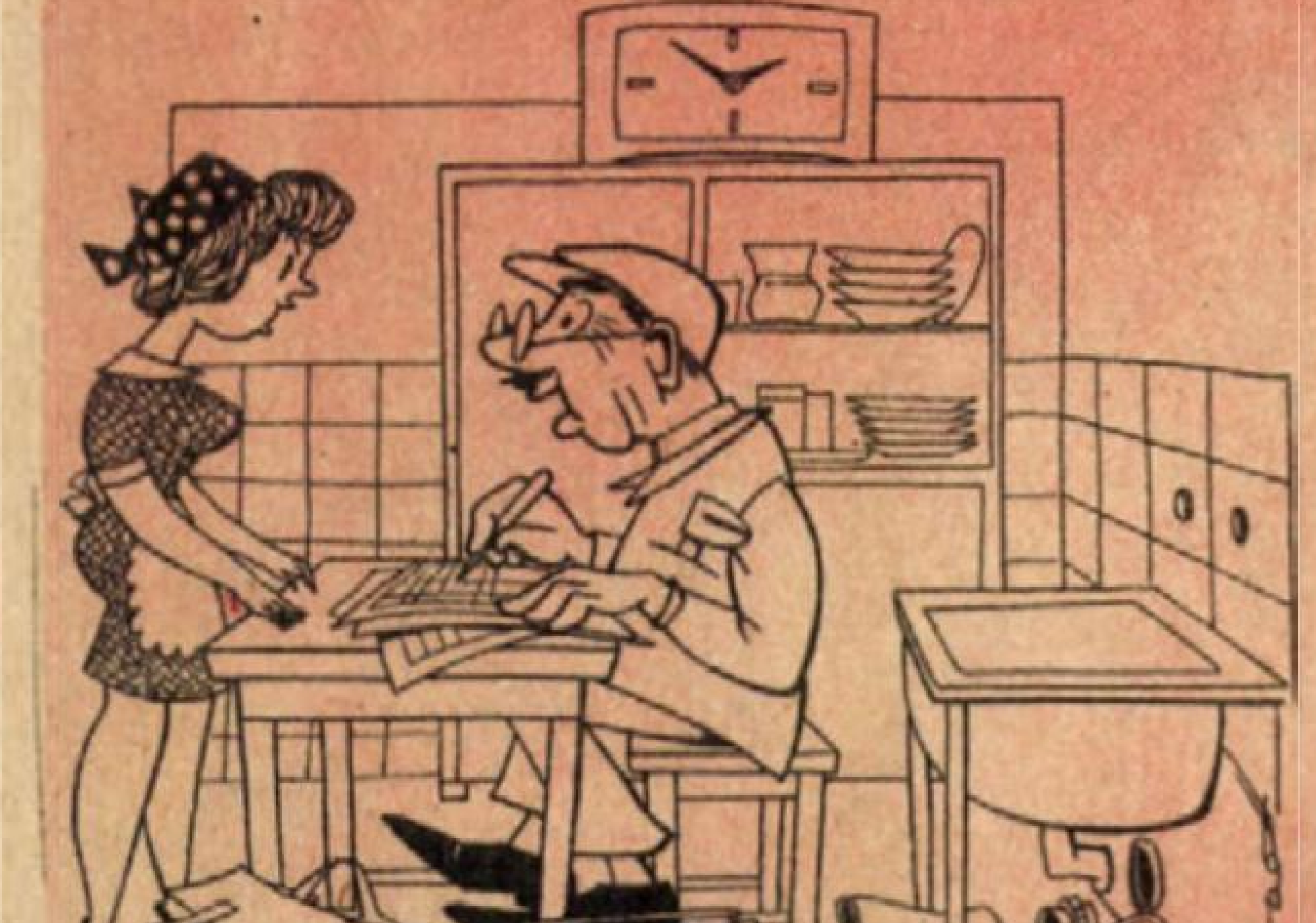

– A munkát most abba kell hagynom, hogy négy órára ki tudjam tölteni a munkalapokat . . .

A Belvárosban

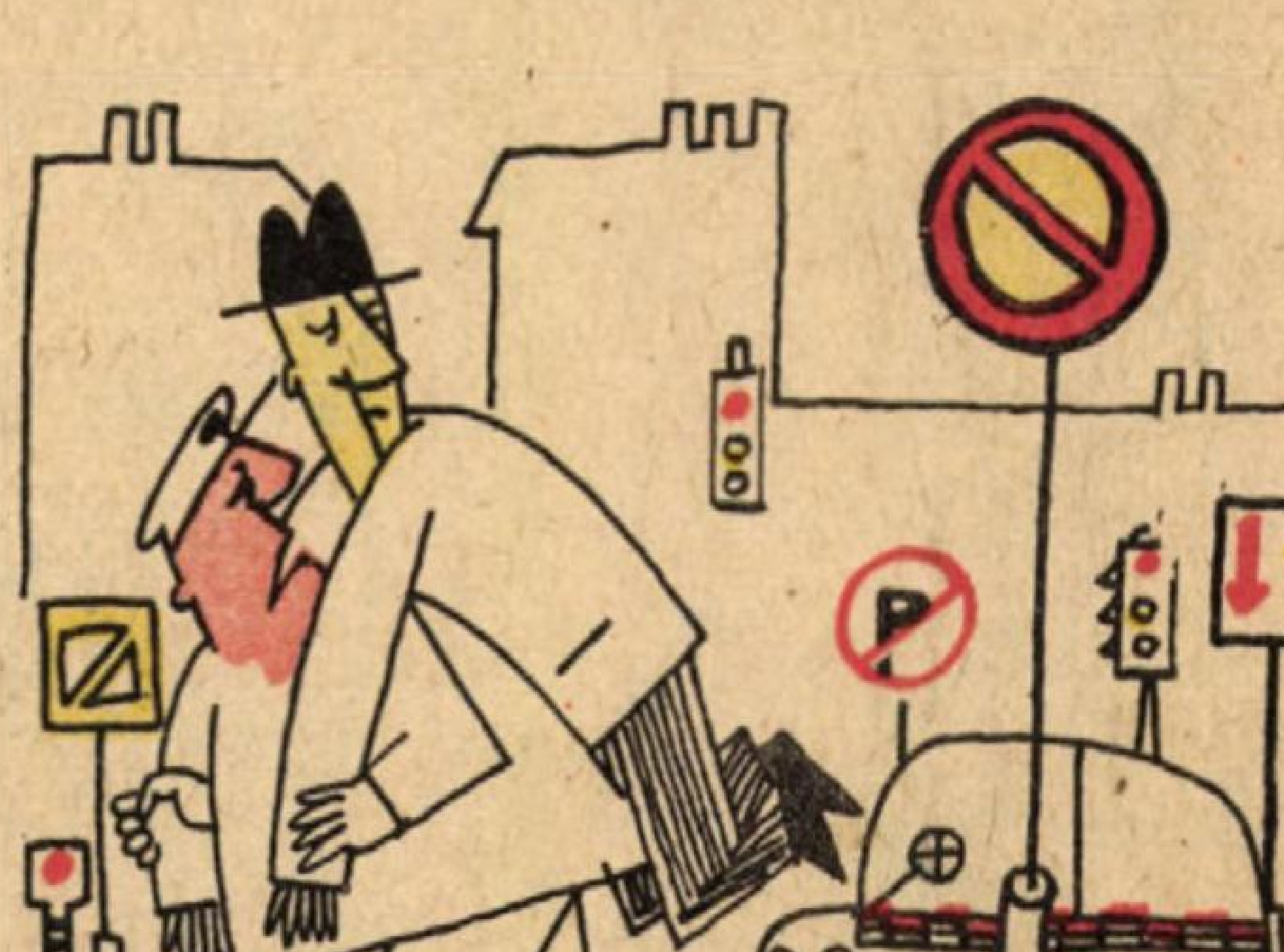

– Csak így tudom a helyszínre szállítani.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.2373 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INI EX: 25504